

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΑΡ. $\frac{9}{288}$

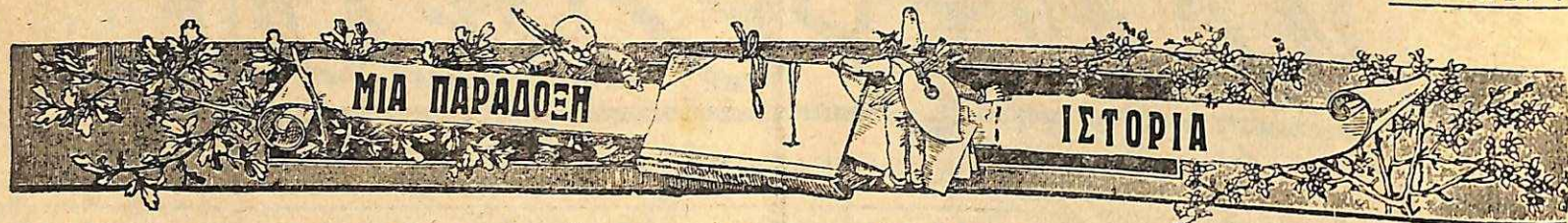
1932

Ηχογραφήσεις & γράμματα
Σταύρος Μανωλάκης
Μουσική Ομάδα & χορός
Γιάννης Λαγούνης

ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΔΡΑΧΜΑΣ 3

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ

Ένα βράδυ φθινοπωρινό, ο νέος ζωγράφος Κάρολος Πρεντάν καθόταν μόνος του στο ατελιέ του. Κύτταζε γύρω του τις εικόνες του, τότε τη μία και τότε την άλλη, και μία έκφρασις απογοητεύσεως απλωνόταν στο πρόσωπό του.

Καμιά, μιά απολύτως καμιά δεν τον ικανοποιούσε.

Κανένα από τα έργα του δεν ήταν τέλειο, όπως θα το ήθελε, τόσο τέλειο, όπως να τον κάνει ένδοξο για πάντα.

Η αλήθεια είναι ότι ο Κάρολος δεν λαχταρούσε τόσο τη δόξα... Έκείνο που ήθελε, ήταν να εξωτερικεύσει όλη την αρμονία και την ποίηση των χρωμάτων, που έννοιωνε μέσα του.

Πότε νόμιζε ότι αυτό που ζητούσε η ψυχή του θα το εύρισκε σ' ένα μαγικό τοπίο, και τότε σ' ένα όνειρο-μυτικό πρόσωπο κόρης. Γιατί, για ένα αληθινό καλλιτέχνη, έχουν και τα τοπία ψυχή, όπως και τα πρόσωπα. Μά ούτε η φυσική, ούτε η γυναικεία όμορφη του είχαν προσφέρει ως τότε, τι λαχταρούσε.

Έτσι, αυτό το βράδυ, ο νέος ζωγράφος, κυττώντας τα διάφορα έργα του, δεν εύρισκε κανένα απ' αυτά αντάξιο των ιδανικών του.

Έννοιωνε τον πόνο του κίνησης, που είχε ο μεγαλειώδης πόνος της ψυχής ενός καλλιτέχνη.

Έξαφνα, ενώ καθόταν μόνος και σκεπτικός, άκουσε κάποιο ελαφρό χτύπημα στην πόρτα του ατελιέ του. Ήπιση απότομα από τις όνειροπολήσεις του και φώναξε:

— Έμπρός!...

Αμέσως η πόρτα άνοιξε και μιά υπήληδη όμορφη γυναίκα, ντυμένη στα ατάραχα, μπήκε μέσα... Ήταν επιβλητική σαν βασίλισσα και στο πρόσωπό της φαινόταν αποτυπωμένα ζωηρά τα ίχνη μεγάλης όμορφης.

Ο Κάρολος, κάπως ξαφνιασμένος, σηκώθηκε να την υποδεχτεί. Εκείνη τον χαϊρέτησε με ένα ευγενικό κίνημα του κεφαλιού και κάθισε στη θέση που της υπέδειξε ο ζωγράφος.

Για μερικές στιγμές έμεινε άφωνη, κι' ο Κάρολος, άρκετά μουσικοπαθής καθώς ήταν, άρχισε να νοιώθει κάποιο φόβο μπροστά στη μυστηριώδη αυτή γυναίκα, και δεν τολμούσε να τη ωθήσει που ήταν και τι ήθελε.

Τέλος, η άγνωστη μίλησε.

— Κύριε, ελπε, έμαθα ότι είστε ένας πολύ καλός ζωγράφος κι' ότι προπάντων επιτυγχάνετε στις προσωπογραφίες.

Ο Κάρολος έκανε μιά κίνησι που φάνετο μετριοφροσύνη.

— Ναι, ναι, εξασκούσθη ή κυρία, είδα δυο εικόνες φίλων μου, ζωγραφισμένες από σας. Ή δυο άλλες είνε καταπληκτικές. Θά ήθελα πολύ λοιπόν...

Εδώ η κυρία φάνηκε πολύ συγκινημένη και σταμάτησε.

— Μήπως θέλετε να κάνω το πορτραίτο σας, κυρία; ρώτησε ο Κάρολος.

— Όχι το δικό μου, κύριε, αλλά της κόρης μου, απάντησε εκείνη.

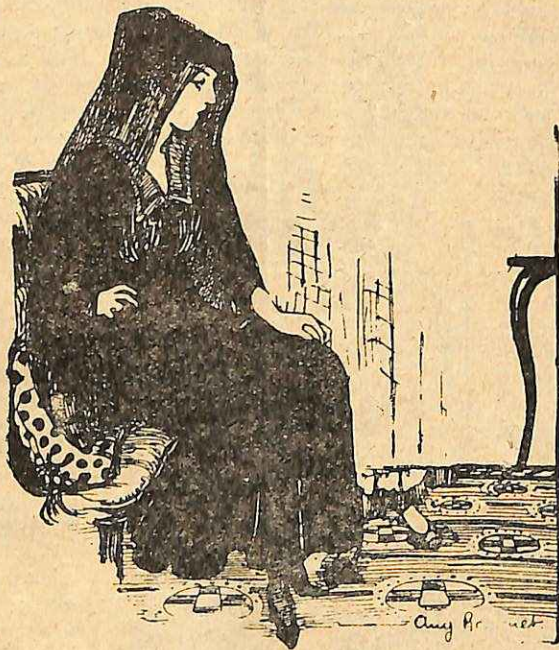
— Πολύ ευχαρίστος, έκανε ο Κάρολος.

Και σκέφτηκε: «Αν η κόρη μοιάζει της μητέρας, τότε θα κάνω ένα άριστο έργο μου».

— Θά σάς παρακαλέσω, είπε σε λίγο η κυρία, να βάλετε όλη σας τη δύναμι σ' αυτή την εικόνα, να την εργασθήτε με όλη σας την καρδιά. — Θά προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω όσο μου είνε δυνατόν, απάντησε ο ζωγράφος. Έχω μάλιστα ένα προαίσθημα ότι η εικόνα της κόρης σας θα είνε το καλύτερο έργο μου. Σας μοιάζει καθόλου ή κόρη σας, κυρία; — Η κυρία γέλασε πικρά.

— Ω, κύριε, είπε, η όμορφιά της κόρης μου δεν μπορεί να παραβληθί με καμμιάς άλλης γυναίκας...

— Τόσο το καλύτερο, έκανε ο Κά-

Η άγνωστη έμεινε μερικές στιγμές άφωνη.

ρολος. Λοιπόν, είμαι πρόθυμος, κυρία, να τη ζωγραφίσω.

— Θά σάς δώσω, τι μου ζητήσετε, είπε η κυρία.

— Καλά, καλά, τη διέκρινε ο Κάρολος. «Ας έρθει πρώτα η κόρη σας να την ιδώ».

— Να ρθί ή κόρη μου; έκανε η άγνωστη κυρία. Μά αυτό δεν είνε δυνατόν...

— Γιατί;

— Γιατί είνε πεθαμένη.

Ο Κάρολος ανατόχισε.

— Τότε, είπε, θα έχετε κάποια φωτογραφία της, για να την πάρω ως πρότυπο.

— Δεν έχω καμιά φωτογραφία της. Λίγες μέρες πριν αρρώστηση, το σπίτι όπου μέναμε πήρε φωτιά, και κάηκαν όλα μας τα πράγματα...

— Τότε μου είνε αδύνατον να τη ζωγραφίσω, κυρία.

— Μή μου λέτε πως είνε αδύνατον; φώναξε έκτεντικά η κυρία. Θά σάς την περιγράψω όσο πιο ζωηρά μπορώ κι' έτσι θα μπορέσετε να σχηματίσετε με το νου σας την εικόνα της...

Ήταν ψηλή και λιγερή... Ή εμφάνισις της είχε κάτι το αθέριο και το ανάλαφρο. Τα μαλλιά της ήσαν ολόχρυσά, μακρὰ και κυματιστά. Το πρόσωπό της είχε το χρώμα του άσπρου ρόδου, όπως και τα χέρια της και όλο της το σώμα. Τα μάτια της έμοιαζαν με δυο φωτεινά σμαράγδια. Όταν έβγαине έξω στο δρόμο, οι άνθρωποι παραμέριζαν στο πέρασμά της, σαν να περνούσε κάποια βασίλισσα, και τη θαύμαζαν θαμπαμένοι...

Καταλαβαίνετε λοιπόν, πόσο ήταν όμορφη η κόρη μου; — Όλα αυτά που μου λέτε, κυρία μου, είπε ο Κάρολος, δεν μου φτάνουν για να ζωγραφίσω την κόρη σας, έτσι όπως ήτανε.

— Λοιπόν, είπε εκείνη, προσπαθήστε να ιδίτε την κόρη μου έτσι όπως τη βλέπω εγώ... Ο Κάρολος, σαν ύπνωσιμένος, κύτταζε το άσπρο χαρτί μπροστά του. Κι' έξαφνα, μιά λάμψη, μέσα στο γεμάτο από το βραδινό ήμισος δωμάτιο, τον έκανε να σηκώσει τα μάτια του. Και είδε εκεί, αντίκρου του, πίσω από την κυρία, να στέκεται μιά νέα όνειρώδους όμορφη, μ' ένα χαμόγελο άγγελικό στα χείλη... Ανατοχιάζοντας σύντομα στην πόρτα του ατελιέ, η άγνωστη έμεινε μερικές στιγμές άφωνη.

Η κυρία έντομεταξύ σώπαινε και περμήνε. Σε λίγο, ο Κάρολος είχε τελειώσει την εικόνα.

— Είνε αυτή ή κόρη σας; ρώτησε, δείχνοντας στην κυρία την εικόνα.

— Ναι, είνε αυτή, είνε απάλλα μου!... φώναξε η κυρία, φιλώντας άχόρταγα το σχεδιασμό.

Ο Κάρολος τώρα έννοιωνε ένα παρθένο συναίσθημα. Του φαινόταν πως είχε ξυπνήσει από ένα παράδοξο όνειρο, από μιά βαθύτατη έκστασι.

Η όνειρώδης μορφή είχε εξαφανιστεί. Αλλά θυμόταν πολύ καλά το χρώμα των μαλλιών της, των ματιών της, των χειλιών της.

Και είπε στην κυρία:

— Ελθέτε την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

ΤΟΥ Α. DAVID

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

— Το βούτυρο ήταν άγνωστο στους αρχαίους Έλληνες. Οι Ρωμαίοι αργότερα το παρέλαβαν από τους Γερμανούς, οι οποίοι το χρησιμοποιούσαν ιδίως για καπνίσματα στις πληγές.

— Εφευρέτης του ζύθου θεωρείται ο θεός των Αιγυπτίων Όσιρις. Στην αρχαία Γαλιλία περίφημος ήταν ο ζύθος ο λεγόμενος «σεβουζζ», τον οποίο γνώριζαν και οι αρχαίοι Ισπανοί.

— Η δόμους χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά στη Γαλιλία, το 1521, κατά την πολιορκία της πόλεως Μελιό.

— Η ασπίδα είνε ένα από τα αρχαιότερα άμυντικά όπλα και ή επινόησις του αποδίδεται στους Αιγυπτίους.

— Το ήλεκτρο ήμετερόλογιο χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στη Ρώμη κατά το έτος 262 π.Χ. Πρώτοι του εφευρέτες θεωρούνται οι Χαλδαίοι.

— Τα ψήφια της αριθμητικής διεδόθησαν από την Αραβία. Στην Ερώπη άρχισαν να χρησιμοποιούνται μόλις από το 550 π. Χ.

— Το πρώτο πλοίο, για την κατασκευή του οποίου χρησιμοποιήθηκαν μέταλλα, ήταν Γαλλικό και ονομαζόταν «Αδερών Μαίβεν».

— Τράπεζες υπήρχαν και στην αρχαία Ρώμη.

— Η βερυγκική κατάγεται από την Αρμενία, απ' όπου και μετεφέρθη στις άλλες χώρες.

σας, κυρία;

— Ελένη Ντέ Λάμ...

Ο Κάρολος την κύτταζε με κάποιο φόβο. Τ' όνομά της του ήταν γνωστό.

Ήταν ή πιο διάσημη πνευματίστρια του Παρισιού.

Ο Κάρολος, έπειτα από μερικές ημέρες είχε τελειώσει την εικόνα της πεθαμένης κόρης.

Η εικόνα, αυτή, ως χρώμα, γραμμή και έκφρασις, ήταν πραγματικά το άριστο έργο του, ένα άριστο έργο που είχε ικανοποιήσει επί τέλους τη μυστική δίψα της ψυχής του, για την τέχνη.

Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

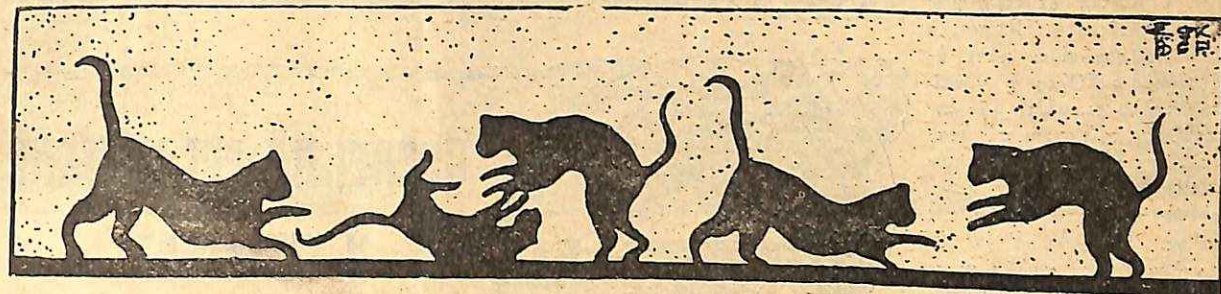
Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

Υστερά την πήρε ή κυρία Ντέ Λάμ, στο σπίτι της, όπου, όσοι γνωστοί της πηγαίνουν και τη βλέπουν, θαυμάζουν την επιτυχία της. Είνε ίδια ή Μαριέτα Βραβεύθηκε μάλιστα στην τελευταία καλλιτεχνική Έκθεσι του Παρισιού.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Τι τρώνε οι άγριοι. Φαγητά που προκαλούν αηδία. Τα θαλασσινά σαλιγκάρια. Η χελιδονοφωλιές. Τα πεντικεφάλια. Οι Αυστραλιανοί φειδοφάγοι. Το ξύγκι της φώκιας. Μπριζόλες από... πάνθηρα.

Κάθε λαός έχει τις ιδιαίτερες προτιμήσεις του σχετικά με τα φαγητά, και υπάρχουν πολλά απ' αυτά, τα οποία, ενώ σ' ένα τόπο θεωρούνται ως έννοια, είνε έντελως άγνωστα στους άλλους.

Οι κάτοικοι του Ουρανίου Κράτους προτιμούν ως εδέσματα τα πτερόνια του καρχαρία, τα στομάχια των ψαριών, τα θαλασσινά σαλιγκάρια και τις φολιές των χελιδονιών, για τις οποίες έχουν ιδιαίτερη αδυναμία και ή όποιες, όπως δηλώνουν όσοι έφαγαν τη σούπα τους, έχουν ασύγκριτη πραγματικώς νοστιμάδα.

Στη Νέα Βρουνσβίκη οι κάτοικοι τρελλανόταν για τα κεφάλια των... ποτικιών, ενώ οι Αθησσοί δεν συγκρίνουν κανένα άλλο φαγητό με το όμο κρέας και το αίμα των ζώων, τα οποία μεθούν τον άνθρωπο, όπως τα ολονομιματώδη ποτά.

Στο Σιάμ τρώνε κατά προτίμηση κρέας ελέφαντος και μάλιστα καπνιστό. Στην Αυστραλία οι Ιθαγενείς τρέφονται με φαρμακερά φείδια, τα οποία είνε περιζήτητα από τους κυνηγούς και των οποίων ή μικρότατη γεύσις θεωρείται ιδέωδης για τους καλοφαγάδες!

Οι αυτόχθονες της Γροιλανδίας λατρεύουν ως φαγητά το ξύγκι της φώκιας, την κοιλιά του ρέννου μαζί με το ανάστρο περιεχόμενό της και το... δέμα της φάλαινας κομμένο σε κυβικά κομμάτια!... Επίσης εκλεκτό εδεσμία για τους Γροιλανδούς είνε το σαγόνι της φάλαινας, όταν υάλιστα φέρει και γενειάδα!... Οι Γροιλανδοί θεωρούν άδωχα ως εξαίρετο φαγητό και το κρέας των σκύλων, το οποίο κατά τον γεμάτο ευνηθίζουν να τρώνε παστό! Επίσης, αντί βοτάνου, οι Γροιλανδοί μεταχειρίζονται το αίμα που βγάζουν από ένα είδος θαλασσινού ζώου, ονομαζόμενου «ανιάντο».

Στη Χονσά Άκτι της Αφρικής, οι Ιθαγενείς κυνηγούν και τρώνε τα ξεπότη, όπως π.χ. οι άνθρωποι των τόπων μας τα πουλιά. Τους άρεσις ιδίως αρὰ πολύ το κρέας της σούρας «Υγανά», το οποίο, όταν μαγειρευτεί καλά, δέν το αλλάζουν ούτε με τίς κόττας!

Αλλά και ο κροκόδειλος έχει στην Αφρική τους φανατικούς του φιαστές. Είν' αλήθεια ότι μερικά κομμάτια του έχουν τη γεύσι άσταχού, άλλα όμως αναδίδουν μιά βαρειά και δυσάρεστη μυρωδιά, σαν από σαπισμένο κρέας, κι' αυτά ακριβώς προτιμούν οι Ιθαγενείς. Οι Κινέζοι πάλι χρησιμοποιούν σε πολλά φαγητά τους ζουμί

κροκοδείλου, όπως άπάνω-κάτω έμεις τη σάλτσα.

Υάρχουν όμως και λαοί που δείχνουν ιδιαίτερη προτίμηση στους πιθήκους και τους παπαγάλους. Μεταξύ αυτών συμπεριλαμβάνονται οι μαύροι της Κεντρικής Αφρικής, οι οποίοι πίνουν τις μαϊμούδες και τις ψήνουν, χώνοντας τις μέσα στο χύμα κι' ανάβοντας άποάνω τους φωτιά.

Στις πόλεις του έσωτερικού της Βραζιλίας τρώνε κατά προτίμηση σαύρες και ή αγοράς είνε γεμάτες απ' αυτές. Οι ποληταί τους μάλιστα, για να προσελκύσουν εύκολότερα τους πελάτες, τις βάφουν με ένα κόκκινο χρώμα, αηδιαστικότατο...

Στο Ινδικό Αρχιπέλαγος και στο άκρωτήριο της Μαλακκίας, οι κάτοικοι

και τρώνε πολύ τις νυχτερίδες και τους φρίνους. Τους προτιμούν δε όταν είνε σκεπασμένοι από κάτι κοντές και γυαλιστερές τριχες που θα προξενούσαν έμετο σ' έναν Ευρωπαίο.

Οι κάτοικοι της Μαλαισίας τρέφονται, όταν το βρίσκουν, έννοείται, με κρέας τίγρεως, γιατί πιστεύουν πως έτσι τους μεταδίδεται ή ρώμη και ή τόλη που χαρακτηρίζει το αίμαόρο αυτό ζώο. Οι Ινδοί εξ άλλου, όταν κάνουν τραπέζι σε κανένα έπίσημο πρόσωπο, φροντίζουν να του παραθέσουν ψήφον πάνθηρα!...

Στην κοιλία των κατοίκων της Αυστραλίας εξαίρετη θέση κατέχει το κρέας της καγκουρού. Έκτός αυτού, σινηθίζουν να τρώνε ποτικιούς, όχιες, σαλιγκάρια και ένα είδος μεγάλων

σκυληγιών, τα «κομπέρρα», τα οποία παραθέτουν ως μεζελία.

Στην Κίνα — ιδίως στα ένδοτερα της — αγαπούν υπερβολικά τους ποτικιούς. Τα μυαλά τους μάλιστα, παρασκευασμένα καταλλήλως από τους Κινέζους, μπορούν να συγκριθούν με τις γλώσσες των άηδονιών, ένα φαγητό που τόσο πολύ έγχομίζαν οι αρχαίοι Ρωμαίοι. Κάθε χρόνο μάλιστα γίνεται εξαγωγικό εμπόριο παστωμένων ποτικιών από τις Ινδίες στην Κίνα και όσοι το διενεργούν, κερδίζουν άκοκτα χρήματα.

Οι κάτοικοι της Αυστραλίας θεωρούν ως καλύτερο έδεσμα το κρέας του σκαντζόχοιρου. Στην Κεϋλάνη τα πόδια του ελέφαντος, βρασμένα μέσα σε ζεδι από φονικόλαδα και καυτευμένα καταλλήλως, έπάρχουν θέον αληθινά ήγεμονικού φαγητού για τους έγχωριούς.

Στο έσωτερικό των Ινδιών οι Ιθαγενείς δείχνουν ξεχωριστή προτίμηση σ' ένα είδος σκυληγιών, μιάς πιθήκης μήκους, τα οποία προσκολλώνται στους φονίκας και ζούν άπάνω τους ως παράσιτα. Οι Όττεντότοι πάλι σινηθίζουν να τρώνουν τις κάμψεις ψητές και βρίσκουν ότι έχουν... γεύσι άνωγάδων.

Στους Αραβας ή ακριβές αντικαθιστούν σχεδόν τελείως τους δημητριακούς καρπούς. Πιάνουν πολλές απ' αυτές και τις αλέθουν, κάνοντας από τον πολύ τους ένα είδος ψωμιού, που το βρίσκουν πολύ νόστιμο. Έκτός αυτού, τις τρώγουν ταριχευμένες και καπνιστές!...

Μερικοί λαοί, όταν θέλουν να δώσουν στα φαγητά τους ζινή γεύσι, ρίχνουν μέσα μυρωγία.

Οι περισσότεροι κάτοικοι της Μεσημβρινής Ασίας μεταχειρίζονται τις άράχνες ως το πιο συνηθισμένο έπαδόσιο. Άλλοι πάλι χρησιμοποιούν για τον ίδιο σκοπό τις χουσιμυγες, ή όποιες σε μιά προκαλούν αηδία!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Διαμαγού, Δεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άδικαι άποδέσεις παρ' 'παις τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαί και εν γένει Οικονομικαί άποδέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΛΑΘΟΣ

ΤΟΥ FR. BOUDET

—Σας έπανά-
λαμβάνω, αγα-
πητέ μου, ότι
θα σας θεωρώ;
—Όχι ως γραμμα-
τέα μου, αλλά σαν ένα κα-
λό μου φίλο. Έχω θεμελιώ-
στες συστάσεις για σας... Έξ-
αλλου, και το παρουσιαστι-
κό σας μ' έκανε εύθις εξ-
αρχής να σας συμπάθω. Σας
θαυμάζω για την επα-
γμένη σας, με την οποία συ-
νεχίζετε τις σπουδές σας,
παρ' όλα τα οικονομικά σας
απογίματα... Η βιβλιοθή-
κη μου λοιπόν θα εινε πάν-
τα στη διάθεσί σας. Η έρ-
γασία σας θα σας απασχο-
λή μόνο το πρωί. Έτσι, το
απόγευμά θα εινε ελεύθε-
ρο να μελετάτε δυο θέματα, για να έ-
τοιμασθήτε για τις εξετάσεις σας. Ο
πρώτος σας άρεσει, καθώς μου είπα-
τε... Το δομάτιό σας σας ενθουσία-
σε... Αυτό μ' ευχαριστεί πολύ... Α-
πόψε, την ώρα του δείπνου, θα σας
παρουσιάσω και στη γυναίκα μου. Θα
γνωρίσετε επίσης και τα δυο μας
κορίτσια, καθώς και τη δασκάλα τους.
Ελπίζω, φίλε μου, ότι θα μείνετε πολύ
ευχαριστημένος εδώ...

Έτσι μιλούσε στον Πιέρ Ζαλιέ, τον
καινούργιο του γραμματέα, ο κ. ντε
Μπερτιέ, άνωκοιμημένος στο ψηλό
τάξια του σαλονιού.
Ο νέος στεκόταν δροχίος μπροστά
του, ντυμένος μ' ένα απλό και κοινό
καστούμι, και τον άκουγε με προσοχή
και με κάποιο σεβασμό. Με πολύ κόπο
κατόρθωνε να συγκρατήσει τη χαρά
που πλημμύριζε το στήθος του: Θα
μπορούσε, έπ' τέλους, μ' όλη του την
άνεση να συνεχίσει τις σπουδές του, χω-
ρίς να τον απασχολούν ή καθημερινές
ανάγκες της ζωής.

Όταν τελείωσε ο κ. Μπερτιέ, ο
νέος του άπάντησε με λίγα λόγια σα-
ρακά και μετρημένα και τον βεβαίωσε
ότι θα κατέβαλλε κάθε δυνατή προσπά-
θεια για να τον ευχαριστήσει.
—Αγαπητέ μου Ζαλιέ, είτε τότε ο
κ. Ντε Μπερτιέ, πρέπει τώρα να σας
άρθω. Θα πάω να κάνω ένα περίπατο
με το άλογό μου. Να όμως!... Έρχε-
ται ο κ. Σαιντολίν, φίλος μου παλιός
και μακρινός συγγενής μου. Ο άνθρω-
πος αυτός εινε η έφημεριδα του τό-
που!... Όταν τον γνωρίσετε, θα σας
διηγηθώ χίλιες-δυο ενδιαφέρουσες Ι-
στορίες!...

Ο κ. Σαιντολίν ήταν ένας μικρόσω-
μος γεροντάκος, με πονηρό πρόσωπο
και με μιά λήκη ειρωνείας στα μικρά
του μάτια. Ο κ. Ντε Μπερτιέ τους
συνέστησε. "Επειτ' από λίγη ώρα, περ-
πατούσαν στο πάρκο, δίπλα-δίπλα,
φλυαρώντας μαζί για όλα τα ερωτικά
σκανδαλάκια του τόπου. Ο γεροντάκος
αυτός ήταν πραγματική αδένεια σ' αυ-
τά τα ζητήματα: Δεν του ξεφύγεγε
καμιά λεπτομέρεια, ήξερε δικάτα,
χρονολογίες, τις ώρες και τα μέρη που
διπλώνονταν τα διάφορα ραντεβού...
Και τα διηγόταν δι' αυτά μ' έναν τρό-
πο χαριτωμένο!...

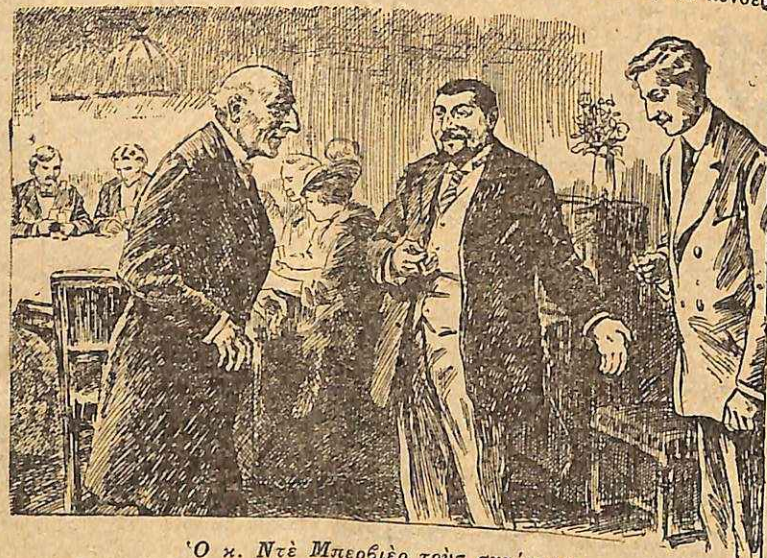
Ο Πιέρ τα είχε χάσει. Δεν ήξερε
τί να απαντήσει. "Αλλωστε, κι' ο κ.

Σαιντολίν δεν ήθελε καμιά απάντηση.
Επιθυμούσε μόνο να διαφωτισθεί, καθώς
έλεγε, τον νέο του φίλο. Όταν τελείω-
σε, τον κύταξε με την ευγνωμοσύνη
έκείνη που αισθάνεται κάθε φλύαρος
για τον υπομονητικό εκείνο άκροατή,
που τον άκουει με προσοχή.

—Αγαπητέ μου κύριε, του είπε κα-
τόπιν, μου είστε πολύ συμπαθής και
θέλω να σας φανώ χρήσιμος σ' ε-
τι μισό. Η θέσις σας εδώ εινε βέβαια
πολύ καλή κι' ευχαρίστως θα την ή-
θελα και για τον ίδιο μου τον γιό...
Αν είχα παιδιά... Αλλά... προσέφε-
ρε καλά... μη την πάθετε!...

—Τι να πάθω;... ρώτησε ο Πιέρ
με ατορία και μ' ανησυχία.

—Ας εινε... Θα προσπαθήσω να
σας δώσω κάπως να καταλάβετε, χω-
ρίς όμως να προδώσω και τα φιλικά
μου καθήκοντα. Είσατε νέος κι' άρκε-
τά συμπαθητικός... Ο κ. Ντε Μπερ-
τιέ εινε βέβαια καλοκαταμεινός...
κινηγός καλός... καλοφαγάς περιφρ-
μος... τα μαλλιά του όμως άρχισαν
παιά ν' άσπρίζουν, το μέτωπό του έχει
ρυτίδες, το πρόσωπό του εινε πάρα πο-
λύ κόκκινο... κι' έχει παχύνει ύπερβο-

Ο κ. Ντε Μπερτιέ τους συνέστησε...

λικά. Μπορεί άραγε να ικανοποιήσει
την ερωτική δίψα και τα ρωμαντικά
δνεια που βρίσκονται κρυμμένα στην
καρδιά της κάθε γυναίκας;... Δεν
μπορώ να το ξέρω αυτό. Δεν μ' άρε-
σει να βγάλω έτσι εύκολα συμπεράσμα-
τα... Πάντως πρέπει να προσέχη κα-
νείς να μη πληρώσει μιά γυναίκα στον
εγωισμό της... καμιά φορά με μιά
ματιά ή με μιά άνοητη χειρονομία...
ή άλλοτε πάλι συμβαίνει το αντίθετο.
Έπ' τέλους, έσεις ξέρετε από ψυχολο-
γία!... Μεταχειριζόμστε την και στην
περίπτωσι αυτή. "Όχι! Όχι! Δεν μπορώ
να σας πω τίποτ' άλλο... Προσέχετε
μόνο... Φεύγω τώρα... Δούλος σας,
αγαπητέ μου κύριε!...

Κι' απομακρύνθηκε γρήγορα, αφήνον-
τας τον Πιέρ αστασιμένο κι' ανήσυχο,
με την έντιμωσι αυτών που είχε ά-
κούσει.

«Τί ήθελε άραγε να πη μ' αυτά;
σκέφθηκε ο νέος, που ήθελε αποδομή-
σει να μη χάσει τη θέση αυτή που είχε
βρεί με τόσον κόπο. Μήπως ή κ. Ντε
Μπερτιέ εινε καμιά κοκέτια και πρό-
πει να της κάνει κόμμε επίμονο... ή

μήπως άπεναντίας εινε αίσθησι και
σεμνότητα και μπορεί να πειραχτεί, αν
θελήσω να της δείξω τον θαυμασμό
μου;...»

Το πρόβλημα αυτό τον βασάνισε ως
το βράδυ, χωρίς να μπορέ να βρή μιά
λύσι. Την ώρα του δείπνου γνωρίστη-
κε με την κ. Ντε Μπερτιέ. Ήταν
μιά γυναίκα όμορφη ακόμα, με κομψή
σιλουέτα και συμπαθητικό πρόσωπο.
Φορούσε τουαλέτα άρκετά φανταστι-
κή και στα μαλλιά της είχε διάφορα
στολίδια. Όλη της η εμφάνισι ήταν
άρκετά προκλητική. Ο Πιέρ καθόταν
άριστερά της και στα δεξιά του εινε
τον κ. Σαιντολίν. Τα δυο κορίτσια
του κ. Ντε Μπερτιέ ήταν το ένα δε-
κα και το άλλο δώδεκα χρόνων. Η
δασκάλα τους, μιά νέα ψηλή και ξαν-
θή, με ρόδινα μάγουλα και με ώραια
μάτια, φανότανε πολύ σεμνή και συμ-
μαζεμένη.

Αφού τελείωσε το δείπνο, ο νεαρός
γραμματέας έπηρε το βιολί του—γιατί
ήταν και λίγο μουσικός— και συνά-
δευσε την κ. Ντε Μπερτιέ που έπαιζε
πολύ ώραιο πιάνο.

Από εκείνο το βράδυ, τα κονσέρτα

χέρι. Έκει νη
δεν το αποτά-
θηκε. Έσφιξε
τότε τα λεπτά
της δάχτυλά-
με στα δικά του... Ο κ.
Ντε Μπερτιέ είχε άποκοι-
μηθεί άπάντα στον καναπέ...
Η δασκάλα κεντούσε σε μιά
γυναι, χωρίς να φαίνεται ό-
τι αντιλαμβάνεται τίποτα...
Μά την άλλη μέρα ο Πιέρ
έφαγε ξαφνικά την κεραμύ-
δα στο κεφάλι!...

—Πάρτε τον μισθό μιάς
τομηνίας, του είπε ξερά ο
κ. Ντε Μπερτιέ μπαίνοντας
στη βιβλιοθήκη, όπου έγρα-
ζότανε, και φύγετε άμέσως.
Δεν έπιτρέπω εγώ στο σπίτι
μου αυτά τα πράγματα!... Δεν περ-
μένα ποτέ να δείξετε τέτοια διαγωγή...
"Όχι, άς λείπουν η εξηγήσεις! Φύγετε
άμέσως!...

—Επειτ' από μιά ώρα, ο Πιέρ άφινε
τον πόρο λυπημένος. Στο δρόμο του
σταμάτη συναντήθηκε με τον κ. Σαιν-
τολίν.

—Νά τα!... φώναξε εκείνος μόλις
τον είδε. Δεν σας τα είπα εγώ;...
"Αχ! άδελφέ!... Βλέπετε μιά γυναί-
κα που πλήττει σε μιά έπαρχία, δίπλα
σ' έναν άνθρωπο ήλικιωμένο... Φτά-
νει έπειτα ένας ώραιος νέος— έσεις
δηλαδή— και την κάνουν να έλπι-
ζει ότι θα βρή μιά παρηγοριά!... Κι' έ-
πειτα της δείχνετε άδιαφορία... Εινε
πολύ φυσικό κι' αυτή να θελήσει να
σας εκδικηθώ!... Κι' όμως σας είχα
πει να προσέχετε... Δεν είσατε καθό-
λου καλός ψυχολόγος!...

—Κυρίε μου, τον διέκρινε ο Πιέρ
με θυμό, είσατε πολύ γελασμένος...
Μάθετε ότι χθες το βράδυ ή κ. Ντε
Μπερτιέ με άφησε μ' ευχαρίστησι να
της σφιξώ το χέρι, αφού της έκανα
κόμμε επί τόσον καιρό...

Ο κ. Σαιντολίν κύταξε τον νέο χα-
μογελώντας ειρωνικά, ανασήκωσε λίγο
τους ώμους και του είπε:

—"Η κ. Ντε Μπερτιέ;... Και
ποιός σας ήλπιε γι' αυτήν;... Πρό-
κειται για τη δασκάλα! Μά δεν το κα-
ταλάβατε αυτό;... Αυτήν έπρεπε να
κατακτήσετε. Αυτή κάνει ό,τι θέλει έ-
κει μέσα... Ο Ντε Μπερτιέ εινε ξε-
τελλαιμένος μαζί της..."

—Μά έπρεπε να εξηγηθώτε καλύτε-
ρα! Διαμαρτυρήθηκε ο Πιέρ.

—"Α! δεν μπορούσα! άπάντησε ο
κ. Σαιντολίν πονηρά. Θα ήτανε προ-
δοσία αυτό εκ μέρους μου για τον κα-
λό μου Ντε Μπερτιέ!..."

Κι' απομακρύνθηκε γελώντας ειρω-
νικά.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ι-
κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία,
παντός είδους και πάσης γλώσσας
κι' όλκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε
"Οικογένεια", Δένα 7, Αθήνας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΙΡΑΜΠΩ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ ΜΟΝΝΙΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και
τέλους).

Κατά την περίοδο αυτή της ζωής
του Μιραμπώ του συνέβη μιά πε-
σιπέτα, για την οποία μολονότι
εινε αθωντική, κανείς ιστορικός δεν
μιλάει, και η οποία λίγο έλειψε να
του στοιχίσει τη ζωή.

Αέξισε λοιπόν να τη διηγηθώμε...
Ήταν ο χειμώνας του 1873. Το
Παρίσι έλουλιετο τότε μιά συμμορία
χλεπτών, οι όποιοι συνήθιζαν να λη-
στεύουν τα θύματά τους, σκεπάζον-
τάς τους άπόόπουτα μ' ένα χοντρό σακ-
κι στο κεφάλι.

Ένα βράδυ λοιπόν, καθώς ο Μι-
ραμπώ γύριζε από το σπίτι κάποιου
φίλου του, στο όποιο είχε δειπνή-
σει, θέλοντας να φτάσει συντομώτε-
ρα στην κατοικία του, άκολούθησε έ-
ναν ερμητικό και σκοτεινό δρόμο...

Έξαφνα όμως, καθώς προχωρούσε,
διασταυρώθηκε μ' ένα ραχοσυλλέκτη,
ο όποιος κάνοντας το μεθυμένο, πή-
γε και στάθηκε μπροστά του, φρά-
ζοντάς του το δρόμο...

Ο Μιραμπώ ήταν ώπλισμένος...
Χωρίς λοιπόν να χάσει καθόλου την
ψυχραιμία του, φώναξε στην ψευτο-
μεθυμένο:

—Καλά, θα κάνεις να τραδηγή-
σω από μπροστά μου, γιατί θα έχω
στην έμεπερδύματα μαζί μου...

Μά την ίδια στιγμή άλλες τρεις
ύποπτες σκιές παρουσιάστηκαν... Η
δύο απ' αυτές πήγαν και στάθηκαν
πιοπί στις γωνίες του δρόμου, προ-
σέχοντας μήπως φανεί καμιά προί-
πιος κι' η άλλη, κρατώντας ένα
σακκι άνοιγμένο, πλησίασε από πίσω
το Μιραμπώ για να τον «κουκου-
λώσει».

Ο ήρωας μας με μιά ματιά που έ-
ριξε γύρω του, άντελήθη πόσο κεί-
σιμη ήταν η θέσις του.

Μά και πάλι δεν τ' άχλασε...
Ήταν δυνατός, ήταν ώπλισμένος
και επί πλέον, δεν ήξερε τί θα πη
ρόβος...

Κατάφερε λοιπόν μιά τρομερή γο-
νή στον ψευτομεθυμένο που θοι-
σκόταν μπροστά του και τον σώρισε
κάτω...

Κατόπιν πράθηκε το εγχειρίδιό του
και, γυρίζοντας πίσω, χτύπησε μ' αυ-
τό στο στήθος, εκείνον που κρατούσε
το σακκι...

Οι άλλοι δυο συνένοχοί του, βλέ-
ποντας τους συντρόφους τους να πέ-
φουν κάτω, δειλοί κι' αυτοί, όπως
βλιν οι κακοδρόμοι, το έβλασαν στα
πόδια...

Έτσι ο Μιραμπώ μπόρεσε να ξε-
ναυχρήσει στο σπίτι του...

Έκει διηγήθηκε την περιπέτειά
του στη Σοφία, η οποία γλώσσας
άκούγοντας τα λόγια του...

—Δεν θέλω πειά να θγαίνεις μό-
νος σου τη νύχτα! του είπε τοέμον-
τας απ' τον πρόμο της.

Μά αυτός ύψωσε άδιάφορα τους ώ-
μους του και της άπάντησε ειρωνικά.

—Όστε τα εισοδήματά σου με-

γάωσαν τόσο πολύ χωρίς να το ξέρω,
και σκέφτεσαι να μου δώσεις κι' άκο-
λουθία για να θγαίνω έξω...

Η Σοφία δεν του άπάντησε τίπο-
τα. Καταλάβαινε πειά καθαρά ότι το
πάθος του γι' αυτήν είχε άρχισι να
λιγοστεύει...

Σ' αυτό το μεταξύ, η οικονομικές
του στενωρόριες, η όποιες, αντί να
λιγοστεύουν, μεγάλωναν διαρκώς, έ-
καναν το Μιραμπώ πιο νευρικό και
πιο εύεξαπτο.

Όσο δέ μεγάλωνε η φτώχεια του,
τόσο μικρυνε ο έρωτάς του.

Μιά μέρα, καθώς είχε πάει σ' ένα
τραπέζι για να δανειστή χρήματα,

Έτσι δέ, με τον πιο κοινό τρόπο,
τελείωσαν οι ποιητικοί του έρωτες
με τη Σοφία Μοννιέ, που έλοι νόμι-
ζαν πως θα διαστήσουν αιώνας...

Η Σοφία έμαθε την έγκατέλειψι
της από το Μιραμπώ από ένα σύν-
τομο γράμμα του, στο όποιο της έ-
γραφε ότι η οικονομικές στενωρό-
ριες τον άνάγκαζαν να την άφήσι
για πάντα...

Ο πόνος της δυστυχισμένης γυναι-
κας ήταν άπερίγραπτος...

Μέσα στην όδύν της, σκέφτηκε
ότι το μόνο καταφύγιό της ήταν η
αυτοκτονία...

Τί άλλο μπορούσε να κάνει μιά γυ-
ναίκα όλομύναχη, έγκαταλειμένη,

Ο Μιραμπώ τράβηξε το εγχειρίδιό του...

συνάντησε στο γραφείο του, μιά "Ολ-
λανδέζα, την "Αννα Μικενάγκεν, την
όποια είχε γνωρίσει άλλποτε στο "Αμ-
στερνταμ... Έκει όμως δεν της είχε
δώσει καμιά προσοχή, γιατί ήταν
άκόμα παράφορα έρωτευμένος με τη
Σοφία...

Μά τώρα, στο Παρίσι, τα πράγμα-
τα ήταν πολύ διαφορετικά...

Η "Αννα Μικενάγκεν ήταν χήρα,
πλούσια, εύθυμη...

Ένα είδηλο άρχισε άμέσως με-
ταξύ τους κι' έπειτα από λίγες ήμέ-
ρες, έπρόκεινε καθαρά στο Μιραμπώ
να τη συνοδεύσει στο Λονδίνο...

Και ο Μιραμπώ τη συνόδευσε πρό-
θυμα, έγκαταλείποντας στο Παρίσι τη
Σοφία...

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ κ. ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

όλα όσα είχαν μεσολαβήσει, εξακο-
λουθούσε να παραμένη νόμιμος σύζυ-
γός του— γενική κληρονομία του...
Ο Μιραμπώ είχε διασεί πολλο ν'
άκολουθήσει την "Ολλανδέζα...

Τώρα η Σοφία ήταν πλουσιώτερη
απ' αυτή...

Μετά το θάνατο του συζύγου της,
η Σοφία ντε Μοννιέ ξαναγύρισε στο
Πονταζιέ, το όποιο δεν έγκατέλειψε
πειά...

Έκει εξαγόρασε τα σφάλματά της
— αν μπορούν να χαρακτηριστούν
σφάλματα ή πράξεις μιάς έρωτευμέ-
νης γυναίκας, κάνοντας καθημερινώς
φιλανθρωπίες...

Πέθανε στα 1808...

Ο Μιραμπώ πέθανε πολύ γρηγο-
ρώτερα από την αγαπημένη του...
Η όρμη με την όποια άφοσιώθηκε
στην πολιτική, η υπερβολική έργα-
σία κι' η αγάπη του προς τις διασκε-
δάσεις, έσθλειαν σιγά— σιγά τον όρ-
γανισμό του. Από τα μέσα κιόλας
του 1799, δυσάρεστα συμπτώματα ά-
νήγγειλαν το προσεχές τέλος του. Πό-
νοι προμεσοί τον έδασπάζαν... Μά ο-
τε οι πόνοι, ούτε ο προσεχής θάνατός
του τον έκαναν να χάνη τη γαλήνη
του.

Πέθανε στις 2 'Απριλίου 1799...
Ποίν πεθάνει μάλιστα είπε σ' αυ-
τούς που τον περιστοιχίζαν:
— Γεμίστε με με άρώματα και στε-
φανώστε με με λουλούδια για να μπο-
είσι στον αιώνο ύπνο...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΝΩΜΙΚΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— "Άλλες γυναίκες εινε το χαμό-
γελο και άλλες ο μορσαμός του Δη-
μιουργού.

— Η γυναίκες μοιάζουν με τα
παιδιά που, άμα πέφτουν σκακόνονται
χωρίς να κλάψουν, όταν δεν υπάχει
κατά τους κανείς για να τα συμπο-
νέσει ή να τα παρηγορήσει.

— Η γυναίκες εινε δαίμονες που μάς
στέλνουν στην Κόλασι από την πόρτα
του Παράδεισου.

— Η γυναίκα εινε ο δαίμονας του
σπικιού και ο διέστροφ των σοφών.

— Η γυναίκα γίνεται διαδοχικώς
κοκκία, καθέρφτης, κέντημα και δι-
αβόλο.

— Ο έρωτας της γυναίκας εινε
πιο επίφοβος από το μίσος του άν-
δρος.

— Αν η όμορφιά ήταν το μόνο
προσόν των γυναικών, τότε όλες η
άσχημες έπρεπε να κρεμαστούν.

—Δεν υπάχει μεγαλειότερη θαρ-
ραχτής από το να ρωτά κανείς μιά
γυναίκα για την ήλικία της.

ΠΡΙΝ από διακόσια δέκα πέντε χρόνια άκριδως, για πρώτη φορά από της ιδρύσεως της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, ένας ήγμενών Ρώσος έπεσκέφθη το Παρίσι. 'Ο ήγμενών αυτός ήταν Πέτρος ο Μέγας, ο πιο προοδευτικός, μα κι' ο πιο βάρβαρος συγχρόνως απ' όλους τους Αυτοκράτορας της Ρωσίας.

Ο Μέγας Πέτρος, πριν πάει στο Παρίσι, είχε είκοσι δόκληρα χρόνια που περιώδευε σ' όλη σχεδόν την Ευρώπη. Είχε φύγει από την πρωτεύουσά του, χωρίς καμιά τιμητική συνοδεία, ντυμένος σαν εργάτης, κι' έκανε σταθμούς στις κυριότερες πόλεις της Ευρώπης για να μαθαίνει διάφορα επαγγέλματα και τέχνες. Έτσι, στη Γερμανία έμαθε τη σιδηροδρομική, και στην Ολλανδία την ξυλουργική. Στο Σάριενταμ μάλιστα της Ολλανδίας εργάστηκε ως απλός ναύτης σ' ένα αγγλικό πολεμικό, που ήταν άγκυροβολημένο εκεί για να μάθει την τέχνη του ναυτικού.

Εκτός αυτού, ο Μέγας Πέτρος φρόντιζε, σε κάθε χώρα από την οποία περνούσε, να γνωρίσει τους πιο έγκλειτους σοφούς, καλλιτέχνες και τεχνίτες, τους οποίους έστελνε κατόπιν στη Ρωσία για να μορφώσουν και να εκπαιδεύσουν τον Ρωσικό λαό.

Ο Μέγας Πέτρος, από την αρχή της περιόδου του αυτής στην Ευρώπη, έπιθυμούσε πολύ να έπισκεφθαι τη Γαλλία, αλλά ο βασιλεύς Λουδοβίκος XIV, ακούγοντας στις συμβουλές των έπισταμένων αυλικών του, δεν θέλησε να δεχτεί στο βασιλείο του τον παράξενο αυτό μονάρχη-εργάτη.

Έτσι, μόνο μετά είκοσι χρόνια, κατά το 1717, δύο χρόνια μετά τον θάνατο του Βασιλέως 'Ηλίου, ο Πέτρος αξιώθηκε να πάη στη Γαλλία, όχι πια ως απλός ταξιδιωτής, αλλά ως ένδοξος μονάρχης.

Κατά το διάστημα των είκοσι αυτών ετών, χωρίς στον Πέτρο, η Ρωσία είχε γίνει πανίσχυρη κι' ένδοξη. Στις αρχές της βασιλείας του, η χώρα του δεν είχε ούτε στρατό, ούτε στόλο, μα τώρα ο στρατός της άνηχετο σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδων και τον στόλο της τον άποτελούσαν διάδοσια πολεμικά πλοία.

Πριν απ' τον Μεγάλο Πέτρο, η χώρα του δεν είχε παρά ένα μόνο λιμάνι, τον 'Αρχάγγελο, που κι' αυτό κατά τους περισσότερους μήνες του χρόνου ήταν άποικειμένο από τους πάγους. Μα ο Μέγας Πέτρος, έπειτα από τις νίκες του έναντι των Σουηδών και των Τούρκων, έξουσίαζε τρεις μεγάλες θάλασσες, την 'Αζορική, τη Μαύρη και τη Βαλτική, με τους αναρίθμητους κόλπους και τα λιμάνια τους.

Επίσης, επί της βασιλείας του, η άπέραντη ρωσική στέππε είχαν μεταβληθεί σε μια μεγάλη αυτοκρατορία και η άπολιτες όρδες που τις κατοικούσαν, είχαν ενωθεί σ' ένα ισχυρό λαό.

Ο Πέτρος ακόμη εισηγάγε προόδους στη Ρωσία το εμπόριο, τις τέχνες, την καλλιτεχνία και τις επιστήμες, πράγματα που ήταν άγνωστα πού αυτό στη χώρα του. Έχτισε εργοστάσια, άνοιξε μεταλλωρυχεία στη Σιβηρία, ένωσε με διώρυγες τη Βαλτική με την Κασπία και τη Μαύρη θάλασσα, ίδρυσε σχολές καλλιτεχνίας, γεωμετρίας, αστρονομίας και ναυτικής, και έχτισε τέλος στις όχθες του Νίβα

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Πώς ο Μέγας Πέτρος περιώδευε επί είκοσι χρόνια στην Ευρώπη. Πώς γινόταν εργάτης για να μαθαίνει τις διάφορες τέχνες. Τι ήταν η Ρωσία πριν από τον Μεγάλο Πέτρο. Η άφιξή του στο Παρίσι. Όπου άρνείται να καταλύσει στα πολυτελή διαμερίσματα των άνακτόρων. Οι περίπατοί του στους δρόμους της Γαλλικής πρωτεύουσας. Πώς ήθελε να μαθαίνει τα πάντα. Η έπίσκεψή του στην κ. ντε Μαιντενέν. Μπροστά στο έγαλμα του Ρισελιέ, κτλ.

την «Αλεξάνδρεια του Βορρά», τη νέα του πρωτεύουσα, την Πετρούπολη, που την προστάτευαν ισχυρότατα φρούρια και που συγκρινόντο με δόκληρα την Εύρωπη. 'Ανάγκασε ακόμα τους γιουούς των προηόντων να ύπηρετούν στο στρατό και στο στόλο και για να τους δώσει το παράδειγμα της υπαγωγής τους και της μετριοφροσύνης, έλαβε κι' ο ίδιος μέρος σ' όλες τις εκστρατείες έναντι των Τούρκων και των Σουηδών, ως απλός λοχαγός του πυροβολικού, ως όποιος ά στρατιώτης του, ένθουσιασμένοι, τον άνεκέρυξαν, στο πεδίο της μάχης, στρατηγό και άρχηγό τους.

Έτσι λοιπόν, ο ξένος, τον όποιο δέ-

Ο Μέγας Πέτρος.

χτηκε η Γαλλία κατά το 1717, δεν ήταν πια ο «βάρβαρος πολέμης», όπως τον άποκαλούσαν περιφρονητικά στην αλή του Λουδοβίκου XIV, αλλά ένας Αυτοκράτορας μεταρρυθμιστής και νικητής, ο όποιος βασιλεύει σ' ένα κράτος άπέραντο... 'Ηταν ο Τσάρος πασών των Ρωσικών.

Ο Μέγας Πέτρος έκανε την έισοδό του στο Παρίσι στις 7 'Ιουνίου 1717, κατά τις έννέα το βράδυ, από την πόλη του 'Αγίου Διονυσίου.

Έκεί τον ύπεδεχθη ο Γάλλος αρχιστράτηγος Τσασέ και τον όδήγησε στο παλάτι του Λούβρου, αλλά ο Τσάρος βρήκε έξαιρετικώς πολυτελή τα διαμερίσματα που του είχαν έτοιμάσει κι' έ-

οι και μαστίχα.

Την επομένη της άφίξεώς του στο Παρίσι, έπεσκέφθη σ' 'Ανάκτορο τον 'Αντιβασιλέα και τον νεαρό Βασιλέα. 'Ο βασιλεύς Λουδοβίκος XV ήταν τότε έφτα μόλις χρόνων και προσεφώνησε πού του είχαν μάθει οι αλλοί του. 'Ο τόν και τον φίλησε στο γαλάζιο.

Όλες τις άλλες μέρες, ο Τσάρος γίνονταν, συνοδευόμενος από ένα μόνο

Τους περιπάτους του αυτούς τους έκανε συνήθως πεζός, και μόνο όταν ο καιρός ήταν άσχημος, νομάζε κανένα

άγοραίο άμάξι. Πήγαινε παντού, στα μεγάλα εργοστάσια και στα μικρά καταστήματα, ρωτούσε για όλα, έπαιρνε πληροφορίες για το κάθε τι, άγόραζε διάφορα πράγματα, τα όποια παζάρευε σαν απλός άστος, και κρατούσε σημειώσεις σ' ένα μικρό καρτέ, το όποιο είχε πάντα μαζί του.

Επίσης, και στους στρατώνες, όπου πήγαινε συχνά, έβλεπε στην ύγεια των στρατιωτών, των «συναδέλφων» του, όπως τους έλεγε.

Στο Παρίσι, ο Μέγας Πέτρος έπισκέφθη και τα διάφορα παλάτια. Έπαι να μάη έξεδήλωσε την έπιθυμία να έπισκεφθαι και το άνάκτορο του 'Αγίου Κυρίλλου, στο όποιο έμενε τότε η κυρία ντε Μαιντενέν, η εύνοομένη του Βασιλέως 'Ηλίου, η όποια ήταν πια γηρά. 'Όταν μάλιστα έμαθε ότι ο Τσάρος είχε πάει στο παλάτι της, έρρεξε άμέσως στην κρεβατοκάμαρά της, έπρεσε στο κρεβάτι της και καθόσας τις κουρτίνες του για να μνη τον ιδι καθόλου.

Αυτός όμως μήηε στην κάμαρά της, άνοιξε τα παράθυρα, παραμέρισε τις κουρτίνες του κρεβατιού και κύτταξε με την ήσυχία του, επί άρκετή ώρα την κυρία ντε Μαιντενέν, χωρίς να της πη ούτε μια λέξη. Κι' έπειτα έφυγε, χωρίς να τη χαρακτηρίσει καθόλου.

Μεταξύ των άλλων, ο Τσάρος έπισκέφθη στο Παρίσι και το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης, κι' εκεί, μπροστά στο μνημείο του Ρισελιέ, έβλε τα έξις περίφημα λόγια:

— Μεγάλε άνθρωπε, γιατί δεν γεννήθηκες στην εποχή μου; Θά σου έδινα τη μισή Αυτοκρατορία μου, για να μου μάθης να κυβερνώ την άλλη μισή...

Έπειτα δέχτηκε τις προσκλήσεις μερικών Γάλλων εύγενών, και πήγε κι' έμεινε για μερικές μέρες στους πάγους τους.

Αλλά ο Πέτρος συχνάζε περισσότερο στις έγατικές συνεικίες, στα έμπορικά και στα διάφορα εργοστάσια, παντού τέλος όπου μπορούσε να ιδι και να μάθαι κάτι νέο που άφορούσε τη μηχανική και το εμπόριο.

Και όταν έβλεπε κανένα άξιο και περιπαμένο εργάτη, τον έστελνε στη Ρωσία, με δικά του έξοδα, έξασφαλίζοντας τον γενναίοτατο μισθό.

Οι Γάλλοι αλλοί τον όνόμαζαν «Το άγριωμα, αλλά ο λαός τον θαύμαζε, τον άγαπούσε και τον έπαινε μ' ένθουσιασμό, κάθε φορά που τον έβλεπε.

Όλοι τον συμπαινούσαν για την αλότητά του, για το όραίο του πρόσωπο, το ήπιο του μέτωπο και τα μαύρα του μάτια, τα τόσο έκφραστικά.

Άφου έμεινε δύο δόκληρους μήνες στη Γαλλία και σαράντα τρεις μέρες στο Παρίσι, ο Μέγας Πέτρος έφυγε στις 20 'Ιουλίου για το Σπ, όπου τον περίμενε η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη.

Ο σκοπός του ταξιδιού του στη Γαλλία δεν ήταν μόνο να ιδι και να διδαχτεί διάφορα πράγματα, αλλά σκοπώνον για να ένώσει τη Ρωσία και τη Γαλλία έναντι της Αυστρίας και της 'Αγγλίας.

Αλλά ο τότε Γάλλος πρωθυπουργός καρδινάλιος Ντυμουά ήταν πολυήμες στην 'Αγγλία και προσποιήθηκε ότι δεν κατάλαβε τί έδιζε για τη Γαλλία η ύποστήριξ της Ρωσίας. Έτσι δεν δέχτηκε να ύπογράψη πού ά μόνο μια έμπορική σύμβαση με τη Ρωσία.

Αλλά η άσυνειδησία του Ντυμουά κόστισε πολύ άκριβά στη Γαλλία.

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ» ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ο ΑΛ ΚΑΤΟΝΕ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

Διηγήθήκαμε ως τώρα τα διάφορα κατορθώματα του Καπόνε, χωρίς σ' όποια έπωνομάσθηκε «βασιλεύς των κακοποιών». Από σήμερα αρχίζουμε την αφήγησή ενός δραματικού και πραγματικού έπεισοδιού που συνδέεται με την δράση των κακοποιών του Σικάγου. Πρόκειται περί της δολοφονίας του άμερικανού ρεπόρτερ Τζάκ Μάιγκλ, η όποια άναστάτωσε το Σικάγο με το μυστήριό της...

Ήταν μυστηριώδης... Μας' στα γραφεία της «'Ημερησίας 'Εφημερίδας του Σικάγου», ο Τζάκ Μάιγκλ, ο φημισμένος άστυνομικός ρεπόρτερ, ο άνθρωπος που είχε κάνει άστυνομικό διεθυντή του Σικάγου το φίλο του Ούίλλιαμ Ρούσσελ, χαμουρήθηκε, τεντώθηκε και μουρμούρισε:

— Άρκετά εργάστηκα σήμερα το πρωί...

Και, γυρίζοντας προς τη δακτυλογράφο, η όποια έτοιμάζεταν να έγρη έξω, έπρόθεσε:

— Μις, να πτες στον κ. διεθυντή ότι δίν θά γυρίσω πριν έκδοθει το φύλλο... Έχω πολλά να κάνω...

Καλά, κύριε Λάιγκλ, έπρε ή δακτυλογράφος κι' έξαφανίστηκε.

Ο ρεπόρτερ πήρε το καπέλλο του και κατέβηκε κάτω, σφυρίζοντας κάποιο σκοπό από μια έπιθεώρησι. Σκόπευε να πάη εκείνο το άπόγευμα στις κούρσες του Βάσιγκτον - Πάρκ... Τού άρσαν πολλή η κούρσες...

Με την πρόθεσι αυτή, έφτασε στην έσοδο του ύπογειου σταθμού του σιδηροδρόμου... Ένα αυτοκίνητο ήταν σταματημένο εκεί, πλάι στο πεζοδρόμιο. Δύο άνθρωποι θρισκόντουσαν μέσα.

— Έ. Τζάκ, έκανε ο ένας απ' αυτούς, βλέποντας το ρεπόρτερ. Στοιχηματώ πως πηγαίνεις στις κούρσες.

Καλά το μνήμες! άπάντησε ο Λάιγκλ, χαμογελώντας.

Θέλεις κανένα λαχείο;...

Βύχαιστώ... Ένω... άπάντησε ο Λάιγκλ γελώντας πάλι, και άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα του ύπογειου, χωρίς να ύποψιάζεται ότι, εκείνη τη στιγμή, είχε άπρηγείλει μόνος του τη θανατική του καταδίκη...

Δύο άλλοι άνδρες, πεζοί αυτοί, που φαινόταν πως φεραρούσαν ήσυχα σε δύο βηματίων άπστάσι απ' το άυτόκίνητο και του όποίου τους έπιβήτα έκαναν πως άγνοούσαν, άρχισαν να παρακολουθούν το ρεπόρτερ και κατέβηκαν από πίσω του στο ύπόγειο, χωρίς ο Λάιγκλ να ύποψιάζεται τίποτε.

Σε μια στιγμή, ο ένας από τους δύο άγνώστους, βλέποντας μπροστά του ένα κύβηκο, άγόρασε μια έφημερίδα. Την έβαλε κάτω απ' το δεξί του χέρι κι' άμέσως, κάνοντας ένα πήδημα έφτασε το Λάιγκλ. Τότε, χωρίς να χάνη καιρό, πράδωσε με το άριστερό του χέρι, ένα περιστροφικό και ακούμπησε το στή-

μιό του στο στήθος του δυστυχισμένου ρεπόρτερ...

Ο Λάιγκλ... ο όποιος είχε κατέβη στις σκάλες κι' ένα πούρο άνάμεσα στα δόντια του και κρατώντας άνοιγμένη με τα δύο του χέρια μια έπιποδριακή έφημερίδα, δεν πρόφτασε να γυρίσει πίσω... Ένας πυροβολισμός ακούστηκε και σωριάστηκε κάτω με τα μούτρα... Ο θάνατος έπληθε κραυνοβόλος...

Ο δολοφόνος, ο όποιος ήταν ένας άντρας ξανθός, άδύνατος, χωρίς καπέλλο και —

— (νικήθηκε το αυτό — ξεροβοήρησε — πέταξε το βέλος στο πλάι στο πτώμα και ξανάεβηκε τις σκάλες τρέσσοντας, ένω ο σύντροφός του έφυγε από ένπερη άντιθετη διεύθυνσι.

ΟΛ' αυτά έβάπταζαν μονάχα δύο δευτερόλεπτα, από τον πόντο της παραπάνω... Μάρτυρες στο έγκλημα δεν ύπήρχαν σχεδόν καθόλου... Ο πυροβολισμός άκούστηκε από έλάχιστο κέσμο κι' όσοι τον άκουσαν νόμιζαν πως είχε σκάσει το λάστιχο κανενός άυτόκινήτου.

Μεταξύ των λίγων μαρτύρων του έγκλήματος, οι όποιοι είχαν μείνει άποσβολωμένοι από τον τόμο τους, ένας μόνος είχε την έτοιμότητα να καταδικάσει το δολοφόνο. Άρμισε προς τη σκάλα κι' άνέβηκε επάνω λαχνασμένος...

Έκεί είδε το δολοφόνο να περπατά με όλη του την ήσυχία μπροστά μάλιστα στον πόλισμα Ρούσο, ο όποιος κανόνιζε την κυκλοφορία...

— Πιάστε τον!... Πιάστε τον!...

Το πτώμα του Λάιγκλ, μετά τη δολοφονία του.

Ο Τζάκ Λάιγκλ, ο δολοφονηθείς άστυνομικός ρεπόρτερ.

Η μυστηριώδης αυτή δολοφονία, προκάλεσε τεράστια άίσθησι σ' όλόκληρο το Σικάγο.

Όλοι ήξεραν τον Τζάκ Λάιγκλ... Τον ήξεραν όμως μόνο ως δημοσιογράφο και όχι ως τίποτε άλλο...

Ο λαός ζήτησε από τις άρχες να εκδικηθούν το θάνατό του... Η σ' Εφημερίδα του Σικάγου συγκέντρωσε από έράνους 55.000 δολάρια, τα όποια θα έδίδοντο ως βραβείο σ' εκείνους που θα βοηθούσαν την άστυνομία να άνακαλύψη τους δολοφόνους...

Το πλήθος που συνάδευσε την κη-

φώναζε. Ο πόλιςμαν ακούγοντας τις φωνές του, κύτταξε γύρω του ξαφνιασμένος. Μα δεν είδε κανένα να τρέχει... Ποιον έπρεπε λοιπόν να συλλάβη;... Συγχρόνως, ο δολοφόνος έκρινε πως ήταν πια καιρός να φύγη από γρήγορα...

Έτσι μόλις άρχισε να διαίεται, ο πόλιςμαν κατόλθε...

Α! Αν ήξερε πως επρόκειτο περί δολοφόνου, ο άντιπρόσωπος του νόμου δεν θα δίταζε να πυροβολήσει έναντιον του... να τον πληρώσει κι' έστω να τον σκοτώσει...

Μα δεν ήξερε τίποτε... Έτσι ο νεαρός δολοφόνος, ο όποιος το είχε θέλει τώρα στα πόδια σαν λαγό, εξαφανίστηκε σ' ένα από τους στενούς δρόμους των περιχώρων, των όποιων φωνών πάλι πάλι έξερε περίφημα την τοπογραφία...

Δεν βοήχαν απ' κύρον παρά ένα γάντι από γαρίφαλο μετάξι, μάρκας «Μαρτενέλλο» ένα γάντι άριστο...

Έτσι οι λαθρέμποροι, τους όποιους ύποστήριζε, όχι μόνο μπορούσαν να κάνουν με κάθε άνεσι τη δουλειά τους, αλλά και είχαν κάθε ύποστήριξη από τις άρχες...

Στην αρχή ο Καπόνε δεν είχε άντιπληροφ...

Όταν όμως ο Λάιγκλ άρχισε να έπιθετα δομώματα έναντιον του δια των έφημερίδων, στις όποιες έγραφε, και να συνιστά στις άρχες του Σικάγου να έξορίσουν τον βασιλέα των κακοποιών, άφου δεν μπορούσαν να τον φυλάκισουν, άνησχυγχε...

Τι αυτό έστειλε τρεις προειδοποιήσεις στο Λάιγκλ, στις όποιες τού έγραφε, ότι αν δεν σταματούσε τις έπιθεσεις έναντιον του, θα είχε άσχημο τέλος!...

Μα ο Λάιγκλ, ο όποιος έντοματα έ είχε άρχισε να πλουτίζει με τα χρήματα που τού έδιναν οι έχθροι του Καπόνε, δεν τις έλαβε υπ' όψη του κι' έξακολούθησε τη δουλειά του.

Τότε ο Καπόνε έβαλε τους ανθρώπους του να παρακολουθήσουν τον Λάιγκλ και να μάθουν τι συνέβαινε...

Έτσι δεν άργησε να εξακριβώσει ότι ο περίφημος αυτός άστυνομικός ρεπόρτερ ήταν δργανο των έχθρων του. (Ακολουθεί)

Ο Τζάκ Λάιγκλ, ο δολοφονηθείς άστυνομικός ρεπόρτερ.

Το πτώμα του Λάιγκλ, μετά τη δολοφονία του.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Οι θρησκευτικοί πόλεμοι της Αγγλίας. Η σύλληψις και η καταδίκη του σέρ Τζών Κοχραν. Μία συγκινητική συνάντησις μέσθ στή φυλακή. Η ληστεία του βασιλικού ταχυδρόμου. Πώς κλέφτηκε δυο φορές η διαταγή της κατατομήσεως. Ένα σκοτεινό μυστήριο. Όπου ο βασιλεύς αναγκάζεται να δώση χάρι. Η συγκινητική αποκάλυψις, κ.τ.λ.

πό της. Φοβόμουν μήν πεθάνω προτού προστάσω να σου δώσω την τελευταία μου ευχή κι' αυτό θάταν για μένα σκληρότερο κι' απ' το θάνατο. Ήθελες όμως, αγαπημένη μου κόρη, και μπορώ τώρα να σ' αποχαιρετήσω για πάντα...

— Ω, μήν το λες αυτό, πατέρα, διαμαρτυρήθηκε η Άραμπέλλα. Όχι, δεν θα πεθάνης...

— Είθε να μπορούσα να σου χάριζα μια μικρή ελπίδα, δυστυχισμένο μου παιδί... Άλλοίμονο όμως! Ύστερα από τρεις μέρες και σ' και τ' αδέσποια σου θα μείνεις...

— Ήθελες να πη «όρανα», αλλά η λέξη ξεφύγησε από χείλη του.

— Όχι, όχι, σου λέω! φώναξε πάλι η νέα. Ύπαρχουν ακόμα ελπίδες... Θα ζήσης, πατέρα, θα ζήσης! Μην ξεχνάς ότι ο πνευματικός του βασιλέως είναι φίλος του κόμητος Δυνδούαλ, του πάππου μου. Νομίζεις ότι ο κόμης δεν θα θελήσει να μεσιτεύσει για τη ζωή του γιου σου; Όχι, δεν θα πεθάνης, πατερούλη μου...

Το βράδυ της ακόλουθης ημέρας, ενώ το σκοτάδι γινόταν όλοένα πιο πυκνό, ένας νέος, δεισιπρός που κοι-

τούσε στο ένα του χέρι το ραβδί του και στο άλλο ένα ταπεινωτικό σάκκο, προωρούσε δεισιπρός στην έρημη κι' άγονη πεδιάδα, ή οποία απλωνόταν δίπλα στον ποταμό Τουρν.

Ο δεισιπρός δεισιπρός ως ένα ή δυο μίλια έξω από την πόλη Βερνίκ, αλλά επειδή εντοματάς είχε ξεσπάσει δυνατή καταιγίδα, αναγκάστηκε να σταθεί και να ζητήσει καταφύγιο κάτω από τα πυκνά κλαδιά ενός δέντρου. Είχε περάσει αρκετή ώρα, όταν τα βήματα ενός αλόγου τράβηξαν ξαφνικά την προσοχή του.

Κυβερτάς τότε σε μιαν άκρη του δρόμου κι' είδε έναν καθυλάρη που περνούσε με χαμηλωμένο το κεφάλι προσπαθώντας να προφυλαχτεί από τον άνεμο και τη βροχή. Ήταν ένας ταχυδρόμος του βασιλέως. Ο άγνωστος βλέποντάς τον πετάχτηκε από την κρύπτη του και άρπαξε το χαλί-νι από αλόγου. Ο καθυλάρης έκανε να άμυνθη, αλλά ο νέος του πρότεινε το πιστόλι του και τον έπεισε να ξεπεζεύει.

Ο καθυλάρης, θέλησε για μια στιγμή να αποβίση τον αντίπαλό του, αλλά ο τελευταίος τον άρπαξε δίαια από τη μέση και τον έριξε κατά γης. Και ενώ εκείνος κοιτόταν κατακλινόμενος και σχεδόν λιπόθυμος από το πέσιμο του, ο άγνωστος άρπαξε το σάκκο του με τα βασιλικά έγγραφα και έγινε άφαντος μέσα στο σκοτάδι.

Την άλλη μέρα οι κάτοικοι του Βερνίκ, μαζινώντας τη ληστεία μαζεύτηκαν από πολύ νωρίς στο μέρος όπου διεπράχθη, αλλά παρ' όλες τις έρευνες και τα τρεξίματα τους, δεν κατάφεραν να ανακαλύψουν τον κακοποιό.

Στο μεταξύ ο Κόχραν μάθαινε ότι ο κομιστής της καταδικαστικής απόφασης είχε ληστευθεί στο δρόμο και ότι μέχρις ότου εκδοθεί νέα, μπορούσε να ελπίζει ότι τα δικαιώματά του κόμητος Δυνδούαλ στον πνευματικό του βασιλέως θα τελεσφορούσαν.

Στο διάστημα αυτό, η Άραμπέλλα έσκαμνίζοντας να τον επισκεπτεται συχνικά στη φυλακή του και προσπαθούσε με τη γλυκειά της φωνή να τον παρηγορήσει και να τον ενθαρρύνει.

Μά, έπειτα από λίγες μέρες, η ελπίδα που είχαν γεννηθεί μες στην ψυχή του καταδικμένου είχαν αρχίσει να μεταβάλλονται σε μια αμυδρόβλη ταλνιότερη κι' από την απόγνωσις.

Λίγο αργότερα μάλιστα έμαθε ότι ο κόμης Δυνδούαλ δεν κατόρθωσε τίποτε και ότι ο σκληρός Ίακωβος Β', υπέγραψε δεύτερη καταδικαστική απόφαση, η οποία περιμενόταν από τρεις μέρες τώρα.

Ο βασιλικός απεσταλμένος, ο κομιστής της νέας καταδικτικής, σαν έφτασε πάλι στην κοιλάδα, όπου είχε ληστευθεί ο προηγούμενος ταχυδρόμος, επέτρεψε το βήμα του αλόγου του, κυττάζοντας με προσοχή και γυμνά το κρανίο του στο χέρι του γεμάτο το πιστόλι του. Η σελήνη έριχνε μια λάμψη αμυδρή κι' έκανε ακόμα πιο πένθιμο το απαίσιο εκείνο τοπίο.

Ο ταχυδρόμος είχε φτάσει στην άκρη ενός πυκνού δάσους, όταν έξαφνα ένας πυροβολισμός ακούστηκε.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τον περασμένο αιώνα ζούσε ένας Γασκώνος ιεροκήρυκας, ο οποίος στα κηρύγματα δεν έκανε άλλο παρά να επαναλαμβάνει διαρκώς τον ίδιο λόγο, τον οποίο είχε αποστηθίσει. Κάποτε όμως διατάχτηκε από την αρχιεπισκοπή να πάει σε κάποιο χωριό και να κηρύξει εκεί δυο φορές στη σειρά.

Ο ιεροκήρυκας τα χρειάστηκε, αλλά δεν άργησε να τα μυαλώσει. Ύστερ' από την πρώτη του ομιλία, που ήταν η γνωστή και στερεότυπη, την άλλη μέρα, ανεβαίνοντας στον άμβωνα, είπε προς τους άκροατές του:

— Άδελφοι χριστιανοί, με κατηγόρησαν ότι χτές μίλησα για πράγματα αντίθετα προς τη θρησκεία και ότι παρεγγήμισα μερικά χωρία από Ευαγγέλιου. Εγώ όμως για να αποδείξω το άδυσμα της κατηγορίας αυτής και για να σας αποδείξω την ορθότητα της διδασκαλίας μου, θα σας επαναλάβω ακόμα μια φορά το χτεςινό μου λόγο. Ακούστε με λοιπόν με προσοχή και θα με δικαιολογήσετε.

Και τους επανέλαβε το στερεότυπο κήρυμά του!...

Μια φορά ένας Γάλλος μπαιλωματής δούλευε έξω από το φτωχικό του και σιγοτραγουδούσε επαναλαμβάνοντας διαρκώς το παρακάτω δίστιχο:

Είπες ο ρήγας στην κυρά του
κι' είπεν η κυρά στο ρήγα...

Η γυναίκα του έγρασε επί τέλους την υπομονή της από τις διαρκείς επαναλήψεις του δίστιχου και σε μια στιγμή τον ρώτησε:

— Και τί είπαν τελοσπάντων ένα μεταξύ τους ο ρήγας κι' η κυρά που μου ψέλνεις όλη την ώρα;

Τότε ο μπαιλωματής άρπαξε το χαλαρόδι και κατέδρασε μ' αυτό κτύπησε στην πλάτη της γυναίκας του, λέγοντας:

— Να... Για να μάθης άλλως να μην ανακατώνεσαι στις υποθέσεις του κοκορέως!...

Ένας τοκογλύφος, βλέποντας ότι η υποθήσεις που δεν πήγαιναν καλά, πήγε στον ιεροκήρυκα της πόλεως, λέγοντας:

— Να... Για να μάθης άλλως να μην ανακατώνεσαι στις υποθέσεις του κοκορέως!...

Ένας τοκογλύφος, βλέποντας ότι η υποθήσεις που δεν πήγαιναν καλά, πήγε στον ιεροκήρυκα της πόλεως, λέγοντας:

— Να... Για να μάθης άλλως να μην ανακατώνεσαι στις υποθέσεις του κοκορέως!...

Ένας τοκογλύφος, βλέποντας ότι η υποθήσεις που δεν πήγαιναν καλά, πήγε στον ιεροκήρυκα της πόλεως, λέγοντας:

— Να... Για να μάθης άλλως να μην ανακατώνεσαι στις υποθέσεις του κοκορέως!...

Ένας τοκογλύφος, βλέποντας ότι η υποθήσεις που δεν πήγαιναν καλά, πήγε στον ιεροκήρυκα της πόλεως, λέγοντας:

— Να... Για να μάθης άλλως να μην ανακατώνεσαι στις υποθέσεις του κοκορέως!...

Ένας τοκογλύφος, βλέποντας ότι η υποθήσεις που δεν πήγαιναν καλά, πήγε στον ιεροκήρυκα της πόλεως, λέγοντας:

— Να... Για να μάθης άλλως να μην ανακατώνεσαι στις υποθέσεις του κοκορέως!...

του και τον παρακάλεσε να μιλήσει στην έκκλησία κατά της τοκογλυφίας. — Α, φίλε μου, του είπε ο ιεροκήρυκας, ο οποίος τον έγνωριζε καλά, βλέπω ότι διορθώθηκες κι' αυτό μ' εύχαριστεί πολύ...

— Απατάσαι, του αποκρίθηκε ο τοκογλύφος ψυχρά. Σου κάνω αυτή την παράκλησι γιατί στην πόλη μας έχουν τόσοι πολλοί οι τοκογλύφοι, ώστε εγώ δεν κερδίζω πειά τίποτα.

— Αν λοιπόν μπορούσες να διορθώσεις τους άλλους με το κήρυμά σου, έλοι οι πελάτες τους θαρχόντουσαν σε μένα!...

— Ένας Γασκώνος έλεγε παρηγόμιστος:

— Έγώ ύφως τόσο άρεσιμάνο, που κάθε φορά που κυττάω στον καθέστη, τρώω κι' ο ίδιος τον εαυτό μου!...

— Αναδημοσιεύουμε ένα νόστιμο γράμμα συνεταγμένο από ένα δάσκαλο του παλιού καιρού και παρμένο από εφημερίδα του περασμένου αιώνας:

«Εξάδελφε Εδώγγελε και Νικήτα. Πρώτον έρχομαι να εροτήσω διά την ευρίαν υγείαν σας και δεύτερον εαν ερωτάτε και δι' εμέ ορθώς υγίαινο. Μετ' όλίγων ημερών έρχεται αυτός από ενταθα άνθρωπος, δατις επισκέπτεται πρό εμού τούς άσπασμούς σας, καιτοι δεν ήλθεν. Δεδόκατε μήπως παιθάνω; Ούν, δπότεν λάθετε την επιστολήν μου, απαντήσατε περ άπάντων συγγενών και πατριδος. Για έλθειν ο του Λεονίδα αδελφός Ιωάννης και θα έλθωμεν ομού άμφοτερο. Εσωκλειώτας σας πέμπω τα υποδήματά μου, τα όποια να δώσετε εις ένα ταγκάριον μεντεσέλιον. Επιδόσατε τούς δασπισμούς μου αδελφικώς διακέμενος».

— Ο γεωκοπιτής ενός βασιλέως είχε ένα βιβλίο μέσα στο οποίο κατέγραφε τούς τραλλούς:

Μια μέρα, στο ταμπέ, ο βασιλεύς διέταξε το γεωκοπιτή του να του φέρη το βιβλίο αυτό. Μόλις τ' άνοιξε ο βασιλεύς είδε άναμεσα τού όνόματι των άλλων τραλλών και τού δικού του κι' από κάτω την εξής υποσημείωσι:

«Η Α. Μεγαλειότης την τάδε μέρα έδωσε πενήντα δουκάτα σ' έναν αλχημιστή για να πάη στην Italia και να φέρη όλικά προς κατασκευήν χρυσού και ασημιού».

Καλά, είπε ο βασιλεύς στον γεωκοπιτή του κι' αν ο αλχημιστής γυρίσει φέρνοντας αυτά τα όλικά, τί θα κάνει;

— Ω! Τότε θα σώσω το όνομα της Μεγαλειότητός σας και θα θάλω τού... δικού του!

Καίτοι, είπε ο βασιλεύς στον γεωκοπιτή του κι' αν ο αλχημιστής γυρίσει φέρνοντας αυτά τα όλικά, τί θα κάνει;

— Ω! Τότε θα σώσω το όνομα της Μεγαλειότητός σας και θα θάλω τού... δικού του!

Καίτοι, είπε ο βασιλεύς στον γεωκοπιτή του κι' αν ο αλχημιστής γυρίσει φέρνοντας αυτά τα όλικά, τί θα κάνει;

— Ω! Τότε θα σώσω το όνομα της Μεγαλειότητός σας και θα θάλω τού... δικού του!

Καίτοι, είπε ο βασιλεύς στον γεωκοπιτή του κι' αν ο αλχημιστής γυρίσει φέρνοντας αυτά τα όλικά, τί θα κάνει;

— Ω! Τότε θα σώσω το όνομα της Μεγαλειότητός σας και θα θάλω τού... δικού του!

Καίτοι, είπε ο βασιλεύς στον γεωκοπιτή του κι' αν ο αλχημιστής γυρίσει φέρνοντας αυτά τα όλικά, τί θα κάνει;

— Ω! Τότε θα σώσω το όνομα της Μεγαλειότητός σας και θα θάλω τού... δικού του!

δάδι το πτώμα χωρίς το κεφάλι. Δεκάδες άνθρωποι έβλεψαν με τη ζωή τους τη μονομανία του γιατρού. Έπ' τούτους, η άστυντομία καθόρισε ν' ανακαλύψει πως ήταν ο ένοχος όλων αυτών των εγκλημάτων. Έκανε μια αφηνιαστική ξευρα στην ξανιά του γιατρού κι' ανέκαυσε εκεί φρικαλεότητες ανώτερες κάθε περιγραφής.

Ένας άλλος γιατρός, Ρώσος αυτός και εγκατεστημένος στο Βερολίνο, είχε πάψει να εξασκή το επάγγελμά του και είχε μεταβληθεί σε συστηματικό εγκληματία. Με τη διαφορά μόνο ότι εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί τις γνώσεις του ως γιατρού, στη διάπραξη των ληστειών του.

Ο γιατρός αυτός έφτιαχνε ένα ασφυριό από αέριο, ιδιαιτέρως του επινοήσεως και το χρησιμοποιούσε βάλλοντάς το σε στρογγυλές γυναίκες μπάλες από πολύ ψηλό γυαλί. Τις νύχτες έπαυε από πίσω διαφόρους ανθρώπους, των οποίων το παρουσιαστικό φανέρωνε ότι ήταν εύποροι. Όταν έφτανε σε κανέναν απόμερο δρόμο, πήγαινε κοντά στο δώμα του και του πετούσε κατόντουρα μια από τις γυάλινες μπάλες του. Το περικυκλωμένο τους χινόταν στο πρόσωπο του διαβάτη, ο οποίος σωριαζόταν άνασθητος κατά γης. Τότε ο εγκληματίας γιατρός τον πλησίαζε και του έπαυε τα χρώματα και δι, πολύτιμο είχε επάνω του.

Πολλές φορές είχε γίνει αντίληψη από αστυνομικά όργανα και είχε καταδικαστεί απ' αυτά. Αλλά τους έφευγε πάντοτε με το σατανικό του δόλο, δηλαδή το ασφυριό από αέριο του. Μόλις έβλεπε κανένα αστυφύλακα να τον καταδιώκει, αντί να τραπεί εις φυγήν, όπως θα έκανε κάθε άλλος εγκληματίας στη θέση του, στεκόταν ακίνητος και τον περιμένα. Και μόλις ο αστυφύλαξ έφτανε μπροστά του, του πετούσε μια απ' τις γυάλινες μπάλες του και έτσι τον έφηνε σε κατάστασι άνασθησης.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΟΜΟΙΟΚΑΤΑΛΗΞΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΝΑΛΙΟΥ

Ο καρδινάλιος ντε Λαμός, επίσκοπος της Γρενόβλης, διακρινόταν όχι μόνο για την εξαιρετική μόρφωσή του, αλλά και για την άθυροστομία του.

Μια μέρα πήγε να του υποβάλει τα σχέδια της κάποια άγνωστη του κυρία.

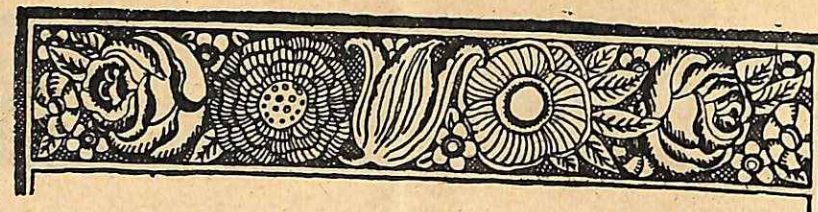
Μόλις τον είδε όμως, συγκινήθηκε τόσο, ώστε άφησε να της φύγει κάποιος... ύποπτος κρότος.

Τότε η κυρία, θέλοντας να τον συγκινήσει, άρχισε να μεταμνή το καθήκον της με την προσπάθεια να προκηρύξει έναν παρόμοιο κρότο.

Ο καρδινάλιος όμως, ο οποίος είχε λεπτότητα άκρη, γέλασε γελώντας και της είπε:

— Άναμφιδόλος, κυρία μου, ζητείται να βοηθήσει την... ομοιοκαταληξία!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ ο' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένειαν», Αθήνα 7, Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Τα παιδικά του χρόνια. Πώς οι συμμαθητάι του τον έβλεπαν να κινείτο το δέμα. Ένα παράξενο παιχνίδι. Η μελαγχολία του γιου του δημίου. Υπάλληλος σε κατάστημα νεωτερισμών. Πώς ακολουθούσε μοιραίως το πατρικό επάγγελμα, κτλ.

Επί τη εικόνα μερικόν θανατικών εκτελέσεων που έγιναν τελευταία στη Γαλλία, ένα γαλλικό αστυνομικό περιοδικό περιγράφει τη νεανική ζωή του σημερινού αρχηγού του Παρισιού, του περιφημου 'Ανατόλ Ντέμπλερ.

Είχε εξαιρετικά ενδιαφέροντα και άξιζε να σάς τη διηγηθούμε.

Ο 'Ανατόλ Ντέμπλερ είχε γυύς και έγγονος δημίου, γιατί το επάγγελμα του δημίου μεταδίδεται στη Γαλλία, σύμφωνα με ένα παλαιό έθιμο, από πατέρα σε γιού.

Ο 'Ανατόλ Ντέμπλερ, λοιπόν, γεννήθηκε στη Ρέννη, όπου και βαφτίστηκε στα 1868. Νουβός του ήταν ο παππούς του — δημίας... συνταξιούχος — και μια γρηθή θεία του. Όταν μεγάλωσε λιγάκι, οι γονείς του τον έστειλαν στο Λύκειο της Ρέννης, στο οποίο σπουδάζουν τα παιδιά των καλύτερων οικογενειών της πόλεως.

Οι συμμαθητάι όμως του 'Ανατόλ δεν άργησαν να μάθουν ποιά ήταν το επάγγελμα του πατέρα του. Έτσι, όσους καταδεχόντουσαν να παίξουν μαζί του στη μικρή πλατεία που βρισκόταν έξω από το σχολείο, τον ανάγκαζαν να κινή τον... δέμα!

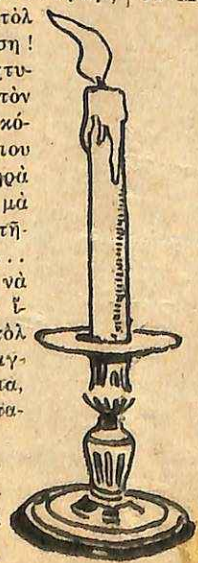
Το παιδί του ήταν το έξης: «Οι λοιποί μαθητάι χωρίζονταν σε δύο στρατάκια, στους «αστυνομικούς» και στους «ελέφτες». Κι' όταν οι «αστυνομικοί» συνελάμβαναν κανέναν «ελέφτη», τον πήγαιναν στον 'Ανατόλ για να τον... αποκεφαλίσουν!

Ο νεαρός Ντέμπλερ του χτυπούσε τότε με την παλάμη τον σβέρκο, κάνοντας πως του κόβει το κεφάλι. Ο πατέρας του του είχε απαγορεύσει αυστηρά να παίζει αυτό το παιχνίδι, να έβλεπε κανέναν από τους συμμαθητάι του... Μια σύμπτωση που άξιζε να αναφέρουμε, είναι ότι στην ίδια πλατεία ο 'Ανατόλ Ντέμπλερ άποκεφάλισε πραγματικά, έπειτα από χρόνια, τον ποδοκλαδικό, τον πατριό του Λαγκεντέκ!

Ο 'Ανατόλ, από μικρός, ήταν σιωπηλός και μελαγχολικός. Υπέφερε δε πολύ για την περιφρόνηση, την οποία,

χωρίς να το θέλουν, του έδειχναν οι συμμαθητάι του...

Γι' αυτό, όταν πήρε το απολυτήριό του από το σχολείο — ο πατέρας του στο μεταξύ είχε προάξει σε δήμο του Παρισιού — προσπάθησε να γλιτώσει από το μοιραίο.

Η ΛΑΪΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΤΕΜΠΕΛΑ

Έπαντρεύτηκε και πήρα μια καματερή γυναίκα. Τη Δευτέρα κάνει σκόλη και την Τρίτη παρασκόλη,

την Τετάρτη για τον άντρα και την Πέμπτη για τα μάτια, την Παρασκευή ξυμώνει, το Σάββατο ξεφουρνίζει

και την Κυριακή ρωτάει: — Πιάνετε, γυναίκες, ρόκα; και το πλειο τ'ράντ' άδράχτι, γνέθει, γνέθει, όλογνέθει,

έγνεσ' ένα κουβαράκι, που ήτανε τόσο μεγάλο, ίσαμε λεφτοκαράκι. Κι' απ' πάει και το κλώθει

και το ξανακλωθώνει μέσ' στού πόντικα τ' αράκι και στή γάτα το ποδάρι. Το ποντίκι τ' όρνισμένο,

το γατί τ' άφορεσμένο, τοίγκρι τ'όνα, τοίγκρι τ' άλλο, της μεροδένανε το γνέμα κι' απ' την πίκρα του γνεμάτου

έπεσαν έπί θανάτου. Μωρέ να κι' η πρωτοθεία μου με τη ρόκα της μπροστά της. Μπα, καλώς την πρωτοθεία μου

πούφερε τη φορεσιά μου! 'Ηθε κι' η γειτόνισά της με την πλόσα της μπροστά της. 'Η καλή γειτόνισά μου

πούφερε τη γιατίρισά μου! Μή μου δίνεις με ποτήρι, μόνο δός μου με λαγίτη για να πιω και να μου μείνη.

μόλιος υπάλληλος, ένας υπηρέτης του νόμου. Είμαι Γάλλος και πατριώτης περισσότερο από τον κανένα! Τη στιγμή λοιπόν που οι γιοι των εγκληματιών υπηρετούν στο στρατό της πατρίδας τους, δεν βλέπω για ποιά λόγο, ο γιός του εκτελεστού των νόμων, του δημίου, να μην έχει αυτή την τιμή!...

Κι' έτσι ο κλεισματικός, θέλοντας και μη, τον έστειλε στο σύνταγμα του. Όταν άφωτηρέθηκε απ' τον στρατό, ο 'Ανατόλ ξανάρχισε το επάγγελμα του βοηθού του δημίου. Ο πατέρας του όμως έντομεταξί είχε γεράσει, είχε γίνει νευρασθενικός, και δεν μπορούσε πια να εργαστή με την ίδια ψυχραιμία, όπως άλλοτε. Νόμιζε διαρκώς πως έβλεπε μπροστά του τα ραντάσματα που είχε καταπονήσει ως τότε...

Επρετε λοιπόν να βρεθί ο αντίκας ταστάτης του.

Έτσι, την πρωτοχρονιά του 1899, ο 'Ανατόλ διορίστηκε επίσημος δήμιος της Γαλλίας.

Αέξιος να σημειώσουμε σχετικώς, ότι για να... γιορτάσει τον διορισμό του, ο Ντέμπλερ παρέθεσε σπίτι του

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

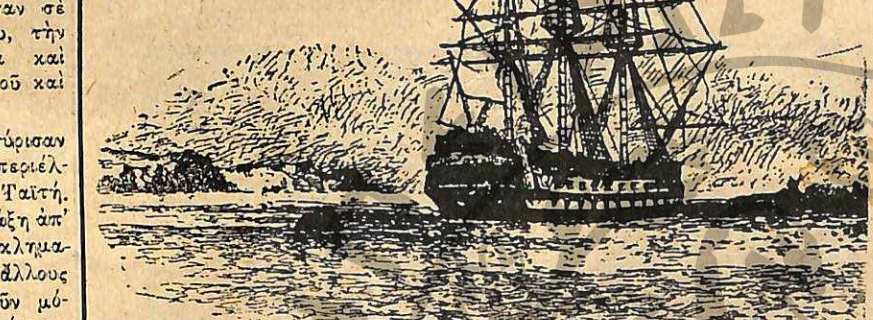
Η τραγική ιστορία της νήσου Πίτκαιρν. Οι στασιαστές της «Καλωσύνης». Στο έρημο κι' άκατοίκητο νησί του Ειρηνικού. Το αιώσιο ζήτημα των γυναικών. Πώς άρχισαν ή πρώτες φιλενεϊκές μεταξύ των στασιαστών. Όπου το κρασί προκαλεί τον αλληλοσφαγισμό. Έγκληματα και φόνες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κρίστιαν Φλέτσερ και οι όχτὼ ναύτες του. Τις υπόλοιπες τις έπληραν συζύγους τρεῖς απ' τους ίθαγενεῖς.

Μιά μέρα όμως η Φάστο, σύζυγος ενός από τους Άγγλους ναύτες, ενώ μάζευε αὐτὰ θαλασσοπούλιων επάνω στ' άπόκητονα βράχια της άκροθαλάσσιας, γλύστερης, έπεσε κάτω και σκοτώθηκε.

Έτσι ο Ουίλλιαμ, όπως λεγόταν ο ναύτης εκείνος, έμεινε χωρίς σύζυγο. Μά ο Ουίλλιαμ δεν μπορούσε να κάνει χωρίς γυναίκα και στο τέλος άρπαξε δια της βίας την σύζυγο ενός από τους ίθαγενεῖς.

Αὐτὸ ήταν η άρχή του κακού. Οι ίθαγενεῖς θυμώσαν για την προσβολή που έγινε έναντίον του έμορφου των και καθώς μάλιστα τέσσερες απ' αὐ-

τοῦς ήταν χωρίς γυναίκες, συνώμασαν και αποφάσισαν μιά ώριμμένη νύχτα να σκοτώσουν όλους τους λευκούς. Έτσι θά ελθόνταν έντελώς απ' αὐτούς, έβλεπαν μόνοι κύριοι του νησιού και συγγρόνοι θά είχαν στη διάθεσί τους όλες τις γυναίκες, ή όποιες θ' αναλογόταν δυό στον καθέναν. Αὐτό όμως από τις γυναίκες αὐ-

τὰς έφυγε η' άκούσουν τις συνομιλίες τους και έπειδή δεν τους άρεσε καθόλου να χάσουν τους λευκούς συζύγους των για να μείνουν στους άνημπούς ίθαγενεῖς, έφανέρωσαν τη συνωμοσία στην Κρίστιαν Φλέτσερ.

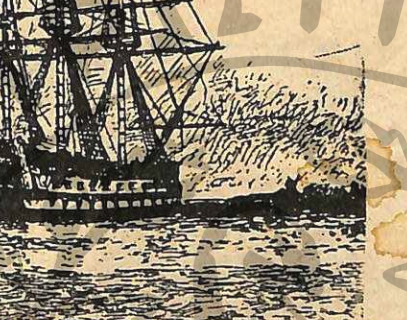
Όσοις δεν άργησαν να εκδηλώουν φιλενεϊκές μεταξύ τους, ύφαιλόμενες στην αιώσια αίστι που γούριζε τους ανθρώπους, τ ή ν γ υ ν α ι κ α. Απ' τις δώδεκα ίθαγενεῖς γυναίκες που βοσκόντουσαν μαζί τους τις έννητά τις είχαν πάρει συζύγους ο

Κρίστιαν Φλέτσερ και οι όχτὼ ναύτες του. Τις υπόλοιπες τις έπληραν συζύγους τρεῖς απ' τους ίθαγενεῖς.

Μιά μέρα όμως η Φάστο, σύζυγος ενός από τους Άγγλους ναύτες, ενώ μάζευε αὐτὰ θαλασσοπούλιων επάνω στ' άπόκητονα βράχια της άκροθαλάσσιας, γλύστερης, έπεσε κάτω και σκοτώθηκε.

Έτσι ο Ουίλλιαμ, όπως λεγόταν ο ναύτης εκείνος, έμεινε χωρίς σύζυγο. Μά ο Ουίλλιαμ δεν μπορούσε να κάνει χωρίς γυναίκα και στο τέλος άρπαξε δια της βίας την σύζυγο ενός από τους ίθαγενεῖς.

Αὐτὸ ήταν η άρχή του κακού. Οι ίθαγενεῖς θυμώσαν για την προσβολή που έγινε έναντίον του έμορφου των και καθώς μάλιστα τέσσερες απ' αὐ-

τοῦς ήταν χωρίς γυναίκες, συνώμασαν και αποφάσισαν μιά ώριμμένη νύχτα να σκοτώσουν όλους τους λευκούς. Έτσι θά ελθόνταν έντελώς απ' αὐτούς, έβλεπαν μόνοι κύριοι του νησιού και συγγρόνοι θά είχαν στη διάθεσί τους όλες τις γυναίκες, ή όποιες θ' αναλογόταν δυό στον καθέναν. Αὐτό όμως από τις γυναίκες αὐ-

τὰς έφυγε η' άκούσουν τις συνομιλίες τους και έπειδή δεν τους άρεσε καθόλου να χάσουν τους λευκούς συζύγους των για να μείνουν στους άνημπούς ίθαγενεῖς, έφανέρωσαν τη συνωμοσία στην Κρίστιαν Φλέτσερ.

Όσοις δεν άργησαν να εκδηλώουν φιλενεϊκές μεταξύ τους, ύφαιλόμενες στην αιώσια αίστι που γούριζε τους ανθρώπους, τ ή ν γ υ ν α ι κ α. Απ' τις δώδεκα ίθαγενεῖς γυναίκες που βοσκόντουσαν μαζί τους τις έννητά τις είχαν πάρει συζύγους ο

συν ποιὸ εἶνε οἱ πρωταῖτις τῆς συνωμοσίας, ἀλλὰ καὶ τὰ τοὺς σκοτώσαν με τὰ ἴδια τοὺς τὰ χεῖρα.

Μπορὸς στὸ τρομερὸ ἐκείνο διλήμμα, οἱ ίθαγενεῖς δὲν ἐδίστασαν καὶ πολὺ. Σκότωσαν τὸν σύζυγο τῆς ίθαγενούς, τὴν ὅποιαν εἶχε ἀρπάξει ὁ Οὐίλλιαμ καὶ ἔναν ἄλλο ἀκέραι, ἀδελφὸ τοῦς, ἀρχηγὸ ἐπίσης τῆς συνωμοσίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ φόνο δὲν ἀποκαταστάθηκε ἡ γαλήνη στὸ νησί. Οἱ ναῦτες δὲν μπορούσαν νὰ ὑποφέρουν τὴν στέρησι τοῦ ποιοτοῦ. Ἡ ζωὴ στὸ ἐρημονησί τοὺς ἀρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ τοὺς φαίνεται φρικτὰ μονότονη καὶ ἀναιρε. Τότε στὴν ἀπελπισία τοὺς ἐπανεόρσαν καὶ ἀρχισαν νὰ φτιάχνουν κρασί μετὰ πόσταγμα καρπῶν καὶ φύλλων ἀπ' τὰ δένδρα τοῦ νησιού. Ὁ

ταν τὸ κατάρωσαν αὐτό, ἔπασαν μετὰ μούτρα στὸ πιστό καὶ οἱ περισσότεροὶ τοὺς ἔβλεπον ἀλλοεὶς. Καὶ τότε ἀρχισαν μετὰ τοὺς ἄγριοι καυγάδες, στοὺς ὁποίους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ αἰτία ὤφειλετο εἶναι γυναίκες. Κάποτε, λόγου χάριν, ἡ γυναίκα ἑνὸς λευκοῦ πῆθανε πάνω στὴ γέφυρα. Ἐκείνος φωνάξεν δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὴν χῆρος. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ιδιόρρυθμης πρωτοκίας Κρίστιαν Φλέτσερ τοῦς ὑπέδειξε νὰ πάρη τὴν σύζυγο τοῦς ἀπ' τοὺς ίθαγενεῖς, ὅπως ἠθελᾷ ἑαγε κάνει καὶ ὁ Οὐίλλιαμ. Ἀλλὰ ὁ νέος χῆρος εἶχε βάσει στὸ μάτι τὴν γυναίκα κάποιου ἄλλου λευκοῦ, ἡ ὁποία ἐπίσης τὸν ἤθελε. Καὶ μιά νύχτα τὴν πήρε ἀπὸ τὸ ξύλινο παράπηγμα τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὴν πήγε στὸ δικὸ του. Ὅταν ὁ ἄλλος γύρισε στὸν παρὰπρημά του καὶ δὲν βρῆκε τὴν γυναίκα του, κατὰλαβε τὸ εἶγε γέννη. Τράβηξε κατ' εὐθείαν στὴν κατοικία τοῦ ἀπαγωγέως καὶ τὸν ἔσπασε καὶ αὐτὸν καὶ τὴν γυναίκα. Γιὰ τὴν ἴδια αἰτία σκοτώσαν ἕναν ἄλλον ναύτη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ νησιού Κρίστιαν Φλέτσερ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχε καλύτερο τέλος. Μιά μέρα εἶχε δεῖσει μέχρις αἵματος ἕναν ίθαγενή, ὁ ὁποῖος τὴν νύχτα τοῦ ἔσπασε καρτέρη καὶ τὸν ἐσκότωσε.

Έτσι ἀλλοεὶς ἐπανεόρσαν ὅλοι οἱ πρώτοι ἀποικοὶ τοῦ νησιού. Ἐμειναν ὅμως τὰ πατρία τους, τὰ ὁποῖα ἔχουν γονοηθεῖ ἐκεῖ ἀπὸ τις ίθαγενεῖς γυναίκες τους.

Τὸ 1814 πέρασε ἀπὸ τὸ Πίτκαιρν ἕνα πολεμικὸ πλοῖο, τοῦ ὁποῖου κυβερνήτης ἦταν ὁ διάσημος γιὰ τις ἐξερευνησεις τοῦ λόρδος Τόμας Στάιγκες. Καὶ δὲν ἐδοῦκε ἐκεῖ παρὰ μόνον ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐννέα πρώτους ἀποίκους, τὸν Τζόνν Ἀνταρ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐπὶ τὸν ἀπ' τοὺς σπαστάς τῆς «Καλωσύνης» ζῶσε μιά ζωὴ ἡθική καὶ εἶχε μαζέψει ἑλὰ τὰ παιδιά καὶ τὰ δικά του, καὶ τὸν ἄλλον περπατῶν συντρόφων του, καὶ τὰ ἐδίδεκεσαν σὰν πατέρα. Τόσο ὑποδειγματικῶς ἦσαν ἡ ζωὴ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου στασιαστοῦ, ὥστε ὁ λόρδος Στάιγκες θεώρησε περιττὸν νὰ τὸν πάρη μαζί του γιὰ νὰ διακαθί. Καὶ τὸν ἄφησε ἐκεῖ. Ἀπόγονοι τὸν παιδιῶν τῶν στασιαστῶν εἶνε οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Πίτκαιρν Ἀϊλαν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η παρουσία του αγγελιοφόρου της Μαλφίερας ένοχλούσε τόσο τον Κόκκινο Τζιλ, ώστε για μια στιγμή σκέφτηκε να τον ξεκάνει. Μά συν-καταβόηκε. Την άλλη μέρα όμως η Σάβα του έδωσε ένα φιλιό με κά-ποιο μαύρο υγρό και του είπε:

— Μερικές σταγόνες απ' αυτό σπάρ-νουν για να ξεφορτωθείς άμεσα τον άνθρωπο που σ' ένοχλεί!... Τότε η Μινιόν θα γίνει δική σου... Μίλα!... Μερικές σταγόνες φάνουν!

— Σάβα, μάγισσα της δυστυχίας! φώναξε ο ληστής μαγιασμένος, γιατί είχαν μαντέψει το πάθος του...

Και, αφού είπε αυτά τα λόγια, ο Κόκκινος Τζιλ υποχώρησε, φεύγοντας με μίση υποκλίσεις στον πειραμά.

Η τρομερή δύναμη της Μαλφίε-ρας προκαλούσε αφάνταστο φόβο στον Κόκκινο Τζιλ και τον συγκρατούσε στις εκδηλώσεις του σκοτεινού πάθους του προς την Μινιόν. Ήξερε πως ή-ταν ικανή να τον ανακαλύψει όπου και αν θα κατέφτανε και να τον τι-μωρήσει σκληρά για την προδοσία του. Και ο φόβος αυτός κυριαρχούσε του πάθους του. Έτσι η Μινιόν ε-ύρισκε μερικές ώρες ήσυχια.

— Άλλοιμονο! έλεγε η φτωχή νέα. Είμαι σκλάβος και δεν θ' αργή-σω ίσως να πληρώσω πολύ χρέος τις στιγμές αυτής της γαλήνης.

Έπειτα από λίγες ώρες το βράδυ άρχισε μες στο μικρό λιμάνι ενός κόλ-που στο δόρυ της Νεαπόλεως, σύμ-φωνα με τις οδηγίες της Μαλφίερας.

Η Μαύρη Δούκισσα, μόλις πληρο-φορήθηκε την άφιξη του, έννοιωσε την ψυχή της να τρέμει από μια δυνατή μέθη. Βρισκόταν τώρα σε μια μικρή πολιτεία, στο Πλαζέντιο, σε μισή ημέρας απόσταση από την ακτή, β-ποιο βρισκόταν επίσης και το έπιτε-λειο των επαναστατικών της στρα-τευμάτων. Διέσωσε λοιπόν εγκατέ-λειψε το Πλαζέντιο και ξεκίνησε για την ακτή, όπου έφτασε την άλλη μέρα. Εκεί, μπήκε σε μια θάλασσα και σε λίγη ώρα βρισκόταν επάνω στο βράχο, του οποίου ο πλοίαρχος είχε παρατάξει προς τιμήν της επάνω στο κατώτατο μέρος τους άνδρες.

Η Μαλφίερα διευθύνθηκε κατ' ε-υθείαν προς τον Κόκκινο Τζιλ και τον ρώτησε έντονα:

— Πού είνε η Μινιόν;

— Στην καμπίνα της, ύψιστοτατη.

— Στην καμπίνα της!... Όποτε πα-ρείδεται σ' αν σπουδαίο πρόσωπο!...

— Αλλά, έλεγε, είνε κόρη μαρκησίου...

Είπε, τα λόγια αυτά μ' ένα πόν-σαρκαστικό και, χωρίς να γάνει και-ρό, κατέβηκε στην καμπίνα στην ό-που βρισκόταν η Σάβα με τη Μινιόν.

— Καλημέρα, Μινιόν! είπε σ' α-υτή με τόσο διαπεραστικό.

Η Μινιόν την κύτταζε... Τη μέρα που έφταναν τα χαμηλότερα της Μαύρης Δούκισσας ήταν τόσο φε-νερή, ώστε είχε απομείνει άφωνη.

— Δεν μου απαντάς, λοιπόν; έλεγε πάλι η Μαλφίερα... Βρίσκεσαι ή-σως πως μια πονηρή ψυχή, σαν και μένα, δηλ. είνε εκεί του μαριετισμού σου...

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

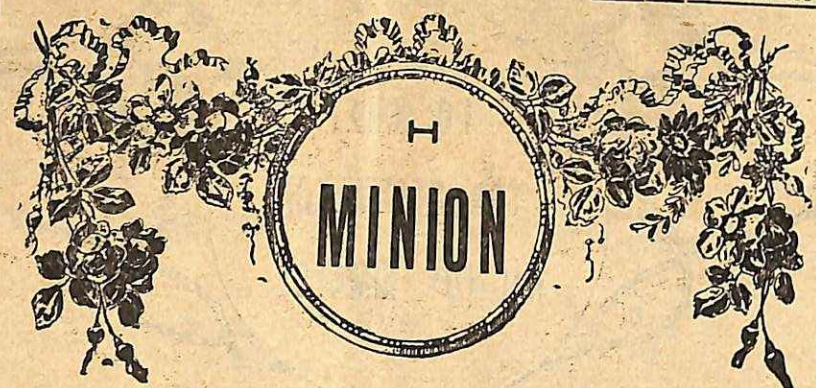
— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Και ποιά το ζήτημα... Η φτωχή Μινιόν δεν απάντησε τίποτα...

— Α! δεν μου απαντάς;... Έχεις δική σου, Έλντονα, έλντονα τόσο καρ-ποφόρα... Δεν τολμούσε ακόμα να πιστέψει σ' αυτά της... Μά την ίδια στιγμή η Μαλφίερα σφύριζε στη Σάβα:

— Εμμέρι!... Η μέγιστη δεν ζητούσε τίποτα άλ-λο... Ήθελε το μαστίγιο το οποίο έφερε σφυρίζοντας επάνω στη Μι-νιόν. Μια κραυγή, μια σπαρακτική κραυγή, έφυγε από τα χείλη της δυστυχήμενης κόρης. Το μαστίγιο εί-χε τυλίγεται στο κορμί της και οι κόμποι άρχισαν να ματωμένα σημάδια τους στην τρυφερή σάρκα της.

Χωρίς να περιμένει νέα διαταγή, η Σάβα ύψωσε και πάλι το ισχυρό χέρι και ξανακατέβασε το μαστίγιο της ά-πάνω στη Μινιόν. Αυτή τη φορά, ο πόνος που έννοιωσε ήταν ακόμα πιο σπαρακτική...

Η Σάβα γελούσε τώρα μ' ένα γέ-λιο καταβόητο, σατανικό... Και δαι-μονισμένη, ξετρελλανμένη, μαγιαμέ-νη, εξακολουθούσε να χτυπά, να χτυ-πά αλύπητα, χωρίς να δίνει, χωρίς

να σημάδεψε, σκοτώνοντας και αρ-χίζοντας...

Ο Κόκκινος Τζιλ βρισκόταν εκεί. Βλέποντας το μαρτύριο της Μινιόν, άνδρασε λαχανιασμένα κ' ένα κύμα αίματος ανέβηκε στο πρόσωπό του. Σε μια στιγμή, έκανε μια κίνηση για να δολοφονήσει την Σάβα και να της συντρίψει το κεφάλι στον τοί-χο... Μά η παρουσία της Μαύρης Δούκισσας τον συγκρατούσε...

— Ενώθησαν λοιπόν; — μούγκρι-σε μόλις έλαβε αυτή την είδηση. «Ω-στε οι έλθροι μου θριαμβεύουν!...» «Ω-στε το άστρο μου άρχισε να κλίνει» προς τη δύση του... Μά ο γέλιο σιωπηλό και παγωμένο που ή-ταν ακόμα πιο επικίνδυνο... Είχε αν-τιληφθεί την κίνηση που θέλησε να κάνει ο Κόκκινος Τζιλ κ' είχε προ-σέξει την έκπληκτη γλωσσίδα του.

— Α!... Α! σκέφτηκε. «Όσοι το άρκαζι ήμεις το θηρίο. Ρόγχοι αγωνίας και κύματα λυγ-μών έφταναν από τα στήθη της Μι-νιόν... Η φωνή της δεν είχε πεία τί-ποτε το ανθρώπινο, όπως δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο και το μαρ-τύριο της. Τώρα και αφού κυλούσε τώρα από το φοβερό πρόσωπο της μάγισσας.

Έξαφνα η Μαλφίερα άπλωσε το χέρι της και είπε:

— Φτάνει! Η Μινιόν είχε σωριαστεί κάτω. Τ' ανάλαφρα και λεπτά ρούχα της έ-σπασαν από το μαστίγιο, άφηναν να φαίνεται το πληγισμένο κορμί της...

Η Σάβα, μεθυσμένη, κύτταζε πότε το θυμά της και πότε τη Μαλφίερα, σαν να περιέμενε τη διαταγή να την αποστείλεται... «Ω! πόσο ευχαριστώ θά το έκανα... Μά η Μαύρη Δούκισσα σώπαινε.

Έξαφνα τότε το βλέμμα της Σά-βας συνάντησε το βλέμμα του Κόκ-κινου Τζιλ. Τα χείλη του Άτσιγγα-νου ήταν πελιδνά κ' η έκφραση του τότε τρομερή, όπως η μάγισσα τα έ-λεγε... «Εδώσε καλά πως την άπει-ρούσε με θάνατο...

«Όσο για τη Μαλφίερα, αφού από-λυνσε το φοβερό θέαμα της θηριωδίας της, απευθύνθηκε προς τη Σάβα και της είπε:

— Τώρα τα χέρια σου που άνοιξαν τις πληγές της άς τις κλείσουν... για να μην μπορείς άργότερα να της κάνεις τα ίδια.

— Έπειτα γύρισε προς τον Κόκκινο Τζιλ και τον διατάξε:

— Η μικρή μας μαρκησία είνε τώρα άρρωστη... Άς μείνει εδώ... Αυριο θά την βγάλω έξω και θά την πάς σ' ένα μέρος που θά σου δείξω...

Και η Μαύρη Δούκισσα ξαναγύρι-σε στη στερη, σολογκομένη πόν-ερωτα, έρωτα θηρίου, που είχε εμπνεύ-σει η Μινιόν στον Κόκκινο Τζιλ...

— Η Μινιόν στην Κόκκινο Τζιλ... έλεγε πάλι η Μαλφίερα... Βρίσκεσαι ή-σως πως μια πονηρή ψυχή, σαν και μένα, δηλ. είνε εκεί του μαριετισμού σου...

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η Μαλ-φίερα.

— Είναι, φέρεται η Μινιόν, μια φτωχή κόρη, η οποία βρίσκεται στην έξοχόν σου, ένα φτωχό πλάσμα που δεν σ' άρεσε ποτέ κανένα καλό...

— Καμιά καλή; έλεγε η

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ
ΤΟΥ ΘΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς μετεφύγει ο Βιντόκ μαζί με άλλους πολλούς καταδίκους από τις φυλακές του Ντουά στη Μπιόντ του Παρισιού. Εκεί, ο Ντεροσέ, παλιός κατ'αδίκους, παρουσιάζει στους συντρόφους του τον ήρωά μας, εκθειάζοντας την τόλμη του, την δραστηριότητά του και διηγούμενος τις παραπομπές αποδράσεις του από τις διάφορες φυλακές. Τότε όλοι οι κατ'αδίκους ενθουσιασμένοι ωργάσθηκαν μία εορτή προς τιμήν του Βιντόκ. Μεταξύ των περιφημών εγκληματιών που παραστάθηκαν στην εορτή αυτή, ήταν και μερικοί οι οποίοι επρόκειτο και στο μέλλον, όταν ο Βιντόκ είχε γίνει πια αστυνομικός διευθυντής, να συναντηθούν μαζί του, όχι όμως υπό τόσο ευχάριστες συνθήκες. Ωστόσο, εκείνη την ημέρα, τον θεωρούσαν σαν έναν από τους δικούς τους.

Μα η προπόσεις και τα σουγκρίσματα των ποτηριών διεκλήρυναν από την άρξιν ενός επιθεωρητού, ο οποίος μετέφερε τους νεοφερμένους σ' ένα παράστημα των φυλακών, στο Φόρ-Μαν. Εκεί ανετέθη στο Βιντόκ η διαμονή των προφίμων κ' έτσι πήρε τον τίτλο διμοιρίτη των συγκατομένων του κ' ένα καλό κρεβάτι.

Ο Βιντόκ δεν άργησε να γίνει δημοτικώτατος μεταξύ των 1200 φυλακισμένων που βρισκότουσαν τότε στη Μπιόντ, με συγγρόνως δεν έπαψε ποτέ να συλλογίζεται την απόδρασή του. Η μόνη του σκέψις ήταν να δραπέσει, να φτάσει σ' ένα λιμάνι κ' εκεί να πάρει ένα πλοίο και να φύγει μακριά.

Από την πολλή του σκέψις, συνέλαβε στο τέλος ένα παράλογο σχέδιο απόδρασης. Τό ανακοίνωσε στους άλλους καταδίκους κ' όλοι το δέχθηκαν μ' ενθουσιασμό.

Να τι γράφει ο ίδιος σχετικώς στα «Απομνημονεύματά» του.

«Σκέφθηκα να τρυπήσουμε το λιθόστρωτο της φυλακής του Φόρ-Μαν και να φτάσουμε έτσι στα ύδραγωγεία που βρισκότουσαν κάτω από το κτίριο. Από εκεί, ακολουθώντας μία μικρή υπόνομο, θα φτάναμε στην αυλή των τειλών, απ' όπου δεν θα ήταν καθόλου δύσκολο να βγούμε έξω. Το σχέδιό μου αυτό πραγματοποιήθηκε μέσα σε δέκα ημέρες και σε δέκα νύχτες. Κατά το διάστημα αυτό, οι φυλακισμένοι, στους οποίους δεν είχα εμπιστοσύνη, έβγαζαν έξω συνοδευόμενοι πάντα από άλλους εμπιστούς μου για να μην προσδώσουν μυστικό μας. Τέλος στις 13 Φεβρουαρίου 1797, στις δύο ή ώρα το πρωί, τριανταπέντε καταδίκους κατέβηκαμε κάτω στο ύδραγωγείο. Εξέμισσε εφοδιασμένοι με κλειστροφάνερα κ' έτσι περνώντας από μία υπό-

νομο, κατορθώσαμε να φτάσουμε στην αυλή των τειλών. Εκεί, έπρεπε να βρούμε μία σκάλα ή κάτι ανάλογο για να μπορούσαμε να περάσουμε τη μάντρα που ήταν πανύψηλη.

Τέλος, ένα κοντάρι αρκετά ψηλό μας έπρεπε στα χέρια κ' ετοιμαζόμεστε να σκαρφαλώσουμε με τη βοήθειά του στον τοίχο, όταν ξαφνα ένας θύροβος αλυσισίων τάραιε την νυχτερινή γαλήνη...

«Ένας σκύλος είχε βγει από τη φωλιά του που βρισκόταν σε μία γωνιά της αυλής... Σταθήκαμε ακίνητοι, κρατώντας την ανάσα μας γιατί η στιγμή ήταν εξαιρετικά κρίσιμη... Σε μία στιγμή, είδαμε το ζώο να μυρίζει τον αέρα κ' έπειτα να ετοιμάζεται να ξαναγυρίσει στο ξύλινο σπινάκι του. Νομίζαμε πως είχαμε σωθεί... Έξαφνα όμως το ζώο γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος στο οποίο βρισκόμασταν συγκεντρωμένοι και κάρφωσε επάνω μας τα μάτια του που φαινότουσαν σαν αναμμένα κάρβουνα. Μούγκρισε στην αρχή υπόκοφα κ' έπειτα άρχισε να γαυγίζει τόσο δυνατά, ώστε άσφαλώς τα γαυγίσματά του σ' ακούστηκαν σ' όλοκληρο το σπίτι. Ο Ντεροσέ θέλησε για μία στιγμή να βρει την ανάσα να στρίψει τον σκύλο και να τον στείλει να λαιμά, μα το ζώο ήταν μεγαλόσωμο κ' έπειδή το αποτέλεσμα του άγώνος μάς φαινόταν πολύ αμφίβολο, τον συγκατέστημε. Θεωρήσαμε προτιμότερο να μαζεύουμε όλοι σ' ένα μικρό δωμάτιο που βρισκόταν ανοιχτό στο βάθος της αυλής, μα και μ' αυτό ο σκύλος δεν έπαψε να γαυγίζει... Σε λίγο αμύλησα κ' έλα πάλλα σκυλιά της φυλακής τον μικρό θύροβος ήταν τόσος, ώστε ο έπιθεωρητής των

αίθουσών Ζιρώ ξύπνησε κ' υποψιάστηκε ότι κάτι έκτακτο συνέβαινε. Έπρεπε λοιπόν και σήκωσε στο πόδι όλο το προσωπικό των φυλακών και όλοι μαζί πήγαν στο Φόρ-Μαν όπου, με αφάνταστη κατόπληξη είδαν ότι δεν βρισκόταν κανείς από τους φυλακισμένους. Έτσι αναγκάστηκαν να ετοιμαστούν να ακολουθήσουν κ' ήρθαν στην αυλή των τειλών. Εκεί έλυσαν το σκύλο, ο οποίος έτρεξε και έβλεπε προς εμάς. Η φρουρά μπήκε τότε μέσα στο δωμάτιο όπου βρισκόμασταν με τις λόγχες προτεταμένες. Μας περπάσαν τις χειροπέδες και μάς ώθησαν, όχι για το Φόρ-Μαν, αλλά στα υπόγεια δεσμοκτήρια των φυλακών».

Ο Βιντόκ έμεινε όλη μέρα εγκλωβισμένος. Μόλις τον έβγαλαν από τα υπόγεια δεσμοκτήρια, άρχισε και πάλι να ονειρεύεται την απόδρασή του και να καταστρώνει διάφορα σχέδια. Μα αυτή τη φορά δεν μπόρεσε να τα εφαρμόσει γιατί εντομεταξύ διετάρχη η μεταφορά του, μαζί με άλλους καταδίκους στα κάτεργα της Βρέστης.

II

Ο Ευγένιος-Φραγκίσκος Βιντόκ δεν έλαχε ποτέ στη ζωή του την ημερομηνία της 20 Νοεμβρίου 1797.

Την ημέρα αυτή πράγματι, μαζί με καμιά εκατοστή άλλους καταδίκους, έλυσαν από τις χειροπέδες τους και τους έβγαλαν από τη Βρέστη, συνοδευόμενοι από ισχυρότατη συνοδεία. Τό ταξίδι αυτό ήταν εξαιρετικά επίπονο και σκληρό και βέβαια στήριζε εικασίες τέσσερες ή περισσότερες. Από την πρώτη μέρα κιόλας της αφέλειάς του στη Βρέστη, ο Βιντόκ επεχείρησε να απόδραση, περνώντας από ένα ύψηλο πείλος των φυλακών. Τό αποτέλεσμα όμως ήταν να σακατέψει και τα δύο του πόδια.

Μή γινώσκοντας πού δρόμο να ακολουθήσει, σάπηνε μία στιγμή και άπλωσε τα χέρια του, λέγοντας ότι ήθελε να περπατήσει, χωρίς να τον υποστηρίξουν. Τό αποτέλεσμα όμως ήταν να σακατέψει και τα δύο του πόδια.

Μή γινώσκοντας πού δρόμο να ακολουθήσει, σάπηνε μία στιγμή και άπλωσε τα χέρια του, λέγοντας ότι ήθελε να περπατήσει, χωρίς να τον υποστηρίξουν. Τό αποτέλεσμα όμως ήταν να σακατέψει και τα δύο του πόδια.

Εδώ αρχίζει μία περιπέτεια τέτοια, που ένας μυθιστοριογράφος θα δίσταζε πολύ να τη φανταστεί.

(Ακολουθεί)

ΕΙΝΕ ΜΕΤΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΡΡΙΚΟΣ, 35 ετών. ΑΛΒΕΡΤΟΣ, 38 ετών, γιατρός, φίλος του Ερρίκου.

(Στο γραφείο του Αλβέρτου. Οι δύο φίλοι κουβεντιάζουν, κανίζοντας).

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δόξα τω Θεώ!... Σε βρήκα επί τέλους!... Ήρθα τόσες φορές και δεν ήσουν εδώ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Μα καθώς ξέρεις, φίλε μου, διευθύνω το νοσοκομείο της Αγίας Μαρίας κ' έχω πολλή δουλειά.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Έρχεσαι απ' εκεί τώρα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Όχι... Έρχομαι από μία διάλειψη περί πνευματισμού και άθανασίας της ψυχής.

ΕΡΡΙΚΟΣ, (κάπως ξαφνιασμένος). — Πιστεύεις εσύ σ' αυτά τα πράγματα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Φίλε μου, υπάρχουν πολλές άγνωστες δυνάμεις γύρω μας...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Άλλά εσύ, ένας γιατρός, ένας επιστήμων, πώς είνε δυνατόν να πιστεύεις σ' τέτοιες άνοησίες;...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Όχι, φίλε μου... Δεν έχεις δική... Δεν πρόκειται περί άνοησιών... Πολλές φορές είδα με τα ίδια μου τα μάτια να γίνονται πραγματικά θαύματα. Είδα άρρωστους, τους οποίους ή Έπιστήμη είχε εγκαταλείψει ως άνιάτους, να γίνονται ξαφνα καλά, χωρίς να ξέρω κ' εγώ πώς...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Η φύσις κάνει θαύματα κάποτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Η φύσις ή ο Θεός, δεν ξέρω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Όποτε πιστεύεις τόσο; ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δεν πιστεύω τον καρπό που ήμουν φοιτητής. Άλλά μου συνέβη τον τελευταίο χρόνο των σπουδών μου, λίγο πριν δώσω εξετάσεις, κάτι πολύ παράξενο, που μ' έκανε να πιστέω πολύ βαθιά στις ύπερφυσικές δυνάμεις...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πρόκειται για μία κυριολεκτικής άπίστευτης ιστορία, την οποία, αν θέλεις, μπορώ να σου διηγηθώ...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Είμαι όλος αυτιά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ένα βράδυ λοιπόν καθόμουν στο δωμάτιό μου μόνος και μελετούσα. Έξαφνα άκουσα να χτυπούν στην πόρτα μου. Άνοξα και βρέθηκα μπροστά σε μία ηλικιωμένη γυναίκα, σε μία γριά, την οποία δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καί τι ήθελε αυτή η γριά;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Είχε ύψος πολύ τρομαγμένο και μου είπε: «Κύριε, έλάτε γρήγορα να ίδετε την κόρη μου, ή οποία είνε άρρωστη...». Τότε εγώ της άπάντησα: «Καλά. Θάβρω αύριο».

Άλλά ή γριά κυρία μου είπε με έκτεντικό τόνο: «Όχι αύριο... Αύριο θα είνε πια άργά... Σας παρακαλώ, ναρθείτε άμέσως, αν θέλετε να σώσετε την κόρη μου...».

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καί πήγες; ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Θυμάμαι ότι της άπάντησα πώς δεν ήμουν παρά ένας άπλος φοιτητής κ' ότι δεν είχα τό δικαίωμα να εξετάζω άσθενείς. Έκείνη όμως με δέχθηκε, λέγοντάς μου με τόνο σταθερό: «Είμαι βέβαιη ότι μόνο έσεις θά σώσετε την κόρη μου». Η φυσιογνωμία της, καθώς μου έλεγε τό λόγια αυτά, εξέφραζε τόση πεποίθηση, τό μάτια της έλαμπαν με τόση έλπίδα, ώστε δεν μπόρεσα ν' άπονηθώ πια και την άκολούθησα. Στο δρόμο, καθώς ηγαίναμε, μου διηγήθηκε ότι οι γιατροί που έπεριποιούντο ός τότε την κόρη της,

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ G. ΣΑΙΤΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

είχαν άπελπιστεί και την είχαν εγκαταλείψει, βέβαια πια τόν θάνατό της. Εκείνη όμως είχε τη βεβαιότητα, την άπόλυτη βεβαιότητα, ότι εγώ, μόνο εγώ, θα έσώζα την κόρη της.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καί πού σέ ήξερε; ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τί να σου πώ; Όταν τη ρώτησα, πώς και γιατί ήθελε σ' έμένα, δεν μου άπάντησε τίποτα άλλο, παρά μόνο: «Είμαι βέβαιη ότι μόνο έσεις μπορείς να σώσεις την κόρη μου». Αυτό μόνά μου είπε, χωρίς να μου φανεώσει πούς την είχε τόση πεποίθηση. Άφου λοιπόν περπάτησα αρκετά, ή γριά σταμάτησε και, δείχνοντάς μου ένα μεγάλο παλιό σπίτι, μου είπε: «Έδώ, στο υπ' αριθμόν 3

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καί ή άρρωστη;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ήταν ξαλωμένη σ' ένα φτωχικό κρεβάτι και είχε κλειστά τό μάτια της. Χωρίς λοιπόν να χάσω καιρό, έσκυψα από πάνω της, την εξέτασα με προσοχή και κατάλαβα τί άρρώστεια είχε. Ξέχασα μάλιστα να σου πώ πώς τη στιγμή που ήθελε ή μητέρα της στο σπίτι μου και με φώναξε, αυτή άκριδώς την άρρώστεια μελετούσα... Μόλις έκείνη την έπαιξε είχε ανακαλυφθεί τό γιατρικό της και δεν τό χρησιμοποίησαν άκόμα όλοι οι γιατροί... Δεν έπρεπε να χάω ούτε στιγμή... Έπρεπε να κάνω άμέσως μία ένεση με τό άρμακο αυτό στην άρρωστη. Έδωσα λοιπόν μία συνταγή στο κοριτσάκι και χόηματα, και τόσκιλα στο φαρμακείο. Έτσι, σε λίγο, έλαχε δτι μου χρειαζόταν.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μά δεν καταλαβαίνω, πώς ήταν ή μητέρα της άρρωστης;... Έσύ μου είπες πώς είχε πεθάνει...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, είχε πεθάνει.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Άλλά ή ψυχή της εξακολουθούσε να ενδιαφέρεται για την κόρη της.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Θεέ μου! Είνε φοβερό!... Είνε άπίστευτο!... Άλλά είνε βέβαιος ότι ήρθε πραγματικά τό φάντασμα της πεθαμένης στο δωμάτιό σου έκείνο τό βράδυ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Άκου... Σε λίγο, τρέμοντας σύγκορη ή άρρωστη, μου πεία, παρά μόνο την άρρωστη. Της έκανα λοιπόν την ένεση και σε λίγο έλαχε ή μεγάλη ευχαρίστηση να την ίδω να συνέχεται και ν' άνοιγε τό μάτια της...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Άπίστευτο!... Πώς δεν τρελλάθηκες όταν βεβαιώθηκες δτι ένα φάντασμα ήθελε και σε πήρε από τό δωμάτιό σου;...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

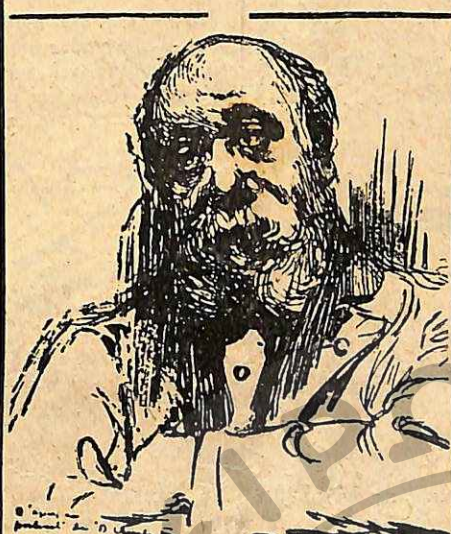
ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

Ο άποθανόν πρό ήμερών Γάλλος άκαδημαϊκός ποιητής Κάρολος λ' Γκορίν.

έκείνης γυναίκας...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καί ή γριά; ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Αυτή δεν φαινόταν καθόλου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μα πώς δεν ρώτησες καθόλου γι' αυτή;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δεν ξέρω γιατί, μα δεν τολμούσα να ρωτήσω για τη γριά... Μερικές φορές πού θέλησα να ρωτήσω γι' αυτή, μία μυστηριώδης δύναμις μ' έμπόδιζε και μου έκλεινε τό στόμα. Μα ένα βράδυ ή άρρωστη με ρώτησε: «Δεν μου λένε, καλέ μου γιατρέ, πούς σάς έστειλε σ' έμένα; Κι' εγώ της άπάντησα: «Μά ή μητέρα σας...». Η άρρωστη όμως μ' έκύττασε κατάπληκτη και είπε: «Μά δεν έχω μητέρα. Έχει πεθάνει πρό πολλού». Την κύτταξα σαστισμένος... Τά είχα χάσει πια και δεν ήξερα τί να υποθέσω... Τότε της διηγήθηκα την έπισκεψη της μητέρας της, τό λόγια της και τόν τρόπο, με τόν οποίο μ' άδήγησε ός τό δωμάτιό της.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Λοιπόν, πού ήταν αυτή ή γριά;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δεν ύπηρεχε άμφιβολία ότι ήταν ή μητέρα της άρρωστης μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μά δεν καταλαβαίνω, πώς ήταν ή μητέρα της άρρωστης;... Έσύ μου είπες πώς είχε πεθάνει...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, είχε πεθάνει.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Άλλά ή ψυχή της εξακολουθούσε να ενδιαφέρεται για την κόρη της.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Θεέ μου! Είνε φοβερό!... Είνε άπίστευτο!... Άλλά είνε βέβαιος ότι ήρθε πραγματικά τό φάντασμα της πεθαμένης στο δωμάτιό σου έκείνο τό βράδυ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Άκου... Σε λίγο, τρέμοντας σύγκορη ή άρρωστη, μου πεία, παρά μόνο την άρρωστη. Της έκανα λοιπόν την ένεση και σε λίγο έλαχε ή μεγάλη ευχαρίστηση να την ίδω να συνέχεται και ν' άνοιγε τό μάτια της...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Άπίστευτο!... Πώς δεν τρελλάθηκες όταν βεβαιώθηκες δτι ένα φάντασμα ήθελε και σε πήρε από τό δωμάτιό σου;...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί να τρελλάθω;... Σε τόση τόση τόση, αλλά έτσι βεβαιώθηκε για την άθανασία της ψυχής και της άγάτης... Καί προσεχθήκα μαζί με την άρρωστη μου, στο Θεό, για την ύπαρξη του οποίου, πώς και για την άθανασία της ψυχής, άνόητες ιδέες μ' είχαν κάνει ν' άμφιβάλλω...

Εκείνο τὸ πρωϊ, μόλις ὁ Γαβριήλ Ἰβάνωφ ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀντίκρισε μὴ χρυσὴ ἀχτίδα ἥλιου ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς καλύβας του, σὺν πρῶτο μὴνυμα τῆς ἀνοιξῆς. Πέταξε ἀμέσως τὰ γούνινα σκεπάσματά του καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ στρώμα του.

— Ἐρχεται ἡ ἀνοιξίς, ἔρχεται τὸ φῶς, ἔρχονται τὰ λουλούδια!... ψιθύρισε.

Καί, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἐννοίωθε μὴ ἀτέραντη χαρὰ νὰ τὸν πλημμύριζε.

Γιὰ ν' ἀπολαύσῃ μάλιστα καλύτερα τὴς πρῶτης πνοῆς τοῦ Ἀπριλίου, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας του.

Ἡ ἀτέραντη πεδιάδα ἀπλωνότανε κάτασπρη ἀκόμα ἀπὸ τὰ χιόνια μισοστά του, καὶ ὁ ποταμὸς μακρὰ κυλοῦσε τοὺς πάγους του κάτω ἀπ' τὸν πρῶτο ἀνοιξιάντικο ἥλιο...

Μὰ ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλάσιος καὶ λίγα μόνο ἄστρα συννεφάκια, ἐλαφρὰ καὶ διάφανα σὺν γάξες, πλασιώναν τὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Γαβριήλ ἀνάσανε δόλοδα τὸν ἕγρο ἀέρα τῆς στέπας, ἐπαναλαμβάνοντας μὴ χαρά:

— Ἐρχεται ἡ ἀνοιξίς!... Τί ὠραία!... Ἡ ἀνοιξίς δὲν εἶνε μακρὰ!... Μὰ ἔξαφνα ἄκουσε τὸν κοχλιασμὸ τοῦ νεροῦ μέσα στὸ σαμοβάρι καὶ πλησίασε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐρρίξε τὰ μέσα στὸ βραστό νερό, τὸ ὁποῖο χρωματίστηκε ἀμέσως χρυσωπύ.

Ἐπειτα προχώρησε πρὸς τὸ βάθος τῆς καλύβας... Ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ δύο μακρὺς κουρτίνες, βρισκόταν κομμιμένο ἓνα κρεβάτι. Ὁ Γαβριήλ στάθηκε μπροστὰ στὴς κουρτίνες καὶ ἄρχισε νὰ μιμνῆται τὴ φωνὴ τοῦ κοσμοῦ.

Ἐνα γέλιο δροσερὸ ἀκούστηκε ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μὴ γλυκεῖα φωνὴ φώτισε:

— Εἶνε πολὺ ἀργά, Γαβριήλ;

— Ἡ ἀνοιξίς ἔφτασε! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

— Ἡ ἀνοιξίς;

— Ναι, Νατάσα! Ἡ ἀνοιξίς!...

Τότε, ἀπτόμα, ἡ μακρὺς κουρτίνες παραμέρισαν καὶ φάνηκε ἡ Νατάσα, τυλιγμένη σὲ μὴ κουβέρτα σκοῦρα καὶ ἀνασηκωμένη στὸ κρεβάτι τῆς, μὲ πρόσωπο γελαστὸ καὶ ῥόδινο, μὲ τὰ μακρὰ τῆς μαλλιά ἀνάστατα καὶ μὲ τὰ κατακόκκινα χεῖλη μισάνοιχτα.

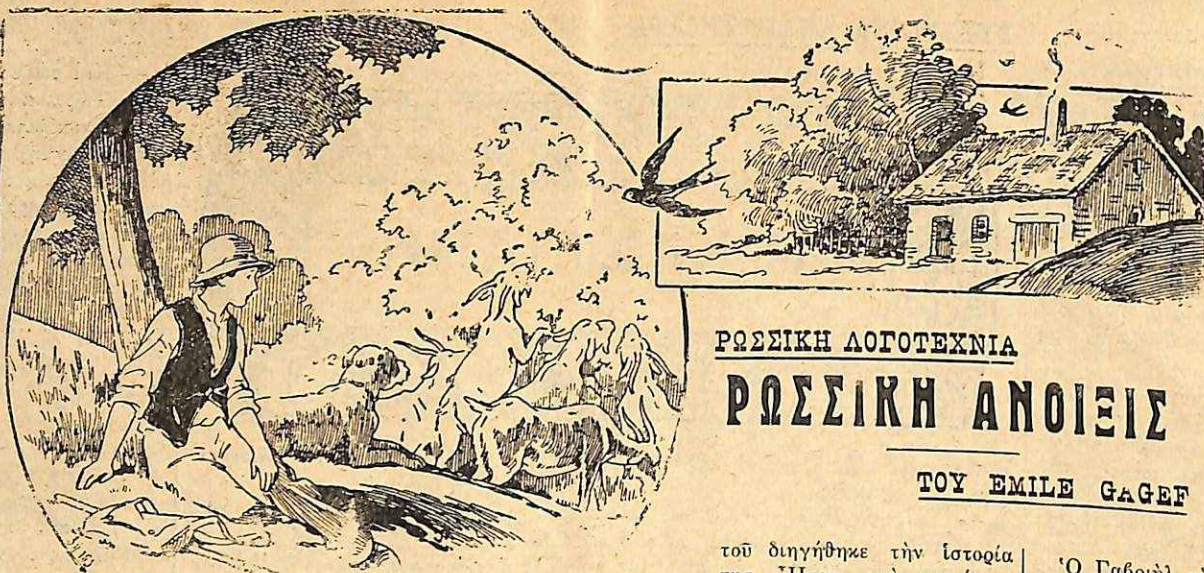
— Γαβριήλ, εἶπε, θέλω νὰ ἰδῶ τὴν ἀνοιξί... Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ ἀμέσως. Εἶνε τόσο καλὸς τώρα ποὺ μοῦ λές δι' ἡ ἀνοιξίς δὴ μὴ κἀν καλὰ!...

— Ναι, κύτταξε, Νατάσα, τὸν ἥλιο!... εἶπε ὁ Γαβριήλ.

Πράγματι δὲ ἡ καλύβα ἦταν περὶ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἥλιο.

Γρήγορα-γρήγορα ἡ Νατάσα φόρεσε τὴς παλινγενεῖας τῆς, τὸ φόρεμά τῆς καὶ τὸ γούνινο ἐπαναφόρει τῆς καὶ στηλήθηκε σὴ μέση τοῦ δωματίου... Τὸ πρόσωπό τῆς ποὺ ἦταν πάντα γλυμὸ, εἶχε γίνεῃ ἔξαφνα ῥόδινο.

Ὁ Γαβριήλ, μὲ μεγάλη χαρὰ τὴν ἔβλεπε νὰ ξαναζωογονεῖται ἔτσι ἔξαφνα.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΑΝΟΙΞΙΣ

TOY EMILE GAGEF

τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς. Ἦταν μὴ χορεύτρια τῆς Αὐτοκρατορικῆς «Οπε-»

— Ναι, ναι, ἦρθε ἡ ἀνοιξίς, Νατάσα!... τῆς εἶπε πάλι.

— Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ... θέλω νὰ τρέξω ἔξω στὴν πεδιάδα, νὰ χαρῶ τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο!...

— Θὰ κρυώσεις, μικροῦλα μου. Τὸ χιόνι δὲν ἔλυσσε ἀκόμα.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν ἀνοιξί!... ἐπέμεινε ἡ Νατάσα. Θέλω νὰ γίνω καλὰ...

Τότε ὁ Γαβριήλ πῆρε τὴ Νατάσα ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ὡδήγησε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

— Τί ὠραία!... Θεέ μου, τί ὠραία!... ψιθύρισε ἐκστατικὴ ἡ Νατάσα, μόλις ἀντίκρισε τὴν πεδιάδα καὶ τὸν οὐρανό.

Ὁ κάμπος μὲ τὰ χιόνια του, καθὼς τὰ χτυποῦσε ὁ λαμπρὸς πρωτὸς ἥλιος, φαινόταν στρωμένος ἀπὸ διαμάντια. Στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος τὰ διάφανα συννεφάκια, καθὼς τὰ ἐπάρωνε ὁ ἄνεμος, ἔμοιαζαν τώρα μὲ λευκοπέτρες νυφούλες...

Ὁ Γαβριήλ κύτταξε τώρα τὴ Νατάσα. Πόσο ἦταν ὡμορφὴ μέσα στὸ ἀνοιξιάντικο ἀχτινοβόλημα!... Ἡ ὡμορφία τῆς τὸν ἐθάμπωνε σὺν τὸ φῶς καὶ τὸν ἔκανε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του...

Τότε, μὲ τὴ φαντασία του, ξαναεἶδε στὸν ἴδιον αὐτὸ κάμπο, πεσμένη ἐπάνω στὰ χιόνια, μὴ νέα γυναῖκα, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὸν πολὺ δρόμο ποὺ ἔκανε στὴν παγωμένη στέππα. Θυμήθηκε πὺς τὴν ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά του σὺν ἓνα μικρὸ παιδί καὶ τὴ μετέφερε στὴν καλύβα του. Ἐκεῖ, ἡ νέα γυναῖκα συνήλθε, τοῦ εἶπε δι' ἡ λέγεται Νατάσα καὶ

Ὁ Γαβριήλ ἦταν ἐρωτευμένος...

Ἀγαποῦσε βαθειὰ τὴ Νατάσα, τὴν ἀγαποῦσε μὴ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς,

μὰ δὲν τῆς εἶχε φανερώσει ἀκόμα τὸν ἔρωτά του...

Ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐπὶ χρόνια δολοφονεῖ αὐτὸς στὴν ἐρημὴ στέππα. Καί, μολονότι εἶχε κλείσει περὶ τὰ τριάντα τοῦ χρόνιου, ἡ ἀγάπη του ἦταν τρυφερὴ καὶ ἀγνή, σὺν τὴν ἀγάπῃ ἑνὸς ἐφήβου.

— Τί ὠραία! Τί ὠραία! ξανάπε χαρούμενα ἡ Νατάσα.

Κύτταξε πάλι μὲ θαυμασμὸ καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Νατάσα!...

Τὸ μυστικὸ ποὺ τὸν ἔπνιγε τόσον καλὸ, ἀνέβαινε τέλος στὰ χεῖλη του. Μὰ ἡ Νατάσα δὲν ἄκουσε τὸ ψιθύρισμα του καὶ φώναξε:

— Γαβριήλ! Ἀλήθεια, ἡ ἀνοιξίς μὲ γιάτρευε. Εἰμαι περὶ ἐντελὸς καλὰ. Καί θέλω νὰ χορέψω γιὰ νὰ τιμῶ τὴν ἀνοιξί!...

Κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἐπάνω στὸ λευκὸ χιόνι. Καὶ χορεύε τόσο ἐλαφρὰ, ποὺ τὰ μικρὰ τῆς πόδια δὲν ἄφιναν κανένα ἔχνος ἐπάνω στὰ χιόνια.

Ὁ Γαβριήλ, ὁμῶς, ἀπὸ φόβο μήπως κουραστῇ, δὲν τὴν ἄφησε νὰ χορεύῃ πολὺ, καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ μὴ πᾶι μέσα στὴν καλύβα.

Ἡ Νατάσα, μὴ θέλοντας νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ, γύρισε στὴν καλύβα. Ἀλλὰ τώρα περὶ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ σταθῇ ἥσυχος σ' ἓνα μέρος... Γεμάτη χαρὰ, γιὰτὶ ξαναβρίσκει ἐπὶ τέλους τὴν ἡγία τῆς, φλυαροῦσε σὺν πούλακι.

— Γαβριήλ, τοῦ ἔλεγε, δὲν ἔχθηκε ὠραία ἐπάνω στὸ χιόνι; Ἐ, λοιπόν, ὁ γυνὴ μου στὴ Μόσχα, δὴ χορέφω τὸν μεγάλο θεάτρο, δὴ χορέφω γιὰ τὸν λαό, ἀφοῦ τώρα δὲν ὑπάρχει ὁ Τσάρος. Θὰ ἔχω γύρω μου μὴ σηκωγὰνὸ φῶς θὰ λάμπῃ σὺν ἥλιος... Κι' ἐχορέφω τὸ χορὸ τῆς Ἀνοιξέως, ποὺ χορεύει σὺν ἑνὶ ἡμέρᾳ... Θὰ ἔχω μεγάλη ἐπιτυχία, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Γαβριήλ, γιὰ μὴ στιγμὴ, ἐννοίωσε ἓνα κόμπο στὸ λαμὸ τοῦ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ. Κύτταξε μόνον ἐκείνην τὴν ὥρα, διὰβόλε! Ἡ χεῖς ξαναβρεῖ τὴν ἡγία τῆς!... Ἡ ἔξω τῆς περιμένε πάλι, ἡ ἔξω μὲ ὅλες τῆς τὴς περιτέλειες, τὴς χαρὲς, τὴς δικαίους καὶ τοὺς θοιμάδους τῆς... Ἡ νῆ, παρὰ ἓνα προσωρινὸν καταφύγιο, γιὰ ἓνα δύσκολο χειμῶνα.

Ἀλλὰ αὐτός; Τί θὰ γινόταν αὐτός; Καὶ νὰ τῆς ἔλεγε τώρα πόσο τὴν ἀγαποῦσε, ἐκείνη δὲν θὰ τὸν ἐννοίωθε.

Γιὰ μὴ στιγμὴ, ἓνα δάκρυ θόλωσε τὰ μάτια τοῦ Γαβριήλ, καὶ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸ τὸ δάκρυ, εἶδε τὴ Νατάσα σὺν ἓνα πλάσμα ἀκαθόριστο, μακρινὸ ἀνιμνηματικόν... Καὶ τότε, ἀνασάκωσε τοὺς ὁμους του καὶ εἶπε μὴ πόνο:

— Ναι, ναι... Βέβαια... Θὰ ἔχῃς μεγάλη ἐπιτυχία!...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΤΕΡΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ὅπου ἀποδεικνύεται πὺς ἡ πραγματικότης ξεπερνᾷ τὴ φαντασίαν. Ὁ μεταλλωρύχος Γκόρσκυ καὶ ἡ γυναῖκα του. Τ' ἀποτελέσματα τῆς φτώχειας. Δυὸ ἄνδρες καὶ μὴ γυναῖκα μέσα σ' ἓνα δωμάτιο. Ὁ ἔρωας τοῦ φίλου καὶ τῆς συζύγου. Σκληρὴς ἡλιετυπία. Ἡ τραγικὴ νύχτα. Τὸ διπλὸ ἔγκλημα. Ὅπου ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ κάνει τὸ δολοφόνον νὰ συνέλθῃ. Μὴ ἀποτυχημένη ἀπέπειρα αὐτοκτονίας, κτλ.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Γκόρσκυ.

Ἐνας διάσημος μυθιστοριογράφος εἶπε κάποτε τὴν ἑξῆς φράση:

«Ἡ ζωὴ παρουσιάζει συχνὰ φρικτὲς τραγωδίες, ποὺ καὶ ἡ τοιμηρότερη φαντασία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴς συνλάβῃ!...».

Καὶ πράγματι, πόσες φορές, διαδίδοντας κανεὶς τὴν περιγραφὴ διαφόρων ἐγκλημάτων, δὲν συλλογίζεται πὺς ἂν τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ τὰ διάβασε σὲ κανένα μυθιστόρημα, θὰ κατηγοροῦσε τὸν συγγραφέα δι' ἡ γράφει ὑπερβολές.

Ἐνα τέτοιο ἔγκλημα — ἓνα ἔγκλημα ποὺ ἀποκαλύπτει ὅλη τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα — διεπράχθη τελευταία σὲ μὴ μικρὴ Γαλλικὴ πόλιν, στὸ Ζαρνὺ-Μοζέλ. Ἀέξει λοιπὸν νὰ σὴς τὸ διηγήσομαι.

Στὸ Ζαρνὺ-Μοζέλ ὑπάρχουν μεταλλωρυχεῖα καὶ γι' αὐτὸ, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως αὐτῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ μεταλλωρύχους.

Ἐτσι, μεταλλωρύχος ἦταν καὶ ὁ Γκόρσκυ, ὁ ὁποῖος ἔμενε μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴ Σοφίαν, σ' ἓνα φτωχικὸν δωματίον μαζὺ μικρῆς κατοικίας. Τὸ ἀντρώγονο στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀγαπημένον... Ὁ Γκόρσκυ, κουτσά-στραβά, κατόρθωνε νὰ τὰ βγάξῃ πέρα... Ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία τὸν ἐλάτρευε, καὶ τὸ φτωχικὸν τοῦς δωματίον ἦταν μὴ ἐρωτικὴ φωνή, γεμάτη εὐτυχία.

Ὅλα ὁμῶς ἔχουν ἓνα τέλος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Ἐτσι, ἦταν μοιραῖο καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου Γκόρσκυ νὰ μὴ βαστάξῃ πολὺ.

Μὴ μὲρα ὁ Γκόρσκυ βρέθηκε χωρὶς δουλειά. Εὐτυχῶς εἶχε μερικὲς οικονομίας στὴν Τράπεζα καὶ ἄρχισαν νὰ ζοῦν ἀπ' αὐτῆς. Ὁ οικονομὸς ὁμῶς, μὲρα μὲ τὴ μὲρα, λιγότευαν καὶ δουλειὰ ἐντομεταξὺ δὲν βρισκόταν... Τότε ὁ Γκόρσκυ γινώρισε ἓναν ἄλλο μεταλλωρύχον, τὸν Θωμᾶ Πάζ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ αὐτὸς τὴς δικῆς του στενωχίους...

Εἰμαι μόνος καὶ ἔρημος... εἶπε μὴ μὲρα στὸ Γκόρσκυ. Ζῶ σὲ μὴ τρώγῃ, χωρὶς καμμιὰ συντροφιά, χωρὶς νὰ ἔχω ἓναν ἄνθρωπον ποὺ νὰ φροντίξῃ γιὰ μένα... Καμμιὰ μὲρα θὰ μὲ βροῦν πεθαμένον μέσα στὸ ἔρημον δωματίον μου καὶ οὔτε θὰ νοιαστῇ κανένας γιὰ νὰ μὴ θάψῃ... Ὡ! πόσο θὰ ἤθελα νᾶχω καὶ ἐγὼ οἰκογένεια, ἡ τοῦλάχιστον νὰ κατοικῶ σ' ἓνα σπίτι φιλικόν, σὲ ὁποῖο νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ μένα... Ἄν μποροῦσα νὰ βρῶ ἓνα τέτοιο σπίτι, δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ τί θὰ πλῆθονα...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸν Γκόρσκυ καὶ τὸ βράδυ τὰ

ἐπανελάβε στὴ γυναῖκα του...

— Ἐ!... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Καθὼς μὲ τὸν πόνο τοῦ! Ὁ φίλος σου, ἔχει καὶ αὐτὸς τὴς στενωχίους του...

— Ἐξέρεις ὁμῶς τί συλλογίστηκε, Σοφίαν;... τῆς εἶπε δεῖλὰ ὁ Γκόρσκυ.

— Τί;

— Ναι... Δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ πάρομε ἐμεῖς τὸν Πάζ ὡς οἰκότροφο;

— Ἀστενεύουσαι;... φώναξε ἡ Σοφίαν. Μὰ ἐμεῖς δὲν ἔχομε παρὰ ἓνα δωμάτιο ὅλο καὶ ὅλο! Ποῦ θὰ τὸν βάλοιμε;...

— Κάπου θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸν οἰκονομήσουμε καὶ αὐτὸν... Στὴ σημερινὴν μὴς μάλιστα φτώχεια, τὰ χρήματα ποὺ θὰ μᾶς ἔδινε, θὰ μᾶς ἔσωζαν.

— Καλὰ... εἶπε τότε ἡ Σοφίαν. Κάνε δὲ νουμῆσαι καλύτερο...

Ἀφοῦ ἐξασφάλισε ὁ Γκόρσκυ τὴν συγκατάθεσιν τῆς γυναίκας του, πῆγε ἀμέσως σ' ἓνα καφενεῖο, ὅπου συνάντησε τὸν Πάζ.

— Ἐξέρεις τί σκέφτηκα;... τοῦ εἶπε. Νὰ σὲ πάρω οἰκότροφο στὸ σπίτι μου...

Ἐχομε ἓνα μοναδικὸν δωματίον βέβαια, ἀλλὰ θάβρωσκεις ἐκεῖ κάθε περιποίησι...

Ὁ Πάζ δέχτηκε μὴ εὐνομισμένη τὴν πρότασιν τοῦ φίλου του. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μὲρα κίβλας, ἐγκαταστάθηκε στὴν νέα του κατοικία.

Ἐπέρασαν μερικὸι μῆνες, κατὰ τὸ διαστήμα τὸν ὁποῖον τὸ «ἐρῶς» ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ πάντα στὸ ἴδιον δωματίον. Στὴ μὴ γωνία βρισκόταν τὸ διπλὸ κρεβάτι τοῦ ἀντρώπου καὶ στὴν ἄλλη ἓνας σοφᾶς, ὅπου κοιμόταν ὁ οἰκότροφος...

Ὁ Πάζ ἔδινε ταχτικά, καθὲ μῆνα, ἓνα μέρος — τὸ μεγαλύτερο — τοῦ μισθοῦ του, στὸ Γκόρσκυ, ὁ ὁποῖος σὲ μεταξὺ εἶχε κατορθώσει καὶ ἓνα μέρος τῆς ἐξουσίας του, ἡ ὁποία τὸν ἐλάτρευε, καὶ τὸ φτωχικὸν τοῦς δωματίον ἦταν μὴ ἐρωτικὴ φωνή, γεμάτη εὐτυχία.

Ὅλα ὁμῶς ἔχουν ἓνα τέλος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Ἐτσι, ἦταν μοιραῖο καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου Γκόρσκυ νὰ μὴ βαστάξῃ πολὺ.

Μὴ μὲρα ὁ Γκόρσκυ βρέθηκε χωρὶς δουλειά. Εὐτυχῶς εἶχε μερικὲς οικονομίας στὴν Τράπεζα καὶ ἄρχισαν νὰ ζοῦν ἀπ' αὐτῆς. Ὁ οικονομὸς ὁμῶς, μὲρα μὲ τὴ μὲρα, λιγότευαν καὶ δουλειὰ ἐντομεταξὺ δὲν βρισκόταν... Τότε ὁ Γκόρσκυ γινώρισε ἓναν ἄλλο μεταλλωρύχον, τὸν Θωμᾶ Πάζ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ αὐτὸς τὴς δικῆς του στενωχίους...

Εἰμαι μόνος καὶ ἔρημος... εἶπε μὴ μὲρα στὸ Γκόρσκυ. Ζῶ σὲ μὴ τρώγῃ, χωρὶς καμμιὰ συντροφιά, χωρὶς νὰ ἔχω ἓναν ἄνθρωπον ποὺ νὰ φροντίξῃ γιὰ μένα... Καμμιὰ μὲρα θὰ μὲ βροῦν πεθαμένον μέσα στὸ ἔρημον δωματίον μου καὶ οὔτε θὰ νοιαστῇ κανένας γιὰ νὰ μὴ θάψῃ... Ὡ! πόσο θὰ ἤθελα νᾶχω καὶ ἐγὼ οἰκογένεια, ἡ τοῦλάχιστον νὰ κατοικῶ σ' ἓνα σπίτι φιλικόν, σὲ ὁποῖο νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ μένα... Ἄν μποροῦσα νὰ βρῶ ἓνα τέτοιο σπίτι, δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ τί θὰ πλῆθονα...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸν Γκόρσκυ καὶ τὸ βράδυ τὰ

ἐπανελάβε στὴ γυναῖκα του...

— Ἐ!... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Καθὼς μὲ τὸν πόνο τοῦ! Ὁ φίλος σου, ἔχει καὶ αὐτὸς τὴς στενωχίους του...

— Ἐξέρεις ὁμῶς τί συλλογίστηκε, Σοφίαν;... τῆς εἶπε δεῖλὰ ὁ Γκόρσκυ.

— Τί;

— Ναι... Δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ πάρομε ἐμεῖς τὸν Πάζ ὡς οἰκότροφο;

— Ἀστενεύουσαι;... φώναξε ἡ Σοφίαν. Μὰ ἐμεῖς δὲν ἔχομε παρὰ ἓνα δωμάτιο ὅλο καὶ ὅλο! Ποῦ θὰ τὸν βάλοιμε;...

— Κάπου θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸν οἰκονομήσουμε καὶ αὐτὸν... Στὴ σημερινὴν μὴς μάλιστα φτώχεια, τὰ χρήματα ποὺ θὰ μᾶς ἔδινε, θὰ μᾶς ἔσωζαν.

— Καλὰ... εἶπε τότε ἡ Σοφίαν. Κάνε δὲ νουμῆσαι καλύτερο...

Ἀφοῦ ἐξασφάλισε ὁ Γκόρσκυ τὴν συγκατάθεσιν τῆς γυναίκας του, πῆγε ἀμέσως σ' ἓνα καφενεῖο, ὅπου συνάντησε τὸν Πάζ.

— Ἐξέρεις τί σκέφτηκα;... τοῦ εἶπε. Νὰ σὲ πάρω οἰκότροφο στὸ σπίτι μου...

Ἐχομε ἓνα μοναδικὸν δωματίον βέβαια, ἀλλὰ θάβρωσκεις ἐκεῖ κάθε περιποίησι...

Ὁ Πάζ δέχτηκε μὴ εὐνομισμένη τὴν πρότασιν τοῦ φίλου του. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μὲρα κίβλας, ἐγκαταστάθηκε στὴν νέα του κατοικία.

Ἐπέρασαν μερικὸι μῆνες, κατὰ τὸ διαστήμα τὸν ὁποῖον τὸ «ἐρῶς» ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ πάντα στὸ ἴδιον δωματίον. Στὴ μὴ γωνία βρισκόταν τὸ διπλὸ κρεβάτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν ἄλλη ἓνας σοφᾶς, ὅπου κοιμόταν ὁ οἰκότροφος...

Ὁ Πάζ ἔδινε ταχτικά, καθὲ μῆνα, ἓνα μέρος — τὸ μεγαλύτερο — τοῦ μισθοῦ του, στὸ Γκόρσκυ, ὁ ὁποῖος σὲ μεταξὺ εἶχε κατορθώσει καὶ ἓνα μέρος τῆς ἐξουσίας του, ἡ ὁποία τὸν ἐλάτρευε, καὶ τὸ φτωχικὸν τοῦς δωματίον ἦταν μὴ ἐρωτικὴ φωνή, γεμάτη εὐτυχία.

Ὅλα ὁμῶς ἔχουν ἓνα τέλος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Ἐτσι, ἦταν μοιραῖο καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου Γκόρσκυ νὰ μὴ βαστάξῃ πολὺ.

Μὴ μὲρα ὁ Γκόρσκυ βρέθηκε χωρὶς δουλειά. Εὐτυχῶς εἶχε μερικὲς οικονομίας στὴν Τράπεζα καὶ ἄρχισαν νὰ ζοῦν ἀπ' αὐτῆς. Ὁ οικονομὸς ὁμῶς, μὲρα μὲ τὴ μὲρα, λιγότευαν καὶ δουλειὰ ἐντομεταξὺ δὲν βρισκόταν... Τότε ὁ Γκόρσκυ γινώρισε ἓναν ἄλλο μεταλλωρύχον, τὸν Θωμᾶ Πάζ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ αὐτὸς τὴς δικῆς του στενωχίους...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΑΝΔΑΣ

Ἡ δεσποινὶς Ἀρμάνδα Ρεμκοῦδ ἑ-
διάβαζε γιὰ δευτέρη φορὰ στὴν ἐφη-
μερίδα τὴν ἐξῆς εἰδοποίησι:

«**Ἀπὸ αὐτοῦ ἀρχίζει ἡ ἐπιδόρ-
θωσις τῶν ὁδῶν Κοντέ, Σερβαντο
νί, Βερδὶν καὶ Μπερσάλ. Οἱ δρόμοι
αὗτοι, δὲν ἔχουν ἀνακαιναθεῖ καθό-
λου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1828 καὶ τὸ ἐπί-
στωμά των εὐρίσκεται εἰς οἰκτρὰν
κατάστασιν.**»

Ἡ Ἀρμάνδα ἔμεινε γιὰ λίγες στιγ-
μὲς σκεπτικὴ. Τὸ σπίτι τους ἦταν στὴν
ὁδὸ Σερβαντονί. Θὰ διώρθωναν λοιπὸν
καὶ τὸ περὶ δρόμο πού ἦταν μπροστὰ
στὴν πόρτα τους. Τί φασαρίες, Θεέ
μου!...

Κατόπιν, κρατώντας τὴν ἐφημερίδα
στὸ χέρι της, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς
μητέρας της:

—Μαμά, φώναξε, ὁ γάμος μου πρέ-
πει ν' ἀναβληθῇ!...

—Μὴ χειρότερα, κόρη μου, ἔκανε ἡ
κυρία Ρεμκοῦδ. Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ
ἡ ἰδέα ν' ἀναβάλῃς τὸν γάμο σου, ἀ-
φοῦ εἶνε ὅλα ἔτοιμα;

—Νὰ πῶς μοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα,
εἶπε ἡ Ἀρμάνδα καὶ διάβαζε στὴν μη-
τέρα της τὴν εἰδοποίησιν τῆς ἐφημερί-
δας.

Ἡ κυρία Ρεμκοῦδ στέναξε.

—Τί τοὺς ἦρθε, εἶπε, ν' ἀναστατώ-
σουν τὸ δρόμο μας, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε
δὲν εἶνε καὶ τόσο περαστικός; Βέβαια,
ἔχεις δίκιο, Ἀρμάνδα... Δὲν μπορεῖ
νὰ γίνῃ ὁ γάμος σου αὐτὴ τὴν ἐβδομά-
δα. Ὁ δρόμος μας θὰ εἶνε ἀνωκάτω.
Πῶς θὰ περάσουν οἱ καλεσμένοι γιὰ
νὰ μποῦν στὸ σπίτι ἀπὸ τὰς πέτρες καὶ
τὰ χρώματα καὶ τὸ σκαμνὶ περὶ δρό-
μο; Πού θὰ σταθοῦν τ' αὐτοκίνητα;
Πρέπει νὰ γράψουμε στὸν κ. Μπέργκ-
μαν, νὰ κἀνῃ μερικὲς μέρες ἱερομνή.
Μὰ τί ἀτυχία, Θεέ μου... Ἀλλ' ἔπει-
σαι, εἶσαι πολὺ ἄτυχη, κόρη μου!...

Ἡ μητέρα τῆς Ἀρμάνδας εἶνε πολὺ
γοργή. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀρμάνδα δὲν εἶνε
πολὺ νέα. Εἶνε περὶ τριάντα πέντε ἐ-
τῶν. Διατηρεῖται ὅμως δροσερὴ καὶ ὡ-
μορφη, καὶ εἶται φαίνεται κατὰ δέκα
χρόνια νεώτερη.

Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὅλη της ἡ
ζωὴ πέρασε στὴ γωνία αὐτῆς τῆς ὁδοῦ
Σερβαντονί, ὅπου βρίσκεται τὸ σπίτι
τους καὶ τὸ κατάστημά τους.

Τὸ κατάστημα εἶνε στὴν πρόσοψιν
καὶ ἡ κατοικία τους στὸ βάθος.

Ἀπὸ πολὺ μικρῇ ἡ Ἀρμάνδα βοη-
θεῖ τὴν γοργὰ τους ὑπηρετίστρια Μαργαρί-
τα νὰ ἐτοιμάξῃ τὸ φαγητό, διαβάσει
τῆς μητέρας της διάφορα δημοτικὰ
βιβλία καὶ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ καιροῦ τῆς
τὸ περνᾷ στὸ κατάστημα, πουλώντας
διάφορα ἀρτάρια καὶ πολυτίμητα παύμα-
τα, ἐλῶνες, ἀσημικά, ἐπιπλά κλπ.

Εἶνε ἀλλ' ἔπειτα ὅτι οἱ πελάται της εἶνε
πολὺ λίγοι. Συντὰ μάλιστα περνοῦν ὁ-
λόκληρες μέρες χωρὶς ν' ἀγοράσῃ κα-
νεὶς τίποτα. Ἀν καὶ ἔχουν περάσει τό-
σα χρόνια ἀπὸ τότε πού πέθανε ὁ πα-
τέρας τῆς Ἀρμάνδας, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ

καταστήματος, ἐν τούτοις μένουσιν ἀκό-
μα σ' αὐτὸ ἀπούλητα τὰ περισσότερα
πράγματα, μετὰ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ
ἕνα πιάνο τοῦ πατρὸς καιροῦ, ἀπὸ ζω-
γραφιστὸ ἔθενο.

Μὰ ἡ Ἀρμάνδα τὸ ἀγαπᾷ ἰδιαίτε-
ρα αὐτὸ τὸ πιάνο καὶ εἶνε χαρούμενη,
γιατὶ δὲν τὸ ἀγοράζει κανεὶς. Ἀλλ' ὁ
ἀρραβωνιαστὴς τῆς Ἀρμάνδας, ὁ κ.
Μπέργκμαν, ἐπιμένει ὅτι πρέπει νὰ
πουληθῇ τὸ πιάνο, γιατί, καθὼς λέει,
οἱ καιροὶ εἶνε πολὺ δύσκολοι καὶ δὲν
πρέπει νὰ φέρῃ κανεὶς δυσκολίες, ὅ-
ταν πρόκειται νὰ πάρῃ χρήματα.

Ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς Ἀρμάνδας...
Ὁ ὠτὶ πολὺ λίγο τοῦ πᾶσι ὁ τίτλος ἀρ-
ραβωνιαστὴς.

Εἶνε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

Εἶπε εἰκοσι πέντε χρόνια μεγαλειτε-
ρός της... Διατηρεῖται βέβαια πολὺ
καλὰ ἀκόμα, ἀλλὰ εἶνε φαλακρός, κον-
τοχόντρος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ φι-
λοχρόνος.

τὴν ἀγάτη, σὺν αὐτῇ πού δὲν τὴ γνό-
ρισε ποτέ.

Καὶ ἡ καρδιά τῆς Ἀρμάνδας ποιοῦ-
σε κατάβαθα, γιατί σὲ λίγο θὰ γινόταν
σύζυγος ἐνὸς ἀνθρώπου, πού δὲν τὸν
ἀγαποῦσε. Γι' αὐτὸ, ἡ ἀνέλπιστη ἀνα-
βολὴ τοῦ γάμου, ἔκανε τὴν Ἀρμάνδα
νὰ νοιώσῃ μιὰ κρυφὴ χαρὰ καὶ μιὰ
ἐλπίδα, σὺν αὐτῇ πού νοιώθει ἕνας
κατάδικος ὅταν μαθαίνει ὅτι ἀναβάλ-
λεται γιὰ λίγες μέρες ἡ ἐκτέλεσις τῆς
καταδίκης του.

Ἡ ἐπιδόρθωσις τοῦ δρόμου εἶχε ἀρ-
χίσαι... Ἡ Ἀρμάνδα, καθισμένη στὸ
κατάστημά της, μπροστὰ στὴν βιτρίνα,
κεντρεῖ, περιμένοντας πελάτες. Ἀπὸ
καιρὸ σὲ καιρὸ σηκώνει τὰ μάτια της
καὶ κυττάζει ἔξω. Ὁ δρόμος εἶνε ἀ-
νάστατος... Σωροὶ ἀπὸ χῶμα καὶ ἀπὸ
πέτρες, ἔδω καὶ ἐκεῖ, κάθρε πού πηγα-

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

—Τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πολυτιμώτατο, εἶπε ὁ νέος.

ἐργάτες πού διορθώνουν τὸν δρόμο, εἶ-
νε ἀπὸ τὸ Μορβαντιώ, πού βρίσκεται
κοντὰ στὸ χωριὸ μου. Σήμερα τὸ πρωί,
καθὼς ἀνοίγα τὸ μαγαζί, μίλησα μαζὺ
του. Μὲ παρακάλεσε λοιπὸν, τὸ βράδυ,
ὅταν φεύγει, ν' ἀφήνῃ τὴν ἐργαλεῖα του
σὲ μιὰ γωνία τοῦ μαγαζιοῦ. Τὸ ἐπι-
τρέπετε, δεσποινίς;

Ἡ Ἀρμάνδα κοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ
εἶπε:

—Βέβαια... Τὸ ἐπιτρέπω...

Τὸ εἶπε αὐτό, γιατί εἶχε καταλάβει
γιὰ ποιὸν ἐπρόκειτο.

Τὸ βράδυ, ἡ Ἀρμάνδα καθόταν ἀ-
κόμα μπροστὰ στὴν βιτρίνα καὶ κεντού-
σε... Λίγο πὺ ἐκεῖ, καθόταν ὁ ἀρρα-
βωνιαστὴς τῆς.

—Ἀρμάνδα, τῆς ἔλεγε, πρέπει ν'
ἀποφασίσῃς νὰ τὸ δώσῃς τὸ πιάνο.
Σοῦ βρῆκα ἕνα ἀγοραστή, ὁ ὁποῖος δι-
νει τρεῖς χιλιάδες φράγκα...

Ἐξαφνὰ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀπὸ τὴν
ἀνοιχτὴν πόρτα τοῦ καταστήματος μῆ-
τε μέσα ὁ ἐργάτης μὲ τὰ ὄμορφα μύ-
τια, κρατώντας στὸ χέρι του τὴν ἐργα-
λεῖα του. Χαϊρέτησε εὐγενικὰ, ἀφῆσε
τὰ ἐργαλεῖα σὲ μιὰ γωνία καὶ ἔπειτα,
καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, εἶπε:

—Εὐχαριστῶ πολὺ, δεσποινίς.

Ἀλλὰ, πὺν βγεῖ ἔξω, ἔβριξε ἕνα
βλέμμα τρυφερό στὴν Ἀρμάνδα. Ὁ κ.
Μπέργκμαν τὸ ἀντελήφθη.

—Τὰ συγχαρητήριά μου, Ἀρμάν-
δα, τῆς εἶπε, ὡς ἔφυγε ὁ ἐργάτης.
Καθὼς βλέπω, σὲ γλυκοκυντίζουν καὶ
οἱ ἐργάτες τοῦ δρόμου. Μὰ μοῦ φαί-
νεται ὅτι ἦταν ἐντελὸς περὶ τοῦ νὰ ἐπι-
τρέψῃς σ' αὐτὸ τὸν ἀλήτη ν' ἀφήνῃ τὴν
ἐργαλεῖα του ἔδω...

Ἡ Ἀρμάνδα κοκκίνισε καὶ ἔσκισε
περισσότερο ἔκτανό στὸ ἐργόχειρό της.
Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἐπει' ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνα βράδυ,
ὁ κ. Μπέργκμαν καθόταν πάλι κοντὸ
στὴν Ἀρμάνδα, μέσῃ στὸν ἀνταρτή-
κα τῆς ἔλεγε ὅτι πρέπει νὰ δώσῃ τὸ
πιάνο γιὰ τρεῖς χιλιάδες φράγκα. Ἐ-
κείνη τὴ στιγμὴ μῆτε μέσῃ ὁ ἐργά-
της μὲ τὰ ἐργαλεῖα του στὸ χέρι, καὶ ἔ-
κουσε τὴ συζήτησίν τους. Ἀφῆσε λοιπὸν
τὰ ἐργαλεῖα του σὲ μιὰ γωνία καὶ εἶπε:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ ἴδω αὐτὸ
τὸ πιάνο;

—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀρ-
μάνδα, ἐνῷ ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς ἔ-
κάνχε ἐρωτικὰ.

—Παῖδι μου, εἶπε ὁ Μπέργκμαν
στὸν ἐργάτη, ἀν θέλεις νὰ μεταφέρῃς
αὐτὸ τὸ πιάνο μ' ἕνα καροτσάκι στὸ
σπίτι αὐτοῦ πού θέλει νὰ τ' ἀγοράσῃ.
Μὰ σὺ δώσω ἕνα καλὸ πομπινοῦ.

Μὰ ὁ ἐργάτης, χωρὶς νὰ δώσῃ καμ-
μιὰ προσοχὴ στὰ λόγια του, προχώρη-
σε πρὸς τὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ
κυττάξῃ μὲ προσοχὴ.

—Λοιπὸν, φίλε μου, ἔνααιε σὲ λί-
γο ὁ κ. Μπέργκμαν, τί λές; Ἐχεις τὴ
δύναμι νὰ τὸ σηκώσῃς μόνος σου, ἡ

Μιὰ μέρα ἡ γοργὴ ὑπηρετίστρια, ἡ Μα-
ργαρίτα, εἶπε στὴν Ἀρμάνδα:

—Ἔχετε, δεσποινίς, ἕνα ἀπὸ τοὺς

ἐργάτες πού διορθώνουν τὸν δρόμο, εἶ-
νε ἀπὸ τὸ Μορβαντιώ, πού βρίσκεται
κοντὰ στὸ χωριὸ μου. Σήμερα τὸ πρωί,
καθὼς ἀνοίγα τὸ μαγαζί, μίλησα μαζὺ
του. Μὲ παρακάλεσε λοιπὸν, τὸ βράδυ,
ὅταν φεύγει, ν' ἀφήνῃ τὴν ἐργαλεῖα του
σὲ μιὰ γωνία τοῦ μαγαζιοῦ. Τὸ ἐπι-
τρέπετε, δεσποινίς;

Ἡ Ἀρμάνδα κοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ
εἶπε:

—Βέβαια... Τὸ ἐπιτρέπω...

χρειάζεσαι καὶ ἄλλους νὰ σὲ βοηθῇ-
σουν;...

Μὰ ὁ ἐργάτης, περιφρονώντας τον
καὶ πάλι, εἶπε ἀπευθυνόμενος στὴν
Ἀρμάνδα:

—Αὐτὸ τὸ πιάνο εἶνε πολυτιμώτατο.
Ἐγὼ κατασκευασθὲι στὰ περίφημα
ἐργαστήρια τοῦ Τασκέν, ὁ ὁποῖος ἦταν
προμηθευτὴς τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς. Τὰ
σκαλισμάτα του εἶνε ἐξαιρετικῆς τέ-
χνης καὶ παριστάνουν χωρὶς ἄλλο τίς
ποιγητικές τῆς Γαλλίας. Γιὰ κυ-
τᾶξτε τὴν χρονολογία του: 1769. Εἶνε
χωρὶς ἄλλο τὸ πιάνο, τὸ ὁποῖο ὁ Πα-
σκάλ Τασκέν δώρησε στὸ βασιλεῖα Λου-
δοβίκο 15ο. Εἶν' ἕνα πιάνο πολὺτιμο,
καὶ αὐτὸς πού θέλει τώρα νὰ σὰς τὸ πᾶ-
ρῃ γιὰ τρεῖς χιλιάδες, εἶνε ἕνας κλέ-
φτης!

—Καὶ πού τὰ ξέρεις ὅλα αὐτὰ ἐσύ;
τὸν ρώτησε λυσσάοντας ὁ κ. Μπέργκ-
μαν.

Μὰ ὁ ἐργάτης, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαν-
τήσῃ, κάθισε μπροστὰ στὸ πιάνο.

—Εἰμαι βέβαιος, εἶπε, ὅτι τὸ πιάνο
αὐτὸ θὰ ἔχῃ θαυμάσιον ἦχο.

Κι' ἀμέσως, μὲ τὰ ἥλικαμμένα του
χεῖρα, ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα μελωδία
μὲ τέχνη καὶ μὲ φινέσσα.

Ὅταν ὅμως σὲ λίγο τελείωσε τὸ
κομμάτι καὶ κυττάξῃ γύρω του, δὲν
εἶδε παρὰ μόνον τὴν Ἀρμάνδα κενά
τοῦ. Ὁ κ. Μπέργκ-
μαν εἶχε ἔξαφανι-
στεῖ.

—Μὲ συγχωρεῖτε,
δεσποινίς, εἶπε, ἀλ-
λὰ ἤθελα νὰ σώσω
τὸ πιάνο σας. Δὲν
μοῦ λέτε ὅμως, σὰς
παρκαλῶ, ποῖος ἦ-
ταν αὐτὸς ὁ κύριος,
ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ
δώσῃτε τὸ πιάνο μόν-
ο γιὰ τρεῖς χιλιά-
δες; Δὲν ἔχει ἰδέα
γιὰ τέτοια πολυτίμη-
τα ἐπιπλά...

—Εἶνε ὁ ἀρραβ-
ωνιαστὴς μου, εἶπε
ἡ Ἀρμάνδα.

Ὁ νέος, ἀκούγοντας τὰ λόγια της
αὐτὰ, φάνηκε πολὺ ταραχμένος.

—Ὁ ἀρραβωνιαστὴς σας! ἔκανε
ἐκπληκτος. Αὐτοὺς ὁ γέρος; Μὲ συγ-
χωρεῖτε, ἀλλὰ...

—Μὰ, τὸν δέχομαι ἡ Ἀρμάνδα, καὶ
ἐγὼ εἰμαι τριάντα πέντε χρόνων...

—Τί λέτε; φώναξε ὁ νέος; Ὅστε
μόνο τρεῖς χρόνια σας περνοῦ; Ἐγὼ
φανταζόμουν ὅτι θὰ ἦμουν κατὰ δέκα
τοὺλάχιστον χρόνια μεγαλειτερός σας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἡ σειρά τῆς
Ἀρμάνδας νὰ ἑμφανισθῇ.

—Τί λέτε; εἶπε, ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐ-
σεῖς εἶστε νεώτερός μου.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς κυττάζαν ὁ ἑ-
νας τὸν ἄλλο, χαμογελώντας. Ἐξα-
φνὰ, ἕνα μικρὸ παιδί μ' ἕνα γομόνι
στὸ χέρι, μῆτε σὲ κατάστημα. Τὸ ἔ-
δωσε στὴν Ἀρμάνδα καὶ ἔφυγε. Ἐκεί-
νη ἀφοῦ τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβαζε, εἶ-
πε στὸν ἐργάτη:

—Ὁ ἀρραβωνιαστὴς μου μοῦ γρά-
φει ὅτι θὰ θεωρήσῃ διαλυμένους τοὺς
ἀρραβῶνες μας, ἀν ἔξω-
λουθῶ ν' ἀνοῦμαι νὰ
πουλήσῃ τὸ πιάνο, καὶ πρὸ
πάντων ἀν...

—Ἀν;... ρώτησε ὁ
νέος.

—Ἀν μιλῶ μαζὺ σας.
—Δεσποινίς, συγχωρεῖτε

με, τραύλισε ὁ ἐργάτης. Δὲν θὰ σὰς
ἐξαμυλῶσω. Ἀλλὰ...

—Νὰ μοῦ μιλάτε πάντα!... τὸν
δέχομαι ἡ Ἀρμάνδα. Σὰς παρκαλῶ
μάλιστα νὰ μοῦ μιλάτε, γιὰ νὰ μ' ἀ-
φήσῃ ἡσυχία αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος.

—Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ νέος συγκινη-
μένος. Μὲ κάνετε πολὺ εὐτυχὴ μὲ τὰ
λόγια σας αὐτά. Πάντως, δεσποινίς,
ἐγὼ ξέρω κάποιον κύριο, ὁ ὁποῖος θ'
ἀγόραζε εὐχαρίστως τὸ πιάνο σας γιὰ
πενήντα χιλιάδες φράγκα!... Ἀν θέ-
λετε, νὰ σὰς τὸν στείλω αὐριο... Θὰ
σὰς ἔχῃ φανεῖ ἴσως παράξενο πῶς ἔ-
νας φτωχὸς ἐργάτης σὺν καὶ ἑμένα,
καταλαβαίνει ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ο κ. Λεμπλάν, ιδιοκτήτης της βίλλας των Καλαμιών, η οποία βρίσκεται στα περίχωρα του Παρισιού, έχει γείτονα τον κ. Ντυπόν, ο οποίος είνε επίσης ιδιοκτήτης της βίλλας των Φιλλυρών. Η δύο βίλλες χωρίζονται από ένα μονότοικο.

Ο κ. Λεμπλάν προς τον κ. Ντυπόν.

Αγαπητέ μου κύριε Ντυπόν,

Πρό ενός έτους είμαστε γείτονες κι' η σχέση μας υπήρξαν πάντοτε τόσο ευχάριστες κι' εγγάρδιες, ώστε λυπάμαι πάρα πολύ που βρίσκομαι σήμερα στη δυσάρεστη θέση να ταράξω — ω! ελαφρό μόνο! — την αρμονία τους, διατυπώνοντας μία μικρή απαίτησι. Μου είνε εν τούτοις αδύνατον να σας αποχρίσω πειά ότι το γαύισμα του σκύλου σας υποβάλλει τα νεύρα μου σε μία πολύ σκληρή δοκιμασία. Αναγνωρίζω βέβαια ότι ολόκληρη τη νύχτα παραμένει σιωπηλός, μά, συχνά, στις έντεκα ή ώρα, ακριβώς δηλαδή την ώρα που αρχίζω ν' αποκοιμείμαι, μου τρυπάει το τύμπανο, καθώς κάνει τις τελευταίες του βόλτες στον κήπο και σχεδόν, κάθε πρωί, με ξυπνάει με τα άπαισι γαυγίσματά του από τις πεντέμισι. Κανείς δεν τον εμποδίζει σ' αυτό και απεναντίας φαίνεται πως στη βίλλα σας, αντί να τον μαλάνουν, τον ένταρουν να ταράξει την ησυχία των γειτόνων... Έλπίζω πως θα δώσετε δι-αταγές στους ανδρόπλους σας για να συγχροτούν στο 'έξής τον υπερβολικό ήχο του σκύλου σας...

Συγχαρηστέ με, σας παρακαλώ, για την ενόχλησι και δεχθήτε τη διαβεβαίωσι της αιωνίας φιλίας μου.

ΛΕΜΠΛΑΝ

Ο κ. Ντυπόν προς τον κ. Λεμπλάν.

Αγαπητέ μου κύριε Λεμπλάν,

Λιπομια παραπολι γιατί ο 'Αρθούρος μου σας ενοχλεί γαυγίζοντας, όταν τον σπαρχνώνω να το κάνει αυτό το ένστικτο του και σας βεβαιώνω πως έλαβα όλα τ' απαιτούμενα μέτρα για να σας ευχαριστήσω. Έν πάση περιπτώσει, πρέπει να σας πληροφορήσω ότι ο 'Αρθούρος μου έκτελει καθήκοντα φρουρού. Με την παρουσία του και τα γαυγίσματά του, προστατεύει από τους κλέφτες τόσο το σπίτι σας όσο και το δικό μου και, αν τον εμάλωνα όταν γαυγίζει, σίγουρα η ασφάλειά μας θα κινδύνευε πολύ. Σε μία εποχή που οι λωποδύτες κάνουν τόσα κατορθώματα, η παρουσία ενός σκύλου σαν τον 'Αρθούρο, ο οποίος γαυγίζει μόλις ακούει τον παραμικρό ύποπτο κρότο, δεν είνε καθόλου αξιοκαταφρόνητη. Αυτό ίσως να το αντίληφθηκε και σεις καμιά μέρα.

ΝΤΥΠΟΝ

Ο κ. Λεμπλάν προς τον κ. Ντυπόν.

Κύριε Ντυπόν,

Από την επιστολή σας, την οποία έλαβα κι' από τον τρόπο με τον οποίο είνε γραμμένη, μου φαίνεται πως χάσατε έντελως την ψυχραιμία σας. Νομίζετε πως είμαι δειλός και πως υπολογίζω μονάχα στο γινώ μου για την ασφάλεια του σπιτιού μου... Κύριε, είμαι άντρας, ίσως μάλιστα περισσότερο από σας.

ΛΕΜΠΛΑΝ

Ο κ. Ντυπόν προς τον κ. Λεμπλάν.

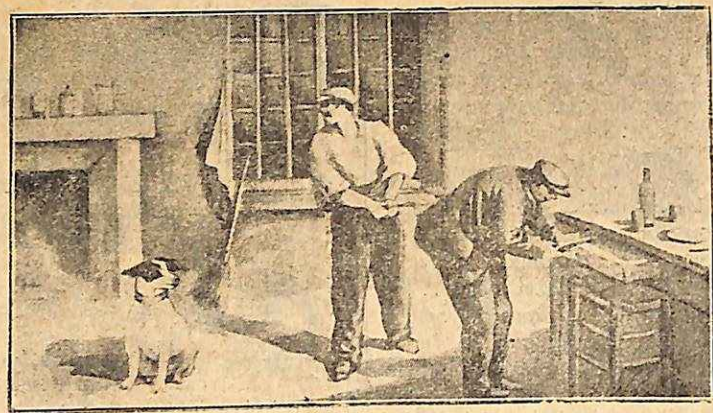
Όλος δικός σας

ΝΤΥΠΟΝ

Ο κ. Λεμπλάν προς τον κ. Ντυπόν.

Αγαπητέ κύριε Ντυπόν,

Σας ευχαριστώ για την προθυμία, με την οποία απαντήσατε στην επιστολή μου. Όφειλο εν τούτοις να σας δηλώσω ότι βρίσκω κάπως άστεια την ιδέα σας, ότι ο 'Αρθούρος μου φυλάει το σπίτι μου... Όταν έχει κανείς ένα γινώ σαν τον δικό μου, παλληκάρι εικοσιπεντάρον χρόνων (ο οποίος, καθώς ξέρετε, κάνει τη θητεία του στο 4ο σύνταγμα των θωρακοφόρων), δεν έχει ανάγκη της ξένης προστασίας, ο-ποιαδήποτε κι' αν είν' αυτή. Όσο για σας, ο οποίος δεν έχετε παρά δυό κόρες, γοητευτικές, εν' αλήθεια, βρίσκω φυσικότατο το ότι έχετε αδύνατο δ-

Ο σκύλος άφησε τους λωποδύτες να κάνουν ήσυχα τη δουλειά τους....

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ GEORGES LEPRET

Ο ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΥΛΛΑΚΑΣ

νάγκη ενός σκύλου.

Δεχθήτε, σας παρακαλώ, τους ελι-κρινείς μου χαιρετισμούς.

ΛΕΜΠΛΑΝ

Ο κ. Ντυπόν προς τον κ. Λεμπλάν.

Αγαπητέ κύριε Λεμπλάν,

Είσαθε ελεύθερος βέβαια να πιστεύετε, ότι η παρουσία του 'Αρθούρου μου δεν προστατεύει το σπίτι σας από τους λωποδύτες, μά μάθετε ότι, αν ξορθεί κανείς απ' αυτούς να μ' επισκεφθώ, είμαι εις θέσιν να τον υποδεχτώ μόνος μου, όπως του άξιζει, αν και δεν υποπρήτησα ποτέ μου στους θωρακοφόρους, όπως ο γινός σας...

Δεχθήτε τους ελιξινείς μου χαιρετισμούς.

ΝΤΥΠΟΝ

Ο κ. Λεμπλάν προς τον κ. Ντυπόν.

Κύριε Ντυπόν,

Από την επιστολή σας, την οποία έλαβα κι' από τον τρόπο με τον οποίο είνε γραμμένη, μου φαίνεται πως χάσατε έντελως την ψυχραιμία σας. Νομίζετε πως είμαι δειλός και πως υπολογίζω μονάχα στο γινώ μου για την ασφάλεια του σπιτιού μου... Κύριε, είμαι άντρας, ίσως μάλιστα περισσότερο από σας.

ΛΕΜΠΛΑΝ

Ο κ. Ντυπόν προς τον κ. Λεμπλάν.

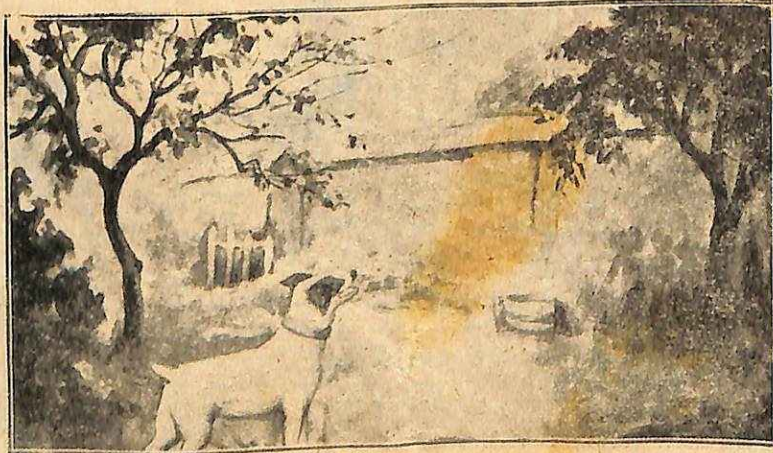
Όλος δικός σας

ΝΤΥΠΟΝ

Ο κ. Λεμπλάν προς τον κ. Ντυπόν.

Αγαπητέ κύριε Ντυπόν,

Σας ευχαριστώ για την προθυμία, με την οποία απαντήσατε στην επιστολή μου. Όφειλο εν τούτοις να σας δηλώσω ότι βρίσκω κάπως άστεια την ιδέα σας, ότι ο 'Αρθούρος μου φυλάει το σπίτι μου... Όταν έχει κανείς ένα γινώ σαν τον δικό μου, παλληκάρι εικοσιπεντάρον χρόνων (ο οποίος, καθώς ξέρετε, κάνει τη θητεία του στο 4ο σύνταγμα των θωρακοφόρων), δεν έχει ανάγκη της ξένης προστασίας, ο-ποιαδήποτε κι' αν είν' αυτή. Όσο για σας, ο οποίος δεν έχετε παρά δυό κόρες, γοητευτικές, εν' αλήθεια, βρίσκω φυσικότατο το ότι έχετε αδύνατο δ-

Γαυγίζει δαιμονισμένα, καθώς κάνει τις τελευταίες του βόλτες στον κήπο....

βίλλα των Φιλλυρών, του κ. Ζαν Ντυπόν, λεηλάτησαν όλα τ' άσημά του και μία πλουσία συλλογή από ταμπакιές και άλλα κομφοτεχνήματα που στόλιζαν το σαλόνι.

Ένας μικρός σκύλος, που κοιμάται στην κουζίνα, αντί να γαυγίση και να ξυπνήση τους κυρίους του, άφησε ήσυχους τους λωποδύτες να κάνουν τη δουλειά τους...

Αποθρασυμένοι από τη μεγάλη αυτή επιτυχία τους, οι κακοποιοί μπήκαν κατόπιν στη γειτονική βίλλα των Καλαμιών του κ. Λεμπλάν. Βρίσκοντας όμως ανεπαρκή την πλουσία λεία που πήραν από το σαλόνι του και την τραπεζαρία του, είχαν την τόλμη ν' ανέβουν τη σκάλα και να μπειν μέσα στο σαλόνι, όπου κοιμάται ο κ. Λεμπλάν, νιός. Ο τελευταίος, ρυθισμένος σε βαθύτατο ύπνο, δεν μπόρεσε έτσι να χρησιμοποιήση το περιστροφικό του, που βρισκόταν στο κομοδίνο του, πλάι στο κρεβάτι του. Οι λωποδύτες πήραν άνερό-χλητο το ρολόι του και το πορτοφό-λι του. Πήραν επίσης τα ρούχα του που βρισκότουσαν σε μια καρέκλα, κι' έφυγαν χωρίς να ξυπνήσουν τον κοιμισμένο. Η κλοπή ανεκαλύφθη την άλλη μέρα το πρωί, όταν ξύπνησαν οι υπηρέτες.

Ενεργούνται ανακρίσεις...

Ο κ. Λεμπλάν προς τον κ. Ντυπόν.

Αγαπητέ μου κύριε Ντυπόν,

Αντή τη στιγμή μαθαίνω ότι είμαστε αδελφοί στη διανοχή κι' ότι οι ίδιοι λωποδύτες που γύνωνσαν το σπίτι μου, γύνωνσαν συγχρόνως και το δικό σας την περασμένη νύχτα.

Δεχθήτε, σας παρακαλώ, τη διαβεβαίωσι της πιο ελικρινούς μου υπα-δείας. Ο γινός μου ο Ζαν διέφυγε ό-λες μου τις ελπίδες. Κοιμάται παραπο-στήως στη βίλλα μου ηλεκτροικούς ει-δοποιητές, οι οποίοι στο μέλλον θα με προστατεύουν πολύ καλύτερα απ' αυτόν από τους κλέφτες. Παρ' όλ' αυτά, γελώ ακόμα με την περιπέτειά του. Ακούτε, να του κλέψουν και τα ρούχα!...

Σας περιμένω μά απ' αυτές τις μέ-ρες ναρθίτε στη βίλλα μου, μαζί με τις γοητευτικές κόρες σας... Έχουμε άλλωστε τόσον καρπό ν' ιδωθούμε...

Μη λησιμονήσετε, σας παρακαλώ, διαδίδοντας τους χαιρετισμούς μου σ' ε-δοποιονδήποτε Ντυπόν και δεχθήτε τη διαβεβαίωσι των φιλικωτέρων μου α-σθημάτων.

ΛΕΜΠΛΑΝ

Ο κ. Ντυπόν προς τον κ. Λεμπλάν.

(Η επιστολή αυτή εγράφη την ίδια ά-κριβώς ώρα με την προηγούμενη).

Αγαπητέ μου κύριε Λεμπλάν,

Μαθαίνω με θλίψη μου ότι κι' εσείς έστεσθε, όπως κι' εγώ, την περασμέ-νη νύχτα, θύμα λωποδυνών, των ιδίων κατά πάσαν πιθανότητα.

Ο 'Αρθούρος, ο παληόσκυλός μου, κατόνογώ με ντροπή μου, δείχθηκε ξαναγύρισα κιόλας σ' αυτόν που μου τον πούλησε, συνοδεύοντάς τον μ' ένα γράμμα, στο οποίο τον στολίζω όπως του άξιζει.

Σκέφτομαι να εγκαταστήσω στο σπι-τι μου ηλεκτροικούς ειδοποιητές. Έ-τσι θα είμαι πιο σίγουρος, παρά με τον σκύλο.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Χαραχ. Κ. Γουσίτην (Ζάκυνθος). Τέτοιοι σίτοι σαν τους δικούς σας, άγα-πητέ, εξαιρούνται από τους άλλους και δεν έχουν καμιά «επιφύλαξη», όπως φοβάστε στο γράμμα σας. Ε-σας παρακαλώσ μου μάλιστα να μ' στέλνετε ταχτικά παρό-μοιους, γιατί είνε... σπάνιοι και περιζή-τητοι. Ίδου τώρα και η «Χαμένη Άγαπη» σας, η τόσο περιπετώς σπαρτακτική: «Οτ' έμμενα στο σπίτι σας ως ένοικος

(Ξανθή μου

Φεύ συμπαθείας αίσθημα γεννήθη

(στην ψυχή μου

Έπαλλε η καρδιά μου για τα γλυκά

Και γι' ένα σου χαμόγελο εγίνετο κο- (μου μάτια

Σχολείο που έπηγαίνα η ώρα ήτο

ως επανέλθω κόρη μου να μ' άλα- (φρώς) ο πόνος

Πόνος, μά ήτ' ευχάριστος αφού για (σε πονούσα

Και για τ' όρασα σου πρόσωπον το (πάν περιφρονούσα.

Στη σχολική περίοδο τας διακοπας (σκεπτόμην

Και αναστέναζα πικρώς πως σε θα (χωρίζομην

Τρεις μήνες θα διήρχοντο με την έλ- (πίδα μου

Να επανέλθω με χαρά άγάπη μου σι- (μά σου

Και ν' ατενίζω διαρκώς την μαγι- (κήν ματιά σου

Αλλά τίς ειδεν θέλησις μ' έχωρησ' (άπ' εσένα

Κι' άφησα το δωμάτιο με μάτια δα- (κρυμμένα

Στο σπίτι μίας θείας μου εκεί άνα- (πολούσα

Το παρελθόν τ' άχάριστο και διαρ- (κώς θρηγούσα

Το π'ν έχαθη δ' έμ' νύμφ' έμαθα (πως γίνης

Και σ' ερωμένον δάκρυα άπάντησιν (δεν δίνης.

Κωνσ. Καρνέδων... και Σίαν, Μυτιλήνη. Τα παρόπια σας δεν είνε έν-τελως βάσιμα. Κάθε άνάγνωστα, προτού δημοσιευθώ, συζητείται να το διαφαιμύ-νουν. Αυτό λοιπόν κάνουμε κι' έμείς με τους Βρυλλαίους των νησιών μας, οι οποίοι θα δημοσιεύουν προεχώς. Ήσυχαστε λοιπόν και πάμπε να γράψετε ήκιστα σμενές έπι-στολές. Άλλωστε αν μ' άγαπήσατε τ' έ-δια πράγματα δι' οι άναγνώστες μου! Ε-άν ελάμαε αυτοκτονήσι. Α. Γ. Γ. σ. ε. τ. σ. ο. ν. Αιτωλικό. Από το σμενό γράμμα και το προσεχτικό ποίημα που μ' άστέ-

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Δεν θα κάνετε αλήθεια την τιμή, σε μένα και τις κόρες μου, ναρθίτε απόψε με την κυρία σας και τον κ. Ζάν, τον γινώ σας, να πάρομε μαζί το τσάι; Αυτό θα μ' άκανε μεγάλη ευχαρί-στησι.

Υποβάλλατε, σας παρακαλώ, τα σέ-δη μου στην κυρία Λεμπλάν και τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ζάν, και δε-χθήτε τη διαβεβαίωσι των πιο ελικρι-νών μου αισθημάτων.

Επειτ' από δεκαπέντε μέρες ά-νηγγέλησαν οι άρραβόνες της με-γαλειότερης κόρης του κ. Ντυπόν και του κ. Ζαν Λεμπλάν.

GEORGES LEPRET

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Την 7ην Φεβρουα-ρίου συντηρήσαν εις φιλικών ποδο-σφαιρικών αγώνων αι ομάδες «Α.Ε.Κ.» και «Ηρακλής». Κατόπιν ώραίων και θεματικών παιχνιδιού, αι δύο ομάδες άνδειχθήσαν ισόπαλοι, επιτυχοσαι έ-κάστη άνά 3 τέματα.

Πρό του αγώνος «Α.Ε.Κ.»—«Ηρα-κλούς», συντηρήθησαν εις φιλικών ά-γώνων αι ομάδες «Ατλοκορινός» και «Αρης». Η ομάδα του «Αρεως», με το τεχνικό και συνδυασμένο παιχνί-δι της, κατώρθωσε να επιβλήη της αν-τιπάλου της ομάδος δια τεματίων 2-0.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΑΝΣ

ΠΑΤΡΑΙ. — Την Κυριακήν 7 Φε-βρουαρίου συντηρήσαν εις το γήπε-δο της «Αρης» ένταξε την β' «Νίζης» με τέματα 3-2.

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Η Ποδοσφαιρική Όμάς Γιαννιτών «Απόλλων».

ήθε, έφθασε, έμπρός σας καρτερούν τα στήνα καρποφόρα, έμπρός με τα θεάπνια έτοι καθώς είναι ριχτήται εις το σφάγιο τ' αγαπημένου σας φυτού.

Ε. Τομπούλην, Πειραιά. Σας ευχα-ριστούμε πολύ, αλλά δεν μ' άστέλει. Σ. Ράτσιν, Άρνίνον. Και σε σας ο-μώως την ίδια άπάντησι έχουμε να δώσω-με. Κ. άδωνας, Χαμά. Έδιαβάσαμε την πολυσέλιδη συνεργασία σας, έμμετη και πενή, αλλά δυστυχώς δεν βρήκαμε να έ-χορισουμε τίποτε από εκεί μέσα. Οι σίτοι σας είνε γραμμένοι στα χνάρια των πο-μάντικων ποιημάτων του περασμένου αιώ-νος και δεν παρουσιάζουν καμιά τάσι συγ-χρονησμού, ούτε κατά τη μορφή, ούτε κατά το περιεχόμενο. Άλλά και τα διηγήματά σας έχουν γραφτεί με άφυλολόγητη βάσι και άπρόσεκτο τρόπο, έτσι που να δείχνουν άμέσως ότι βγήκαν από χέρια προποητού. Αότες είνε η παρατηρήσιμη που ελάμαε να σας κάνουμε και σας τις λέμε με κάθε ει-λικρίνεια. Ένωείται όμως ότι δεν πρέπει να απελίζεστε, γιατί όσα έλαττώματα κι' αν έχετε, μπορούν να διορθωθούν με τον καιρό και με τη μελέτη, με την άναπτύ-ξη του έσωτερικού σας κόσμου και με την πα-ρακολούθησι των συναφών με την τέχνη ήθημάτων. Γ. Χ. Σ., Θεσσαλονίκη. Η ό-πθεσι του διηγηματός σας μ' άφάνηκε ό-

δον της «Παναχαιώσε» αι μικταί δια-δες «Απόλλων» — «Αχιλλεύς» μετά

ποδοήποτε καλή, αλλά δυστυχώς δεν την έχετε επεξεργασθεί κατά τρόπο που θα την έκανε φιλολογικώς ενδιαφερόμενα και, το κυριότερο, αξιολογώση. Άσχημότε έρε-να έπεισοδιό και παραμελείτε να το χρο-ματίσετε καταλλήλως, τονίζοντας τα σπου-δαιότερα σημεία του και παρέχοντας κά-ποια λίσσορροπία στο σύνολο. Αν μπορού-σε καθένας να πάσι μια όπθεσι και γρά-φοντάς την όπως-όπως, να της έδωσι άδικο-πολύστολο, συνεργασία σας, έμμετη και πενή, αλλά δυστυχώς δεν βρήκαμε να έ-χορισουμε τίποτε από εκεί μέσα. Οι σίτοι σας είνε γραμμένοι στα χνάρια των πο-μάντικων ποιημάτων του περασμένου αιώ-νος και δεν παρουσιάζουν καμιά τάσι συγ-χρονησμού, ούτε κατά τη μορφή, ούτε κατά το περιεχόμενο. Άλλά και τα διηγήματά σας έχουν γραφτεί με άφυλολόγητη βάσι και άπρόσεκτο τρόπο, έτσι που να δείχνουν άμέσως ότι βγήκαν από χέρια προποητού. Αότες είνε η παρατηρήσιμη που ελάμαε να σας κάνουμε και σας τις λέμε με κάθε ει-λικρίνεια. Ένωείται όμως ότι δεν πρέπει να απελίζεστε, γιατί όσα έλαττώματα κι' αν έχετε, μπορούν να διορθωθούν με τον καιρό και με τη μελέτη, με την άναπτύ-ξη του έσωτερικού σας κόσμου και με την πα-ρακολούθησι των συναφών με την τέχνη ήθημάτων. Γ. Χ. Σ., Θεσσαλονίκη. Η ό-πθεσι του διηγηματός σας μ' άφάνηκε ό-

Α. Ν. Μ.

ΛΗΘΟΥΡΙ. — Την Κυριακήν 14ην Φεβρουαρίου και ώραν 8ην μ.μ. συντη-ρήσαν εις έπίσημον αγώνα η ομάδα της Β. Ε. Σ. μετά της ομάδος της πό-λεως μας «Οδυσσεύς». Ο αγών υπήρ-ξε κληρός εκατέρωθεν και έληξε δια τεματίων 6-2 υπέρ της ομάδος της Β.Ε.Σ. Τα δύο τέματα έπέτυχεν η νικήτρια ομάδα κατόπιν πέναλτυ. Έκ της νικήτριας ομάδος διεκρίθησαν οι κ.κ. Α. Κονιάς, Π. Όρφανός, Γ. Αλκιός, Φάνης και 6 τεματιοφύλα-ς Η. Ζωάκος, εκ της ήττηθείσης οι κ.κ. Β. Σαρίδης, Πασχάλης και 6 τερ-ματιοφύλας Α. Δεσπόντης.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

— Καθώς μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταία Παρισινὰ φηγουρίνια τὴν προσεχῆ ἀνοιξὶ θὰ φορέσουμε ψάθες, ἐλαφρὲς, γυαλιστερές, καὶ μὲ πολλὴ λεπτότητα ἐργασμένες. Ἡ περισσότερες ὁμῶς ἀπὸ τὴς ψάθες αὐτὲς θὰ εἶνε σκοδιὲς, μαύρες, μπλε—μαρέν, καὶ πράσινες, θὰ γαρνιρῶνται μὲ φανταζὶ φτερά καὶ πρὸ πάντων ἴσια, μὲ ἀνθη, καὶ μὲ κορδέλλες.

— Πολλὰ ἀνοιξιὰτικὰ καπέλλα θὰ ἔχουν μπόρ. Ὅσο μάλιστα θὰ προχωροῦμε πρὸς τὸ καλοκαίρι, τόσο τὸ μπόρ τῶν καπέλλων θὰ εἶνε πρὸς μέγιστο.

— Γιὰ νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπὸ τὴς ἀχτίνες τοῦ Μαρτιάτικου ἡλίου, θὰ φορέσουμε ἐσάρπες διάφανες καὶ λεπτές, ἀσπρὶ μὲ τὰ καπέλλα.

— Ἡ ἐσάρπες αὐτὲς θὰ προσαρμόζονται στὴν καλὸτητα τῶν καπέλλων μὲ μία ἀγκράφα, καὶ θὰ δένονται γύρω στὸ λαιμὸ σὲ φίδιο μὲ μακρὰ πάν.

— Τὴν ἀνοιξὶ θὰ φορέσουμε ταγιέρ, ῥόμπ—μαντῶ καὶ ἐπανωφοράκια κοντὰ ἀπὸ λαϊνὰ, ἢ ἀπὸ βελούδο.

— Θὰ ἴδουμε ἐπίσης καὶ ἐπανωφοράκια καμωμένα μὲ τὸν συνδυασμὸν ντρά καὶ βελούδου. Τὸ ἀμυγδαλινὸν, ὁ γυακᾶς καὶ τὰ ρεδέρ θὰ εἶνε βελούδινα, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐπανωφορίου θὰ γίνονται ἀπὸ ντρά. «Ἀν μ' ἔνα παρόμοιο ἐπανωφοράκι, κρατᾶτε τσάντα καμωμένη ἀπὸ βελούδο στὴ μία ὄψη, καὶ ἀπὸ ντρά στὴν ἄλλη, τότε θὰ εἴστε ἐντελῶς ἀνταρτί—κρί».

— Τὰ πρῶτα—πρῶτα ἀνοιξιὰτικὰ καπέλλα, παρουσιάζουν τὸν ἐξῆς νεωτερισμὸν: ἔχουν καλὸτητα ἀπὸ ψάθα καὶ μπόρ σηκωμένα ἀπὸ γούνα, ἢ ἔχουν στέδιο μπόρε, καὶ γαρνιρῶνται μὲ μοτίφ γούνα.

— Πρὸς τὸ παρόν, θρησκόμαστε ἀκόμα στὴν ἐποχὴ τῶν γορῶν, καὶ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἡ βραδυὴς τουλιέτες.

— Τὰ νέα λοιπὸν βραδυὰ φορέματα δὲν ἔχουν καθόλου ὁδὸ ἀλλὰ ἡ φούστες τοὺς εἶνε μακρυνές, ἐφφορμωτές ὡς κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς, καὶ κατόπιν φαρδύνουν μὲ πλισσὲ ἢ μὲ γκοντέ. Τὰ πλισσὲ ὁμῶς εἶνε περισσότερον τῆς μῦδας.

— Ἡ φούστες τῶν φορεμάτων αὐτῶν σπάνουν ὡς τοὺς ἀστραγάλους, καὶ ἀφήνουν ἐλεύθερα τὰ πόδια. Ἔτσι, τὰ φορέματα εἶνε βολικά, καὶ νεανικώτατα.

— Μὲ τὰ βραδυὰ φορέματα τῆς ἐποχῆς θὰ φορέσουμε κοντὰ ἐπανωφοράκια μὲ μανίκια σὲ φόρμα κλαυδιῶ, κοντὰ ὡς τὸν ἄγκωνα. Τὰ ἐπανωφοράκια αὐτὰ θυμίζουν πολλὴ τῆς ζανέτες τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου, καθὼς συχνὰ κατὰλλουν σὲ μπάσκες.

— Ὁ ταγιέρ εἶνε καὶ πάλι πολλὴ τῆς μῦδας, καὶ ἔτσι θὰ ἴδουμε πολλὰ ἐπανωφοράκια καμωμένα ἀπὸ ταγιέρ. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τὰ ἐπανωφοράκια ἔχουν φουσκωτὰ μανίκια, ἀλλὰ γαρνιρῶνται γύρω μὲ βολάν. Κανένα ἄλλο φάσμα ἄλλωστε δὲν εἶνε πρὸς

□ □ □ □ ΓΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ □ □ □ □

1) Πενιούαρ ἀπὸ κρέπ ροῦ, γαρνιρισμένο μὲ κρέπ σκωτσέζικο, ροῦ καὶ κίτρινο. 2) Ρόμπα, ἀπὸ νουμπὲν μπλε—ροῦ, γαρνιρισμένο μὲ νουμπὲν ἄσπρο. 3) Ρόμπα, ἀπὸ φανέλλα ἄσπρη, γαρνιρισμένη μὲ παννὴ.

κατάλληλο γιὰ τὰ φουσκωτὰ μανίκια καὶ γιὰ τὸ βολάν.

— Τὰ ἐπανωφοράκια ἀπὸ ταγιέρ ἔχουν καὶ πλατεῖα ρεδέρ «Ντιρεκ—κτουά».

— Τὴν ἀνοιξὶ θὰ φορέσουμε ἀπογευματινὰ φορεμάτια ἀπὸ βρασμα ἐμπριμὲ, κρέπ—ντέ—σιν, ἢ μιλλομέ—ταξο.

— Γιὰ τ' ἀπογευματινὰ καθημερινὰ μας φορεμάτια, θὰ διαλέξουμε ὑφάσματα ἐμπριμὲ μοτίφ ἢ λουλούδια μικρὰ, πυκνὰ, λεπτὰ καὶ λίγο χτυπητά.

— Γιὰ φορέματα λουζάτα, θὰ προτιμήσουμε ὑφάσματα πολλὴ λεπτά, δουτλ, μουσελίνας, καὶ κρέπ—ζωρζέ. ἐμπριμὲ μὲ μεγάλα ζωηράχρωμα λουλούδια.

— Καθὼς σὰς εἶπαμε καὶ σὲ προηγούμενα άρθρα μας, θὰ εἶνε πολλὴ τῆς μῦδας ἐφέτος τὴν ἀνοιξὶ ἡ σκοδιὲς φούστες καὶ ἡ ἄσπρη μπλούζες.

— Θὰ ἴδουμε ὁμῶς καὶ μπλούζες ἀπὸ ὑφάσματα ἐμπριμὲ, ἢ ὁποῖες θὰ φορεθοῦν καὶ μὲ φούστες σκοδιὲς, μὲ μπρετέλλες, πλατεῖες καὶ ντραπέ.

— Τὰ ὑπερὲ εἶνε ὅπως ποτὲ ἀνδρῶν, τώρα τελευταία, στὸ Παρίσι. Ὅλα σχεδὸν εἶνε ντραπέ, καὶ ἡ κομψὴ Παρισινὴ τὰ φοροῦν ἔτσι ὥστε νὰ ρίχνουν πρὸς τὰ πίσω ὅλο τοὺς

τὸ φάρδος.

— Ἀλλὰ καὶ τὰ μπουννὲ ἀρχίζουν νὰ γίνονται καὶ πάλι τῆς μῦδας, πρὸ πάντων τὰ μπουννὲ τὰ καμωμένα ἀπὸ τρία κομμάτια. Τὰ κομμάτια αὐτὰ, γαρνιρῶνται στίς ραφὲς πρὸς τὰ ἐνῶνουν, μὲ σειρὲς ἀπὸ λεπτὰ μαργαρι—ταράκια. Μία παρόμοια σειρὰ γαρνίρει καὶ ὁλόγυρα τὸ μπουννὲ.

— Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ, εἶνε ἀκόμα ἀσυνήθιστη καὶ χαριτωμένη.

— Τὰ νέα ὑπερὲ καὶ τὰ μπουννὲ γίνονται ἀπὸ βελούδο.

— Εἶνε πολλὴ ἀνδρῶν, τελευταία στὸ Παρίσι, ἀνδρῶν, ἀπὸ λαϊνὰ μαύρο, γαρνιρισμένα μὲ ἀστράχων μαύρο καὶ ἄσπρο.

— Μία ἀπὸ τὴς τελευταῖες «νου—βωτέ», εἶνε καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ μάλινη δαντέλλα, πολλὴ ἀφράτη καὶ ἐλαφρὴ καὶ μὲ χρώματα παστέλ.

— Πολλὰς κομψὲς Παρισινὲς, φοροῦν τὸ βραδυὰ φορέματα ἀπὸ μάλινη δαντέλλα, ἢ ὅποια εἶνε πολλὴ ἀσυνήθιστη ἀκόμα, καὶ πολλὴ ὥραία.

— Πολλὴ σικ, εἶνε γιὰ τὸ βραδυὰ καὶ τὰ φορέματα ἀπὸ ζωρζέττα μαύρη, γαρνιρισμένα στὸ κορσάκι, μὲ κεντήματα ἀπὸ στίλ.

— Θὰ ἴδουμε καὶ φορέματα βραδυὰ, ἀπὸ ταγιέρ μονόχρωμα, γραμ—μωτὰ, ἢ σκωτσέζικο.

— Ἐνα βραδυὸν φόρεμα, μοντέλο τοῦ Παρισινοῦ οἴκου Μάτζυ, εἶνε καμωμένο ἀπὸ ταγιέρ μὲ γραμμὲς πράσινες καὶ ἄσπρες, καὶ ἔχει ζώνη ἀπὸ βελούδο πράσινο. Τὸ κορσάκι εἶνε ἐφαρμυστὸ μὲ μικρὰ φουσκωτὰ μανίκια καὶ ἡ φούστα εἶνε πλατεῖα μὲ γκοντέ. Τρία μικρὰ βολάν περιβάλλουν τοὺς γοφούς. Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶνε πολὺ χαριτωμένο, ἀλλὰ δὲν εἶνε κατάλληλο γιὰ παγετὲς κυρίες.

— Τώρα τελευταία εἶνε τῆς μῦδας γιὰ τὸ βραδυὰ, καὶ φορέματα ἀπὸ μετωπὸ τσέρσεϊ καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνα φάσμα πολὺ κατάλληλο γιὰ ὅσες ἔχουν βαρεῖα σιλουέττα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Γιατί κλαῖς, Μαρία;
— Εἶνε τρομερὸ, Ἐλένη μου...
Στὴν τσέπη τοῦ ἀνδρός μου βρήκα αὐτὲς τὴς γυναικείας καλτσόδετες!
— Ἀ, τὸν ἀπαίσιο! (Ἀρχίζει καὶ αὐτὴ τὰ κλάμματα).
— Καλὰ, ἐσὺ γιατί κλαῖς;
— Γιατί μᾶς ἀπατάει καὶ τίς δού!
— Πῶς! Τί εἶπες;
— Μάλιστα. Ἐγὼ δὲν φορῶ τέτοιες καλτσόδετες!...

Σύζυγες ἐξομολογήσεις.
Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγο:
— Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησες. Μὲ παντρεύτηκες μόνο γιατί νόμιζες πῶς εἶχα λίγα χεῖματα.
Ὁ σύζυγος γεμᾶτος πίκρα:
— Ὅχι, ἀλλὰ γιατί νόμιζα πῶς εἶχες πολλὰ!

Διακριτικὴ καμπαριέρα.
— Κυρία Ἀσπασία, ἡ νέα σας καμπαριέρα φαίνεται περίφημη, κομψή, πρόθυμη. Ἄν εἶνε καὶ διακριτικὴ...
— Διακριτικὴ; Θαύμα! Ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ ὅτι πρὶν μπεῖ σ' ἕνα δωμάτιο, πάντα κυττάζει προηγούμενος μὲ προσοχή... ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα!...

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον:
— Ἐέρεις, Νίκο μου, ἡ μαμὰ εἶνε πολὺ ρωμαντική. Γιὰ νὰ τῆς ἀρέσῃ, πρέπει νὰ κάνῃς κανένα κατόρθωμα.
Ἐκείνος. — Τότε θὰ τὴν φιλήσω...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙ

Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος θέλοντας κάποτε νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι δὲν παρεδέχοντο τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος καὶ ἔλεγαν ὅτι τὸν πάφο του, τοὺς ἀπηθύνε τὴν ἐξῆς διλημματικὴν ἐρώτησιν:
— Ὅπως εἶνε γνωστὸ, τὸν πάφο τοῦ Ἰησοῦ τὸν φρουροῦσατε ἐσεῖς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ κοιμόσαστε ἢ δὲν κοιμόσαστε κατὰ τὴ νύχτα τῆς ἀναστάσεως. Ἄν λοιπὸν δὲν κοιμόσαστε, πῶς ἀφήσατε τοὺς Ἀποστόλους νὰ κλέψουν τὸ λείψανον τοῦ Διδασκάλου τοῦ; Κι' ἂν πάλι κοιμόσαστε, πῶς εἶδατε ὅτι τὸν ἐκλέψαν;

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” 1932

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ
ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδείες, είναι να προμηθευθίτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αριστουργηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νὰ τὸν ἐδιάβασεν διὰν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περίπετειαί τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου ταλαῖον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτικὲς τῶν, ἡ φτώχειες τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Συμφωνικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακκῶσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κομωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ υπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναικας», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς πού ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλαλαιν».

Εἰς τὸν δευτέρου τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψεν», «Ἡ καινεύργια ἀγάπη καὶ παληὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖες ἐπιστολὲς τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάναν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἐκπτώσις 30 ο).ε.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δραχ. 400 ἑκαστος.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σὲχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστελλοῦνται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλεον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἐναντὶ πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.